வேப்ப மரத் தேன்கூடு

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

வேப்பமரத் தேன்கூடு

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

1

"கொல்கத்தா, நூற்றி அம்பது ஆண்டுகளாக நம் நாட்டின் தலைநகரமாய் இருந்துச்சாமே, அப்பம்மா?"

பேத்தி கேட்க, ரெயிலின் தாளத்திற்கு ஏற்ப தன் குண்டு உடலை ஆடத் தந்திருந்த தயாம்மா, முணங்கினாள்.

"ம்ம்..."

'கவுஹாத்தி எக்ஸ்பிரஸ்'சின் முதல்வகுப்பு அகண்ட பஞ்சு படுக்கையில் உடலைச் சாய்த்திருந்த பெரியவளுக்கு அரைத் தூக்கம். ரெயிலின் தாலாட்டில் விளைந்த சுகம், அது.

"அது பிரிட்டிஷ்காரரின் வசதிக்காக போல- 1911 வரை கொல்கத்தா தலைநகர். ஆனா, அதன்பிறகு டெல்லிதான்."

நாடிவரைப் போர்த்தியிருந்த வெள்ளை விரிப்பைத் துளி அளவு விலக்கிய தயாம்மா சலித்தாள்.

"பிறகு எப்படிடீ எனக்குத் தெரியும்? எம்மூத்த அக்காவே பிறந்தது, அதற்கப்புறந்தானே?"

"என்ன அப்பம்மா, இந்தியா சுதந்திரம் வாங்கினப்போ, எங்கப்பாகூடத்தான் பிறக்கலை. ஆக, எனக்கு சுதந்திரம், அதற்கான

போராட்டம் பற்றியெல்லாம் ஏதும் தெரியத்தேவையில்லைன்னு சொல்ல வர்றீங்களா?"

"போடி வாயாடி. கைக்கு கிடைச்சதெல்லாம் வாசிச்சிட்டு, எனக்கு வேட்டு வைக்கிறே, நீ?"

"இந்தியாவின் கிழக்கு திசையில் நம்ப பயணம். ஆக, அதைப்பற்றி ஓரளவு தெரிஞ்சுக்கலாமேன்கிற ஆர்வம். கொல்கத்தா பெரிய துறைமுகம். ஆக, அங்கேயிருந்து வணிகம் செய்வது ஆங்கிலேயருக்கு..."

"ரெயிலின் லயம் மாறுதே... வெளியே பாரு" பேத்திக்கு உத்தரவிட்டாள், தயாம்மா.

கனத்த நீல நிறத் திரையை விலக்கி- ஜன்னல் வழியே பாய்ந்த இளையவளின் கண்கள் விரிந்தன.

"பாலத்தின் மேல போறோம். ஹா... என்னா அகண்ட ஆறு? கடலாட்டம்... மறுகரையே தெரியலை. எழுந்து பாருங்க அப்பம்மா."

ஆனால், தயாம்மா துளிகூட அசைந்து தரவில்லை.

தன் பாட்டிக்குமாய்- சேர்த்து விரிந்து தளும்பிய ஆற்றுநீரை ஆர்வமாய் பார்த்திருந்தாள், மிருணாளினி.

ஆற்று விளிம்பில் குளித்தவர்களை, துணி துவைப்பவர்களை, நடுஆற்றில் வலை வீசிவிட்டு, மீன்களை அள்ளக் காத்திருக்கும் சில படகுகளை, அங்கும் இங்குமாய் செல்லமாய் சுழித்து ஓடும் நீரை, சிறு பெண் போல கண்டு ரசித்தாள். பாலத்தின் முடிவில் தெரிந்த எழுத்துகளை, எம்பி வாசித்தாள்- "கிருஷ்ணா நதி."

"அந்த 'தண்டா பாணி' விற்றுப்போகும் பயலைக் கூப்பிடு. மறு ஸ்டேஷன் என்னன்னு கேட்கணும்."

"விஜயவாடா" என்று பதில் கிடைத்தது.

"பெரிய ஸ்டேஷனாச்சே... பதினஞ்சு நிமிடமேனும் நிற்கும்" என்ற மிருணாளினி, எழுந்து சோம்பல் முறித்தாள். "நீங்களும் இறங்குவீங்கல்ல அப்பம்மா?"

"என் கால் முட்டி ரெண்டும் கழண்டே விழுந்திடும், போ! உனக்கு என் சிரமம் புரிஞ்சாத்தானே? முழுசா ரெண்டு நாளு இந்த ரெயில்ல குலுங்க வச்சுட்டே. டப்பா போலிருக்கிற இந்த 'டாய்லெட்'டிற்குள் நுழைஞ்சு கதவை மூடுறதுக்குள்ள எனக்கு மூச்சடைக்குது. சென்னையிலேருந்து விமானத்தில் ஏறி இருந்தால் ரெண்டே மணி நேரத்துல கல்கத்தாவுக்கு போயிருக்கலாம். பிறகு உன் டார்ஜிலிங்க்கு காருல 'விர்'ருன்னு கிளம்பிடலாம். இப்ப விமான டிக்கெட்டுகளை கூவி கூவி விக்கிறான். காமா சோமா

பயல்க எல்லாம் பறந்து வர்றான், பறந்தே போறான். நாம இப்படி லொடக் லொடக்குல ஏன் போகணும்?"

"சொன்னேனே பாட்டிம்மா... எனக்கு இந்த அவகாசம் தேவை. தவிர, நீண்ட ரெயில் பயணத்தை நான் அனுபவிச்சதே இல்லை. முதல்வகுப்பு கேபின், உதவிக்குக் கூடவே மானேஜர்னு சவுகர்யமாத்தானே இருக்குது, பயணம்? இப்படி போற வழியை ரசிச்சிட்டு, புத்தகம் வாசிச்சு, பேசி, முக்கியமாய்- நிதானமாய் யோசிச்சபடி போறது எவ்வளவு புதுமையா இருக்கு."

"பெரியவங்க இருக்கையில் சிறுசுங்க ஏன் யோசிக்கணும்? சென்னையில உன்னைத் தேடி எத்தனை வரன் வந்தது தெரியுமா? அதுவும் எப்பேற்பட்ட வரனுங்க? நீதிபதி மகன், கலெக்டர் பையன், நம்மைப் போல வியாபாரத்துல செழித்த குடும்பம்னு... நீயானால் இந்த மாப்பிள்ளைப் பயலைத் தேடி ஓடுறே."

தன் மகன் வயிற்றுப் பேத்தியைக் கடிந்தார், தயாம்மா.

அவருக்கு மட்டும் இந்தப் பயணத்திற்கான காரணம் மேலும் விளக்கமாய் தெரிந்திருந்தால், 'அதெல்லாம் நான் உன் துணைக்கு வரமுடியாது' என்று மூறுக்கிக்கொண்டிருப்பார்!

'என்னது... அந்த மாப்பிள்ளைப் பயலின் பாட்டி, தேவிகாம்மா உன்னை டார்ஜிலிங் வரச்சொல்லி கெஞ்சி கேட்டுக்கிட்டாங்களா? உடனே நாம மூட்டையைக் கட்டிகிட்டு கிளம்பிடணுமா? பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க பெண் கேட்டு இங்க வரணும். அதுதான் முறை. அந்த தேவிகாம்மாவுக்கு உடம்பு அத்தனை சுகமில்லையா? ஏன், என்னை மட்டும் இரும்பாலயா அடிச்சு வச்சிருக்கு?' என்று பொரிந்துதள்ளி இருப்பார்கள்.

மிருணாளியின் அப்பா சுந்தரம் இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாய் வேலை பார்த்தது டார்ஜிலிங்கில்தான். அதுவும், தேவிகாம்மாவின் கணவர் நாதனின் தேயிலை தோட்டத்தில் மேற்பார்வையாளராய் சேர்ந்து, பொறுப்பான நிர்வாகியாய் உயர்ந்தவர். தமிழரான தேவிகாம்மாவிற்கு, தமிழரான- முக்கியமாய் நாணயஸ்தரான சுந்தரத்தை மிகவும் பிடித்துப்போனது.

'எங்களுக்குப் பிறந்தது ஓரே பொண்ணு. உன்னைய எங்களுக்கான பிள்ளையாய் கடவுள் அனுப்பி இருக்காருப்பா' என்று உருகிக் கொண்டாடுவார். சென்னையிலிருந்த சுந்தரத்தின் தாயார் தயாம்மாவும், அண்ணன் சந்தானமும் அவருக்குப் பெண் தேடி வைக்க, சமர்த்தாய் வந்து கட்டிக்கொண்டு, மனைவியை டார்ஜிலிங் கூட்டிப்போனார், சுந்தரம். கடல்மட்டத்திற்குமேல் எட்டாயிரம் அடி உயரத்தில் இருந்த அந்த மலைதேசம், அவர் மனைவிக்கு

ஒத்துக்கொள்ளாமல்– அவளை மூச்சிழைக்க வைத்தது. அத்தோடு மசக்கையின் பாடாய்படுத்தலும் சேர, அவசரமாய் மனைவியை சென்னைக்கே அழைத்து வந்தார்.

'நீ இங்கேயே இருடா மீனா. அங்கே ஐயாவுக்கு நானில்லாம முடியாது. நீதான் பார்த்தியே. கொஞ்சம் வேலை ஒழிஞ்சா இங்கே உன்னை, நம்ப குட்டிப்பயலைப் பார்க்க ஓடி வந்துடறேன்' என்று போனவரால்– வரமுடிந்தது ஆண்டுக்கு இரண்டு முறைதான். அந்நாட்களில் விமானப் பயணம் அரிது, பெரிது. ஆக, போக வரவே ஆறு நாட்களாகிப்போகும்! நினைத்ததும் வந்து போக அது அத்தனை வசதியில்லையே!

மீனாவிற்கும், சுந்தரத்திற்கும் பிறந்தது குட்டிப் பெண் மிருணாளினி என ஆசையாய் பெயரிட்டது பெற்றவன்தான். ஆனால், மிக சீராட்டி வளர்க்கும் அளவில் அவனுக்குத் தேகத்தில் தெம்பில்லை. ஆக, மிருணாளினியை வளர்த்தது அப்பம்மாதான்.

மீனா, கணவரைக் கெஞ்சுவாள்– 'இங்கேயே ஏதேனும் வேலை பாருங்களேன். உங்களைப் பார்க்காம இருக்கிறதுதான் எனக்குச் சுகக்கேடு– என்ன?' என்றால்– அவர், தான் எப்படி டார்ஜிலிங் போக நேர்ந்தது என்று கதை சொல்ல ஆரம்பித்துவிடுவார்.

'முதல்ல மூணாறு டீ எஸ்டேட்டில்தான் சேர்ந்தேன். ஏனோ அந்த பசுமையும் குளிரும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சுப்போச்சு. அப்ப அங்கே வந்த ஒரு மானேஜர், சதா டார்ஜிலிங்கை சிலாகிச்சு பேசுவார். ஒருபக்கம் அரணாய் இமயமலை. மறுபக்கம் சரிவெல்லாம் தேயிலைக் குத்துச்செடிங்க. அங்கேயுள்ள தேயிலை விசேஷம்– சீனாவிலிருந்து டாக்டர் காம்பெல் என்பவர் கொண்டுவந்து, தன் தோட்டத்துல உருவாக்கின ரகம். உற்பத்தியாகிற மொத்த சரக்கும் ஏற்றுமதிதான். உள்ளூர் விற்பனைக்கெல்லாம் கிடையாதுன்னுவார்.

'அது அநியாயமில்லையா? நம்ப மண்ணுல விளையறது நமக்கில்லையா?'

'அங்கே போனதுக்கப்புறம்தானே மீனா அதுக்கான காரணம் புரிஞ்சது. அந்தரகத் தேயிலை நல்ல மணம். ஆனா, திடமாய் இருக்காது. தனி சுவையோடு அந்த விசேஷ ரக சுவை நம்மவங்களுக்கு ஒத்துவராது தவிர, அந்த தேநீரை இனிப்பும் பாலும் கலந்து பருக முடியாது. அதிலும், வெள்ளைத் தேயிலைன்னு ஒண்ணு உண்டு. வெறும் நுனிமொட்டை மட்டும் கொய்து உலர்த்துவாங்க. விலை நூறு கிராமுக்கு முந்நூறு நானூறு ரூபாய்! ஆனா [illegible] சம்பளம் அங்கே கிடையாது. நான் முழுக்க உழைக்கிற கூலிக்கு 20 ரூபாய்க்கும் கம்மிதான் சம்பளம். வயிறு வாடுமோ என்னவோ– ஆனா, அந்த

நேபாள மக்களுக்கு முகம் வாடுறதில்லை. எப்பவும் ஒரு சிநேக சிரிப்பு– வம்பு தும்பு சண்டைன்னு வராது. ஆனா, இப்ப ஒரு பெரிய போராட்டம்– தங்களை தனி மாநிலமாக்கணும்னு.

வாரிசில்லாத நாதன் தம்பதிக்கு நான்தான் எல்லாம். அவங்க எஸ்டேட்டில் நியாயமான கூலி, அன்பு அனுசரணை எல்லாம் உண்டு. ஆக, விட்டுவர மனசில்லைம்மா' என்று சுந்தரம் உருக, மனைவியும் தலையசைத்துவிடுவாள். ஆனால், சந்தானம் கடிந்துகொள்வார்.

'இப்ப நம்ம நிலைமை முன்னேறிடுச்சு சுந்தரம். மாசா மாசம் சம்பளம் வந்தால்தான் காலம் தள்ளலாம் என்கிற நிலைமை கிடையாது. ரியல் எஸ்டேட் 'குப்'புன்னு ஆட்களை இப்ப தூக்கிவிடுது. இந்தக் காலத்துல நான் ஒத்தை இறக்கை அடிச்சிட்டிருக்கேன். நீயும் வந்தா சீராய் பறக்காலம்' என்று.

'நாதன் ஐயா உடல்நிலை சரியில்லை. அதுவும், அவர் ஒரே மகள் இறந்ததிலேருந்து பித்து நிலைதான். அம்மாதான் அவரைத் தேற்றி, எஸ்டேட்டை நிர்வாகம் பண்ணுறாங்க. ஏற்றுமதியிலும் நூறு கெடுபிடு.'

"அவங்க மாப்பிள்ளை, பேரன் உதவலாம்ல?"

"மாப்பிள்ளை கையை உதறிட்டுப் போயாச்சே.. மகளையே இவங்ககிட்ட விட்டுட்டு போனவர்கிட்ட எதை எதிர்பார்க்க? பேரன் மிதுனுக்கு நம்ப பாப்பாவைவிட அஞ்சாறு வயதுதான் கூடுதல். பள்ளிக்கூட படிப்பை முடிச்சதுமே, படிப்புக்கு வெளிநாடு போகணுங்கிற ஆசை அவருக்கு. ஆக, நான் அங்கே இருந்துதான் ஆகணும்."

'பேசாம சின்ன பயலைத் தொழிலைப் பார்க்கச் சொல்லுப்பா. அனுபவம் கற்றுத்தராததா?'

'இப்ப தொழிலில் போட்டி அதிகம்ண்ணா. நேபாளம், சிக்கிம், திபெத் எல்லாம் ஒட்டியிருக்க, சீனா நாட்டுக்காரன் டார்ஜிலிங்கில் கை வைக்க பரபரங்கிறான். தடுமாறுகிற எஸ்டேட்டுகளை வாங்கித் தன் பையில போட்டு, டார்ஜிலிங்கில் கால் ஊன்றத் திட்டம்.'

'அவங்க இங்கே எப்படிப்பா சொத்து வாங்க முடியும்?'

'எல்லாம் குறுக்கு வழியிலதான். பினாமி பேரில் நிலத்தை வாங்கிப் போட்டுக்கிறது. ஆக, தொழிலாளர் இடையே ஏற்றுமதியில் ஏதேனும் பிரச்சினையைக் கிளறிவிடுறது– அவங்களை சமாளிக்கிறது சிரமம்.' காராசேவு மென்றபடி அப்பத்தா மூத்தவனுக்காய் பரிந்து பேசுவார். 'பாரு சுந்தரம்– சமாளிக்கிறாங்களோ இல்லையோ. ஆனா, வர்ற காசு மொத்தமும் அவங்களது. இங்க உன் அண்ணனோட பாடு பார்த்தால், அது நம்ப பணமில்லை? சேரும்

'சொத்திற்கு மொத்த வாரிசு உம்மகள் மிருணாளினிதானே?' தனக்கு பிள்ளையில்லாத ஏக்கத்துடனே, விதவிதமான சிகிச்சைகளிலும், விரதங்களிலும் நொந்து, இறந்தேபோனாள் மூத்தவரின் மனைவி. ஆக, ஒரே வாரிசு மிருணாளினிதான்.

அப்பாவும் பெரியப்பாவும் சீராட்டி, செல்லங்கொஞ்சும் ரகமல்ல. 'இந்தப் பயல்களை வளர்த்து ஆளாக்க நான்பட்டது பெரும்பாடுல்ல?' என்று பழம்பெருமை, தற்புகழ் பேசும் அப்பம்மாவிற்கு, சதா ஏதேனும் கொறித்துவிட்டுப் படுத்திருந்தால் போதும். அதிலும். இப்போது பணம் சேர, 'குடும்பத்து பெரியவர்' என உறவுகளும் வந்து பார்த்துப் போக, தாயம்மாவிற்கு வெகு திருப்தி!

பேத்திக்கு செல்வாக்கான இடத்தில் மாப்பிள்ளையைத் தேடிவிட்டால், தன் கவுரவம் மேலும் இரண்டு படி உயரும் என்ற அவர் திட்டத்திற்கு, இந்தியாவின் கிழக்கு மூலையிலிருந்து வந்த இந்த வரன் அத்தனைப் பிடிக்கவில்லை.

பேத்தி தொலைவாய் போய்விடுவாள். சதா 'அப்பம்மா'வை கேலி, கிண்டலுடன் ஒட்டி உறவாடும் பாசபேத்தி. பாசம் உண்டென்றாலும் மிருணாளினிக்கு, தனித்து முடிவெடுக்கும் குணமும்... அதை விடாதிருக்கும் திண்ணமும் உண்டு.

'அது தன்னைப் போலவோ?' தனக்குள்ளாய் சிரித்துக்கொள்வார், தயாம்மா.

ரெயிலின் கேபின் கதவு தட்டப்பட்டது. அவர்களுக்கு உதவியாய் உடன் வந்தவர் பவ்வியமாய் விசாரித்தார். "விஜயவாடா வருதும்மா. சாப்பிட பிரியாணி வாங்கிடவா?"

"ஆமாப்பா. ரெயில்ல தர்ற 'ஹண்டி' பிரியாணி அலுத்திருச்சு. மட்டன் புலவு வாங்கிரு."

"ஹண்டி இல்ல அப்பம்மா. அண்டா பிரியாணி" மிருணாளினி சொல்ல, உதவியாளர் சிரிப்பை அடக்கியபடி நழுவ, முதியவள் அதட்டினார்.

"போடி வாயாடி. ஹண்டின்னா முட்டைன்னு தெளிவாய் சொன்னானே... எனக்கு மறக்கலை."

"சாப்பாடு சமாசாரத்தில் நீங்க ரொம்ப தெளிவுதான்" நமட்டாய் சிரித்தாள், பேத்தி.

"பின்ன? உன்னைப் போல சாப்பாட்டை கொறிச்சுட்டு, சதா புழு போல புத்தகத்தை வாசிச்சால் சரிவருமா? ஒழுங்கா சாப்பிட்டிருந்தால் என்னைப் போல வளர்ந்திருப்பே."

"ஐயய்யோ... அப்பம்மா" –போலி அலறல், பேத்தியிடம் இருந்தது.

"உயரம்டீ... இப்ப அஞ்சேகால் அடிதானே நீ?"

மிருணாளினிக்கு சின்ன தேகமென்றாலும், நிறத்திலோ, உடல் வடிவிலோ, முகத் திருத்தத்திலோ பழுதே காணமுடியாது.

பட்டை பின்னிவிட்டாற்போல நீண்ட சடை. அசாத்திய புத்தி கூர்மை. ஆனால், அதைக்கொண்டு அலட்டாத பண்பு. அது அவள் உடுத்தும் விதத்திலும் வெளிப்படும். போகும் விசேஷங்களுக்குத் துளி மிகையோ, சம்பியாகவோ உடுத்திப் போகமாட்டாள். ஆனால், அங்கு வரும் 20 அல்லது 200 பேரில் தனித்துத் தெரிவாள்.

சிறு சந்தன பொம்மை போலிருக்கும் அவளிடம் பேச நிற்பவர்கள், அவள் பேச்சில் வாய்பிளந்து நிற்பதிலும் அப்பம்மாவிற்கு வெகு பெருமை. ஆனால், அந்த கர்வம் இப்போது ஒரு வரனுக்காய், பேத்தி ரெண்டாயிரம் கிலோமீட்டர் பயணிப்பதில் சற்று குறைந்துவிட்டது.

'நீதிபதி எங்க வீட்டுக்கு நடையா நடக்கிறார். இவ படிப்பை முடிக்கட்டும்றேன், நான். தவறாமல் முதல் 'ரேங்க்' வாங்கிற மிருணா குட்டியின் கவனம் சிதறக்கூடாதுல்ல, என்ன?"

'கலெக்டர் பையன் இவ்வளவு நிறமில்ல. ஜோடியாய் அவங்க மேடையில் இருக்கும்போது பார்க்கும் கண்ணையெல்லாம் நிறைக்க வேணாமா?'

'மற்ற இடங்களில் வரதட்சணைப் பட்டியலை நீட்டுற கோடீஸ்வரங்ககூட, நம்ம வீட்டில் வாய் திறக்கறதில்லை. தெரியாதா– மிருணா, வீட்டுக்கு ஏக வாரிசு. அவளை நகையால் பூசி, சீரை எண்ணமுடியாதபடி அடுக்கிருவோம்னு?'

இப்படி அலட்டிக்கொண்டிருந்தது போய்,

'ஆமா... ஹிஹி... நாங்கதான் மாப்பிள்ளை பார்க்க போனோம்– அவங்க கேட்டதும் விழுந்தடிச்சு டார்ஜிலிங்கு ஓடினோம்' என்பதா? ஆக, தயாம்மா முரண்டுபிடித்தும் மிருளாளினி மசியவில்லை.

மூத்தவன் சந்தானம் வேறு ஒத்து ஊதினான்–'மிருளா சொல்றது சரிம்மா. தம்பி சுந்தரம் பல காலம் உழைச்சு, மரிச்ச பூமி, அது. அதை அவ பார்க்கட்டுமே? தவிர, தேவிகாம்மாவும் அங்கே இருக்காங்க. அவங்க மேல் எவ்வளவு அன்பும், விசுவாசமும் சுந்தரம் வச்சிருந்தான்னு நமக்குத் தெரியும். அவங்களும் ஆண்டுதோறும் நமக்குக் கைக்கொள்ளாமல் பரிசுகளை அனுப்புவாங்க. மிருளா வயசுக்கு வந்ததற்கு வைர கம்மல் தந்து அனுப்பினவங்க, தொடர்ந்து அவ பிறந்த நாளுக்கு விதவிதமாய் தங்க நகை அனுப்பலை? இப்ப நாதன் ஐயா இறந்ததுக்கு நான் அவங்களை போனில் அழைத்துப் பேசியதும்– அப்படியே நெகிழ்ந்துட்டாங்க.

'ஒரு தரம் வந்து போங்கப்பா. சுந்தரம் வீட்டார் முகங்களைப் பார்த்தா எம்மனசு கொஞ்சம் ஆறும்' என்று சொன்னப்ப, நாம முழுசா மறுக்கிறது மரியாதையில்லை. தவிர, அவங்க பேரன் முதலில் இங்க வந்து இவளைப் பார்த்துட்டாரே? மேலும், கூப்பிடுறாங்கன்னா என்ன அர்த்தம்? நம்ப சம்பந்தம் அவங்களுக்கு சம்மதம்னுதானே? மிருளாவும் எங்கேயும் போய் வந்ததில்லை. உலகத்தைப் பார்க்கட்டும். ஆனா, வயசுப் பெண்ணைத் தனியே அனுப்பக்கூடாது. ஆக, நீங்க உடன் போறதுதான் சரி.'

'ம்... இவ 'உலகத்தையா பார்க்கப்போறா? எல்லாம் அந்த உலக அழகனைத்தான்' –மறுக்க வழியின்றி முணங்கலுடன் கிளம்பிய தயாம்மா, இப்போது ஆந்திரா பிரியாணியை சுவைத்துக் கொண்டிருக்க, மிருணாளினி கையில் ஒரு டப்பா தயிர் சாதம்.

'வாய்க்கு சுவையாத்தான் சாப்பிடேன் மிரு.'

"இல்ல அப்பம்மா, பிரயாணத்தின்போது கண்டதும் சாப்பிட்டா பிரச்சினை.'

'இதிலெல்லாம் கட்டுப்பாடுதான். ஆனா, கந்தர்வன் போலிருந்த பயலைக் கண்டதும்தான் உடனே கிளம்பிட்டே!'

'பாட்டியின் கிண்டலில் பேத்தி விக்கித்தாள். இது உண்மைதானா? மிதுன் ஜெயசேகரன் மிகக் கவர்ச்சியானவன் என்பது உண்மைதான். அழகு, உயர்தரக் கல்வி, பணம், செல்வாக்கு எல்லாமாய் சேர்ந்து திரட்டிய கம்பீரமானவன்தான். அதில்தான் மயங்கி ஓடுகிறேனோ?'

'என்ன வாயாடி... வாயடைச்சுப் போச்சா?' –தயாம்மா சிரிக்க, ஒரு குலுக்கலுடன் கிளம்பியது ரெயில்!

2

உறங்குவது போல கண்களை மூடிக்கொண்ட மிருணாளினியின் உள்ளே மிதுனோடு நேர்ந்த சந்திப்பு படமாய் ஓடியது.

பரீட்சைகளை முடித்துவிட்டு, இனி ஓவிய வகுப்புகளுக்குப் போகலாமா என்று யோசித்தவளிடம், பேச்சை தொடங்கினார் பெரியப்பா சந்தானம்.

'இனி என்ன செய்யணும்னு யோசனை, மிரு?'

'கூட ஒருவர் இருந்தால் ரெட்டை ரெக்கை அடிச்சு பறப்பேன்னு ஆதங்கப்படுவீங்களே'– கை கொடுக்க, இப்ப நான் தயார் பெரியப்பா. உங்களோடு ஆபீஸ் வந்து, நடப்பவற்றை கவனிக்கிறேன். ஏதும்

சந்தேகம், யோசனை வந்தால் வீட்டில் வந்து பேசிக்கிறேன். கூடவே
ரெண்டு மணி நேரம்– ஓவியம் என்ற யோசனை. ஓரளவு நம்ப
வேலை பிடிபட்டதும், முழுமூச்சாய் உங்க.'

புன்னகைத்து கை அமர்த்தினார், சந்தானம். "அப்பாடியேதும்
எனக்கு ஆசை இல்லைம்மா. விஸ்தரிப்பு ஆசைகளை
மூட்டை கட்டியாச்சு. இனி ஓய்வுதான்."

'இருபது ஆண்டுல நிறைய சாதிச்சிருக்கீங்க, பெரியப்பா. பணம்
மட்டுமல்ல, நல்ல பெயரும்தான்.'

'கடவுள் அருளும்மா. இனி அனுபவிப்போமே? முடிவில்லாம
ஏன் ஓடணும்? ஆஸ்திரியா, நியூசிலாந்து எல்லாம் ரொம்ப
அழகாம். இதுவரை பேரம், கான்டிராக்ட், ஏக்கர், ஆடிட்னு
சூடான மூளை– அதையெல்லாம் கண்டு குளிரட்டுமே?"

'பிரமாதம். எனக்குக் கொஞ்சம் பயிற்சி தந்துட்டீங்கன்னா,
நீங்க போய் வரும்வரை இங்கே நான் சமாளிச்சிடுவேன்.'

'உனக்கு வேறு வேலை இருக்கேம்மா?"

ஆர்வமாய் ஏறிட்டன, இவளது கண்கள்.

'கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டு சந்தோஷமாய் குடும்பம் நடத்தற
வேலை!"

அவளது ஆர்வம் மங்கியது.

'தப்பாய் நான் பேசலைம்மா. இப்ப சில பெற்றோர் நம்ப பிள்ளைங்க
பெரிய படிப்பு, வேலைங்கற உத்வேகத்தில், சரியான பருவத்துல
திருமணங்கிற கட்டத்தைக் கோட்டை விட்டுறாங்க. இதுவரை
நீ எங்களுக்கு பாசத்தோடு பெருமையும் சேர்த்திருக்கே."

கேள்வியாய் சுருங்கின மிருணாளியின் புருவங்கள்.

'நம்ப நீலாங்கரை பங்களாவில் வார இறுதியில் எத்தனை
அற்புதமாய் விருந்துகளை நடத்தி இருக்கே? எத்தனை வியாபார
அணுகுமுறை அங்கே சுமூகமாய் முடிஞ்சிருக்குது? 'சந்தானம்
சார் வீட்டு விருந்தை மிஸ்பண்ணக்கூடாதுப்பா. அநாவசிய
ஆர்ப்பாட்டம், மது என்றில்லை. ஆனால், பிரமாத சாப்பாடு,
கவனிப்புன்னு அசத்திடுவார் மனுசர்'னு என் காதை குளிர்விச்சி
இருக்காங்க. அதில் உன் பங்குதானேம்மா பெரிசு?'

'என்ன பெரியப்பா பெரிதாய் செய்தேன்? சமையல் கலை,
பாத்திரம் கழுவுதல்– அவங்க அழைப்பை நினைவூட்டி, சாப்பாடு
தயாரித்து, பரிமாறி, சின்ன பரிசுகளோடு வழியனுப்பினேன்.
அவ்வளவுதான்.'

'போதாது? உன் திறமை, அழகு கண்டு ஏற்கெனவே சில
வரன் வந்தன. நான்தான் உன் காதில் போடலை. அப்பத்தாவுக்கு

பூரிப்புதான். கச்சிதமான வரன் வரட்டும்னாங்க. இப்ப கேட்டு வந்த இடம் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு, மிரு."

அவர் சற்று அமைதியாக இருக்க, இளையவளின் வயிற்றுக்குள் ஒரு நூதன சங்கடம். உடம்பில் ரத்தத்தின் வெப்பம் கூடிய உணர்வு. மிருணாளினி உதடு கடித்து, சேலை நுனியைத் திருகவில்லை. ஆனால், பார்வை சற்று தாழ்ந்தது– பேச்சும் எழவில்லை.

'உங்கப்பா இருந்திருந்தால் பூரிச்சுபோயிருப்பான். எனக்கிந்த இடம் பிடிக்கக் காரணம் அதுதான்– உங்கப்பா 'மிதுன் தம்பி'ன்னு வாஞ்சையாய் குறிப்பிடும் தேவிகாம்மாவின் பேரன்தான் பையன்."

அவள் இதயம் சில கணங்கள் துடிக்க மறந்தது. அப்பா இருந்தால் குதூகலித்திருப்பார்தான்.

மன ஏடு பழைய பக்கங்களை அவசரமாய் புரட்டிப் பார்த்தது– அப்பா வரும்போது பரிசுகளும் பல வருவதுண்டு. ஆனால், அவளது பதினாறாம் வயதின்போது அப்பா கொண்டுவந்த பரிசு, ஏனோ மிக சிறப்பாய் பத்திரப்பட்டிருந்தது.

'இது யார் தந்தனுப்பினா தெரியுமா?'

அப்பாவின் உள்ளங்கையில் நீலகற்கள் பதித்த அழகிய கூந்தல் 'கிளிப்.'

'தெரியுமே.. தேவிகாம்மா.'

'இல்ல. அவங்க பேரன் மிதுன்.'

ஏனோ அவளுக்குச் சற்று கூச்சமாக இருந்தது.

'எனக்கா?'

'ஆமடா. ஆரஞ்சு நிறத்துல எனக்கு ஒரு கழுத்து 'ஸ்கார்ப்' தந்தாரு தம்பி. 'இது எம்பொண்ணு மிருளா பயன்படுத்திக்கும், தம்பி'ன்னேன்.

'இல்ல மாமா, இது உங்களுக்கு. அவளுக்கு நான் வேற ஏதேனும் வாங்கித் தர்றேன்'னவர், மறக்காமல் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து தந்தார்."

'ஓ?' வாங்கிக்கொண்டவள், அதை அதிகம் பயன்படுத்தியதில்லை. அதுமாதிரியான நீற நீல உடைகள் அபூர்வம் என்பதால் இருக்கலாம். அம்மாவின் நகைப்பெட்டியில் இருந்த சொற்ப நகைகளோடு அந்த வெள்ளி கிளிப்பும் பத்திரப்பட்டது. ஒருதரம் வீட்டிற்கு விருந்தாடிவந்த அப்பத்தாவின் அண்ணன் பேத்திக்காக அதை அப்பத்தா இரவல் கேட்டபோது மிருணாளினிக்கு ஏனோ எரிச்சலாய் வந்தது. அப்பெண்ணின் குட்டை சுருள்முடியில் அது அழகாகவே இல்லாதது போலொரு பொருமல்!

அப்பா அவளிடம் அதை விசேஷமாய் தந்ததாலா அல்லது,

அது அப்பா வந்தகடைசிமுறைஎன்பதாலா..அல்லது,வேறுஏதுமா?

அதை அன்று தந்து அனுப்பியவன் இன்று தன்னைத் தன் மனைவியாய் தரும்படி கேட்கிறானாமே?

இல்லையில்லை.. அவனது பாட்டியின் கோரிக்கை, அது.

'நாதன் ஐயா நோய் வந்து அவதிப்பட்டாங்களாம்' -பெரியப்பா சொல்ல, மிருணாளினி அதுபற்றி தகவல் தந்தாள்.

'அது ராட்சசத்தனமான மறதி நோய் பெரியப்பா. சாதாரண வார்த்தைகள், எண்கள், ஏன் அவங்க பெயர்கூட சிலநேரத்தில் மறந்துபோகும்.'

'அடடா.. இப்ப புரியுது..'

'என்ன?'

'இருந்தும் அப்பப்ப ஐயா, சுந்தரம் பற்றிப் பேசுவாங்களாம், கோர்வையாய் இல்லாமல்... சும்மா அவன் பெயரைச் சொல்வதுண்டாம்.'

மிருணாளினிக்கு தொண்டை அடைத்தது.

'இப்ப நாம் வசதியாய் இருப்பதும் அவங்களுக்குத் தெரியும். ஆக, தயங்காமல் கேட்டுட்டாங்க.'

'வடக்கே.. அல்லது கிழக்கே எத்தனையோ பெரிய குடும்பங்கள் இருக்குமே, பெரியப்பா?' தன் படபடப்பைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் சொன்னாள்.

'தமிழ் பேசும் குடும்பங்கள் அரிதில்லையா? ஆனா, நானும் தயங்கினேன்தான். அவங்க பரம்பரைப் பணம், அந்தஸ்துக்கு நம்மால் ஈடுதர முடியாதேன்னு. விவரம் அறிஞ்சவங்க அவர் பெயரைக் கேட்டாலே எழுந்து நிற்பாங்களே.. அதற்கு தேவிகாம்மா அழகா ஒரு விளக்கம் சொன்னாங்க. பாரதியின் வரியாம்–

'மானம் சேர்க்கும்

மனைவியின் வார்த்தைகள்'ன்னு ஒரு மனைவியின் வழிகாட்டல்தான் அந்த குடும்பத்தின் மானத்தைக் கட்டிக்காக்கும். சுந்தரத்தின் பொண்ணு அப்படிபட்ட தெளிவு உள்ளவளாய் நிச்சயம் இருப்பான்னாங்க.'

'அப்பாவைப் பற்றி பேசினாங்களா?'

'பின்னே? அவனிருந்தால் இந்த நிலையே வந்திராதுன்னாங்க.'

'என்ன நிலைமை?'

'வேலையில் சிரமங்கள் வரும், போகும். எங்களுக்காய் ஓயாமல் உழைச்சுதான் சுந்தரத்தின் உடம்பு மோசமாயிடுச்சுன்னும் வருந்தினாங்க. தவிர, சுந்தரத்தின் மகள்தான் பெண்ணுன்னா, மிதுன்

தம்பி கல்யாணத்தை மறுக்க முடியாதுன்றது அவங்க கணிப்பு.'

ஆக, மிதுனுக்கு கல்யாணத்திற்கான ஆவலோ, அவசரமோ இல்லை. அவளுள் ததும்பிய குறுகுறுப்பு சட்டென அடங்கி, கலவரமாய் திரிந்தது.

பெரியப்பா அது புரிந்து தொடர்ந்தார்.

'இந்தக் காலத்தில் கல்யாணம்னால் எந்தப் பிள்ளை சம்மதிக்குது? இதோ உம்முகம்கூட மாறிடுச்சே. குடும்பஸ்தனானால் அது பொறுப்புகள், கட்டுப்பாடுகள், விட்டுக்கொடுத்தல்னு...'

'பயங்காட்டுறீங்க பெரியப்பா.'

சிரித்தார்.

'உளறிட்டேன் போல. மனைவிகளை இழந்த நானோ, உங்க அப்பாவோ மறுகல்யாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கவும் இல்லையே. பாசம், பவித்திரமான உறவம்மா, அது.'

'என்னை அவங்க பார்த்ததே இல்லையே?'

'சிறுவயசுப் படங்களைப் பார்த்ததுண்டாம். பெரியவங்க நிச்சயிக்கையில் அழகு இரண்டாம்பட்சம்மா. குடும்பம், வளர்ப்பு, செல்வம், செல்வாக்குன்னு...'

'ஆக, நம்ப பணம்கூட ஒரு காரணமா?'

அவள் கேள்வியில் பெரியவரின் முகம் சற்று இறுகியது.

'உன்னிடம் மறைப்பானேன்? அவங்க கம்பெனிக்குப் பண நெருக்கடி இருப்பது போலத்தான் படுது.'

அவளது நெஞ்சில் ஒரு பனிவிரல் அழுத்தியது!

'பரஸ்பரம் எங்க பிரச்சினைகளைப் பகிர்ந்துகிட்டோம்' –தொடர்ந்து பேசினார்.

'நான் உங்களுக்கு பாரமா பெரியப்பா?'

'எங்க சந்தோஷம்மா நீ ஆனா, என் உடம்பு முன்ன போலில்லை. ஆக, சில காண்ட்ராக்டுகளை ஜெகதீசன்கிட்ட தந்து, ஒதுங்கிடுறதாய் எண்ணம்.'

'உங்க போட்டியாளராச்சே அவர்?'

'நாம ஆட்டத்தில் இருந்தாத்தானேம்மா சகாவும், எதிராளியும்? அவனுக்கு மூணு தடிப்பசங்க. வியாபாரத்தை விஸ்தரிக்கலாம். நமக்கெதுக்கு?'

'நான் உதவறதாய் இப்பதானே சொன்னேன், பெரியப்பா?'

'வெட்டிப் பேச்சும்மா. நீ பெரிய குடும்பத்துப் பெண்ணாய் போய், அந்த வீட்டை மேலும் மேம்படுத்து. நாதன் கம்பெனி வெளிநாட்டிலும் பிரபலம். தலைமுறைகளாய் பணத்தில் புரண்ட பளபளப்பு அவங்க மேனியில் மட்டுமில்ல, வார்த்தைகளிலும்

தெரியுது. அவங்களின் சம்பந்தம் கிடைத்தால்– அந்தப் பெருமை நமக்குப் போதும்.'

'அதாவது காசு தந்து எனக்கு அந்தப் பையனை வாங்கலாம்னு யோசிக்கிறீங்க. வரதட்சணை தப்பு, பெரியப்பா.'

மகள் இடுக்கில் பாய்ந்ததில் சற்று மிரண்டுவிட்டார், சந்தானம்.

'ஏழை, நடுத்தரக் குடும்பத்துல மிரட்டலாய் சீர் கேட்கிறதும், சிரமப்பட்டு தர்றதும் தப்புதான். மேல்தட்டில், பணம் பணத்தோடு சேர்ந்துக்குது. அவ்வளவுதானே? சுந்தரம் இருந்திருந்தால் கண்ணை மூடிட்டு நாள் குறிச்சிருப்பான்.'

'இதில் கோடிகளும் சம்பந்தப்படுவது இடறுது.'

'தேனீ எந்த மரத்திலேயும் கூடு கட்டிக்கும். வேப்ப மரத்தில் கூடு அமைக்குதுன்னு வை– வேப்பம்பூ தேன் அதுல நிரம்புந்தான். ஆனா, அப்படித் தேங்குன தேன் கசந்திருமா? வேம்பின் தேன் அலாதி– அபூர்வம்– உடம்புக்கு அத்தனை ஆரோக்கியம். பெரிய இடச் சம்பந்தங்களில் அது சகஜம்.'

'அந்தத் தேன் நிச்சயம் கொஞ்சம் கசக்கும்.'

'அது ஆரோக்கியந்தரும் அமிர்தம்மா.'

பெரியப்பாவின் மனசு, அதன் முடிவு புரிந்தது.

பெண்ணாய் பிறந்ததற்காய் அன்றுதான் முதன்முறையாய் மனங்கசந்தாள், மிருணாளினி.

அன்றிரவு இந்தி 'கஸல்' பாட்டொன்று அவள் மனதைப் புரிந்த தினுசில் பாடியது–

'எனக்குப் பொற்கொல்லன் கணவனாய் வேண்டாம்
தங்கத்தின் மீது எனக்கு தாகமில்லை
வியாபாரி கூட வேண்டாம்
பணத்தின் மீது பற்றில்லை எனக்கு
அரசனும் அவசியமில்லை
எனக்கு ஆட்சி அனுபவமில்லையே;
சாதாரண பொற்கொல்லனை எனக்குக்
கணவனாய் கொண்டுவாருங்கள் அப்பா
அவன் என் சங்கிலிகளை வெட்டி, என் உணர்வுகளுக்கு
விடுதலை தருவான்'

வீட்டுப் பெரியவர்கள் தனக்குப் பொன் விலங்கையல்லவா பூட்ட முயற்சிக்கிறார்கள்? கோபத்துடன் புரண்டிருந்தாள், அந்த இளம்பெண்.

3

'ஆலோசனையை இந்தக் காதில் வாங்கி, மறுகாதால் விட்டுறதைப் பற்றி கம்பராமாயணத்தில் உண்டு.'

தன் அப்பம்மா சொல்ல, ஆச்சரியமாய் அவரை ஏறிட்டாள், பேத்தி.

'எனக்கூடப்படி அதெல்லாம் தெரியும்னு முழிக்கிறியா... என் தோழி கவுசிகா சொன்னா.'

'புல்லோர்க்கு நல்லோர் சொல்லெனப் போயிற்று அன்றே' என்பாராம் கம்பர். பெரியவங்க நல்லதே சொல்வோம். இளையவங்க கேட்டு அதன்படி நடந்தால், அவங்க வாழ்வு நல்லபடி அமையும்.'

'அப்பம்மா, உங்களுக்கு மிதுன்- அவரைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது. பிறகெப்படி அவருக்காய் பேசறீங்க?'

'குடும்பம்டீ மக்கு. சந்தானம் 'பெரிய குடும்பம்'னு பெருமிதப்படறான். சுந்தரம் இருந்திருந்தால் மகிழ்ந்துபோயிருப்பான். 'நல்ல குடும்பம்'கிறது இளையவன் கணிப்பு' -குரலைத் தணித்து ஒரு கள்ள சிரிப்புடன் தயாம்மா தொடர்ந்தார்.

'அந்தப் பையன் பார்க்க ராஜாவாட்டம் இருப்பான்'னு சுந்தரம் சொன்னதுண்டு. அவனுக்கு அப்பவே இப்படியொரு முடிச்சு போடும் ஆசை இருந்திருக்குமோ என்னவோ?'

வேறு

'பிளீஸ் அப்பம்மா- அப்பா தன் முதலாளியின் வீட்டார் மேலுள்ள அபிமானத்தில் பேசினதற்கு காது, கண், மூக்கெல்லாம் வைக்காதீங்க.'

'மாப்பிள்ளையை இன்னும் ரெண்டே நாளில் பார்த்துடப் போறோம். இந்த இடமே முடியணும்னு ஜெபம் பண்ணிட்டு, வர்றவன்கிட்ட நல்லபடி பேசு, பழகு. என்ன மிருணா?'

அவளது கல்லூரிக்கு வந்த ஒரு பேச்சாளர், ஆண்- பெண் ஈர்ப்பு பற்றி புன்னகைக்க வைத்து விளக்கினார்.

'பையன்களுக்குப் பெண்கள் கனவுகள்-

பெண்களுக்கோ பயல்கள் விபரீதங்கள்!

இப்படியே வளருகிறார்கள்! ஒரு தீராத கவர்ச்சி அவர்களிடையே கெட்டித் தட்டிப்போக, ஒருவர் மேல் மற்றவருக்கு அலாதி ஆர்வம், பரபரப்பு... ஆக, சற்று நெருங்கியதுமே காதல் பற்றிக்கொள்கிறது!

இயல்பாய் பழகினார்கள் எனில் அந்த கவர்ச்சி விலகி, மரியாதை கூடும், புரிதல் சுலபம்' என்று.

திடுமென தேவிகாம்மா போன் செய்து, 'தொழில் விஷயமாய் மிதுன் சென்னை வர்றான். சம்பந்தப் பேச்சு நடப்பதால், பெண்ணும்

இருவரும் பரஸ்பரம் பார்த்துக்கலாமே. நல்ல சந்தர்ப்பம். அவனை உங்க வீட்டிற்கு வரச்சொல்லவா?" என்று கேட்க, வீடு பரபரத்தது.

அப்பம்மா எந்த கல்யாண மண்டபம் தோது என்று ஆலோசிக்க, மிருணாளினிக்கு பயத்தோடு பதற்றமும் சேர்ந்தது.

குழம்பியவளுக்கு முதியவள் ஏரான ஆலோசனைகளை அள்ளி 'புல்லோர், நல்லோர்" என்றெல்லாம் அமர்க்களப்படுத்திவிட்டார்!

பெரியப்பா- 'பையன் வெளிநாட்டில் மேற்படிப்பை படிச்சவர். இங்கே சம்பிரதாயங்களுக்கு ஏதேனும் கொறிச்சுட்டு, பின் நீங்க ரெண்டு பேரும் கடற்கரை ரோடு பக்கமுள்ள ஏதேனும் நல்ல உணவகத்துல உட்கார்ந்து சாப்பிட்டபடி பேசுங்க. உனக்குப் பிடிச்சாலும் சரி, வேண்டாம்ன்னாலும் சரி, தைரியமாய் எங்கிட்ட சொல்லிடும்மா மிரு.'

அவளது முடிவை பெரியப்பா நிச்சயம் மதிப்பார். அப்பம்மா ஏறுக்கு மாறாய் எகிறினாலும், அவர்களை சமாளிக்கத் தெரிந்தவர் அவர்.

ஆனாலும், இவன் உன் கணவனாகக்கூடும் என்ற முறையில் ஒரு முறையில் ஒருவனைக் காட்ட, அவன் முன் நின்று இயல்பாய் பார்க்க, பேசமுடியாதபடி கூசும்தான்.

'இவன்தான் உன்னவன்' என்று பெரியவர்கள் நிச்சயித்து விட்டால்கூடத் தேவலை. வெட்கமும் விதிர்ப்புமாய் பார்த்து, தலை குனிந்துகொள்ளலாம்!

மிதுனை சந்திக்கப் போகிறோம் என்றதுமே தன்னுள் குமிழிட்ட உணர்வுகள் அவளுக்குப் புதியவை... புரியாதவையும்கூட!

ஆனால், யோசித்தால் இக்கல்யாணம் ஒரு வகை வியாபாரம்- 'அடடே, உங்க தமிழ் பேசும், பண்பான பெண்ணிற்கு கோடிகளில் பணமும் இருக்கிறதா? எங்கள் தேவைக்கு அதுவும் பயன்படுமே?" என்ற ரீதியில் கணக்கு பார்த்து பேசப்பட்ட சம்பந்தம்.

இதில் கனிவு, காதலுக்கெல்லாம் இடமுண்டா என்ன? நெற்றிப்பொட்டை நீவிக்கொண்டாள்.

அவளை அதிகம் குழம்பவிடாதபடி மறுநாள் மாலையே மிதுன்- பெரியப்பாவிற்கு அறிவித்துவிட்டு- அவர்களின் வீடு வரவிருந்தான்.

தாயின் நகைப்பெட்டியில் இருந்த அந்த நீலக் கல் 'கிளிப்'பை எடுத்து பார்த்தாள். நாளை தன் நீண்ட பின்னலில் இதற்கு இடமுண்டா? இல்லை, அவனுக்கு ஆறு ஆண்டுகளுக்குமுன் நிர்பந்தத்தினால் வாங்கி அனுப்பிய இப்பரிசு மறந்தேபோயிருக்கும்,

முட்டாளாய் கண்ட கற்பனைகளுடன் போக வேண்டாம். நகையை பெட்டிக்குள் வைத்து மூடினாள்.

அப்பம்மாவின் தோழி கவுசி பாட்டி வந்து– தன் பங்கிற்கு கொட்டி முழக்கிவிட்டுப் போனார்.

'சாஸ்திரம் சொல்லுதுடி பெண்ணே–

'பந்து, சீலா, குணா, சம்பத், அரோகம்'னுட்டு– இந்த அஞ்சு குணாம்சம் இருந்தாத்தான் கல்யாணம் செய்துக்கணும்– வாழ்வு சுகப்படும். உனக்கு மிதுனைப் பார்த்ததும் 'பந்து' கிளர்ந்ததுன்னு வை. பேசாம தலையாட்டிடு. என்ன? 'பந்து'ன்னா பிணைப்பு, பார்த்ததும் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடையே பொறிதட்டும் ஈர்ப்பு– ஒரு பாச உணர்வு– பிறகு நல்ல லட்சியம், குணம், ஆரோக்கியம், உறவு முறைகளை மதிப்பதுன்னு அமையணும்.'

அந்த ஈர்ப்பு அவனைப் பார்த்ததும் பொங்கி எழுமோ? இதுவரை நெஞ்சில் நேச சலனங்களின்றி தான் காத்திருந்தது இவனுக்காகத்தானோ? அப்படியெனில் தன் சொத்து அவர்கள் தேவைக்குப் பயன்படுவதில் தப்பில்லையோ? ஆனால், இச்சந்திப்பு கடன் தர இருக்கும் வங்கி மேலாளரை, ஒரு வியாபாரி பார்க்க வந்தது போல அமைந்துவிடுமோ?

மறுநாள் தான் அணியப்போகும் உடைகளை மிருணாளினி முந்திய இரவே எடுத்து வைப்பது வழக்கம். அல்லது, மறுநாளின் நிகழ்ச்சியை மனதில் ஓடவிட்டு அதற்கு தோதானவையை மனதில் குறித்தேனும்விடுவாள். அலமாரிகளைத் திறந்து வைத்து, அதன் முன்பு மோவாயில் விரலைத் தட்டி குழம்பும் பெண்ணில்லை அவள். ஒவ்வொரு சேலை, ஆடைகளை அவளே கவனமாய் தேர்ந்தெடுத்து வாங்குவதால், அடுக்கி பராமரிப்பதால், உரியதை விநாடி நேரத்தில் உருவி எடுத்துவிடலாம்.

ஆனால், அன்றிரவு மூன்று அலமாரிகளையும் திறந்து வைத்து மேலும் கீழுமாய் அலசி குழம்பினாள்!

சேலையில்தான் இருக்கணும். அல்லது, அப்பம்மாவின் நெற்றிக்கண் திறந்துவிடும்! பட்டு வேண்டாம்.

மிதுனுடன் பெரியவர்கள் வரவில்லை.

எளிமை, வருபவனை அவள் அலட்சியம் செய்வதாய்படலாம்.

அவளது பார்வை கடல் நீல பட்டில் 'தட்டி நின்றது. கைவேலையுடன் சில வைரங்களும் பதிந்த அச்சேலைக்கு புதிதாய் வாங்கிய சன்ன வைர பதக்கம் வெகு தோது. சேலையை வெளியே எடுத்து வைத்தாள்.

மறுநாள் மாலை அதை உடுத்தி நிற்க, தன் பொலிவு சற்று அதிகமாகவே இருப்பதாய் பட்டது!

மனதின் எதிர்ப்பார்ப்பு– எழிலைக் கூட்டிவிட்டதோ? பல ஆண்டுள் வீட்டின் உள்வேலைகளைச் செய்யும் கோமதியின் முகமும்கூட இன்று புது பளபளப்புடன்தான் தெரிகிறது.

கோமதிக்கு வயது முப்பத்தி ஐந்திருக்கும். ஆக, சின்னவயதுக்காரி போல தன் சின்ன எஜமானியை சீண்டவும் செய்வாள், சிலநேரம் பெரிய மனுஷி தோரணையில் தத்துவங்களையும் பொழிவாள். தயாம்மா அவளிடம் சற்று விவரம் சொல்லி இருந்ததால், வரவேற்பறை அன்று மேலும் அலங்காரமாய் தெரிந்தது. சந்தன பத்தியின் மணம் வேறு.

தானும் தலை முடிந்து, முகம் கழுவி, பூச்சூட்டி வளையவந்தாள், கோமதி.

'பையன் படம் எதுவும் உங்ககிட்ட இன்னும் காட்டலியாம்மா?' குறைபட்டாள்.

'போன பிறந்த நாளுக்கு எடுத்த பச்சை நிற சேலை கட்டி இருந்தா இன்னும் எடுப்பா இருந்திருக்கும்' –அபிப்ராயம் சொன்னாள்.

'சொன்ன நேரத்துக்கு வந்துருவாங்கல்ல? இல்லைன்னா பெரும்மாவுக்கு கோபம் வந்திடுமோ?' என்றபடி பால்கனிக்கும், வாசலுக்கும் மாறி மாறி ஓடினாள்!

அன்று காலை 'இன்டர்நெட்'டில் டார்ஜிலிங்கை தனக்கு அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டாள், மிருணாளினி. 'மின்னல் தேசம்' என்பது ஊரின் பெயருக்கான அர்த்தம் என்பதிலிருந்து, அதன் பரப்பளவு, தட்பவெப்பம், மக்களின் கலாசாரம், உடை, மொழி, தொழில் வரை பலவற்றை கிரகித்துக்கொண்டாள். அம்மலை வாசஸ்தலத்தை, சுற்றிலும் பூடான், சிக்கிம், நேபாளம் என்றிருந்ததால் சற்று வித்தியாசமாய்தான் பட்டது.

அங்குள்ள பிரபல பள்ளியில் படித்த மிதுன், தன் தொழிலை, வாழ்வைத் தொடர விரும்புவதும் அந்த மலை தேசத்தில்தான். தொழிலின் சிக்கல் தீர, பெண் வீட்டாரிடம் தான் பண உதவி வேண்டி நிற்கவேண்டுமென்பது அவனுக்குத் தெரியுமா? அல்லது, பெரியப்பாவைப் போல வியாபாரத்தில், நம் இந்திய கலாசாரத்தில் இதெல்லாம் சகஜம் என்று எடுத்துக்கொண்டு பெண் பார்க்கும் ஆர்வத்துடன் இங்கு வர இருக்கிறானா?

தன்னைப் பார்க்கும் அவனது விழிகளில் வசீகரம் இருக்குமா அல்லது வெற்று வியாபாரத்தனம்தானா?

கீழே கார் வந்து நின்ற சத்தத்தில் கோமதி சிட்டாய் படி இறங்கிப்

போனாள். நியாயத்திற்கு மிருணாளினி பால்கனிக்கேனும் போய் ஆர்வப் பார்வையை கீழே விட்டிருக்கவேணும். ஆனால், கால்கள் மரத்து– பின் குழைந்தன. படபடத்த நெஞ்சைப் பற்றியபடி உட்கார்ந்துவிட்டாள்.

இரண்டாம் நிமிடம் படிகளைத் தாவி வந்த கோமதிக்கு வார்த்தைகள் சிக்காமல் "ஐயோ.." என்று இரு கைகளாலும் வாய் பொத்தி சிரிக்கத்தான் முடிந்தது. அவளது பரவசம் இவளிலும் பூமத்தாப்புகளாய் பற்றி ஒளி சொரிந்தது.

"சீக்கிரம்மா" என்று கோமதி இழுத்தாலும், இளையவளின் கால்கள் ஒத்துழைக்கவில்லை. மெள்ளவே படி இறங்கி, தனக்காய் எழுந்து நின்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்ததும் மூச்சுவிட மறந்துபோனது, அவளுக்கு!

கார் வாகன நெரிசல்களைத் தாண்டி, மகாபலிபுரம் நோக்கி விரைந்துகொண்டிருந்தது. உள்ளே இனிய இசை. 'ஸ்டியரிங்' வளைவில் பதிந்திருந்த அவன் விரல்களை ஓரக்கண்ணால் ஆராய்ந்தாள். இத்தனை நிறமும், மெருகுமாய் ஆணின் விரல்கள் இருக்குமா என்ன? மலைதேச, வெளிநாட்டுப் பளபளப்பு போலும். முதல் பார்வையிலேயே அவனது அழகிய கம்பீரம், பார்ப்பவரை அடித்து வீழ்த்தும் வகை. மறுபடி அவன் முகத்தைப் பார்க்கும் ஆவல் கிளர்ந்தது. பேசும் சாக்கில் அவனை முழுக்க திரும்பிப் பார்க்கலாம். ஆனால், எதைப் பேசுவது?

அதுவரை எவரிடமும் சகஜமாய் பேசிப் பழகியவளுக்கு இந்த நூதன தயக்கம் புரியவில்லை. கவுசி பாட்டி சொன்ன, 'பந்து' இதுதானா? அல்லது தங்களுக்கிடையே அது உருளவில்லையா?

"சென்னை போக்குவரத்து ஒவ்வொரு முறையும் அதிகமாகுது" என்று முறுவலுடன் சொன்னான். காரோட்ட தான் இடைஞ்சலாய் இருக்கவேண்டாமென முதலில் மவுனமாக இருந்தவள், இப்போது எப்படி பேச ஆரம்பிப்பது என்று மிரள, அவனே அவள் சென்னையில் எங்கே படித்தாள், அவளது ஆர்வங்கள் என்று எளிதாய் பேச்சை நகர்த்தினான். வலப்புறம் வந்த பிரபல குடிலைப் பார்த்தவன் தன் கைக்கடிகாரத்தையும் நோட்டமிட்டான்.

"இங்கேயிருந்து ஏழாம் நிமிடம் நமக்கான ஓட்டல் வரும்" என்றபடி.

"ஓஹோ. யார் சொன்னா?"

"என் மானேஜர். 'தாய்' வகை உணவு உனக்குப் பிடிக்குமில்லையா? அதோடுதென்னிந்திய வகைஉணவும் கிடைக்கும்னார். ஆக, பிரச்சினையில்லை."

சரியாய் ஏழாம் நிமிடம் அந்த உணவகத்தைக் கண்டு காரைத் திருப்பினான்.

மரம், செடி, கொடிகளுடே மூங்கில் குடில்கள் அமைத்து அம்சமாக இருந்தது, அந்த உணவகம். செயற்கைக் குளிரூட்டல் தேவைப்படாத கடல்காற்று. தாய்லாந்தின் லாந்தர் விளக்குகளும், செயற்கை நீருற்றுகளும் சூழலுக்கு ஒரு மாய கவர்ச்சி சேர்த்தன.

பெரிய வேப்ப மரத்தைச் சுற்றி ஓடிய திண்டில், முறுக்கிய மீசை, ஜரிகை சால்வையுடன் உட்கார்ந்திருந்தவரின் அருகே ஒரு பித்தளைக் கூண்டு. 'கிளி ஜோசியமா?' என்று கூண்டினுள் குனிந்து பார்த்தவளுக்கு வியப்பு. அச்சிறு கூண்டில் சிங்காரமாய் இருந்தது ஒரு எலி! அருவருப்பான எலியல்ல, ரோமம் அடர்ந்த வெள்ளெலி. மாணிக்க கண்களும், ரோஜா மொக்கு மூக்குமாய்– அதுவும் இவளை நோட்டமிட்டது.

"அம்மாவுக்கு சீட்டெடுக்க சொல்லவா சுந்தரியை?"

ஆழ்ந்த கடவுள் நம்பிக்கை உள்ள அவளுக்கு இவற்றில் ஈர்ப்பில்லை. ஆனாலும், கதவு திறந்ததும் வெளியே வரும் அந்த சிறு ஜீவன் ஒவ்வொரு சீட்டாய் தள்ளி, தேர்வு செய்யும் அழகை ரசிக்க ஆசைப்பட்டாள். தவிர, வருங்காலத்தைப் பகிரக்கூடியவன் அருகே இருக்க, இருவருமாய் சேர்ந்து பார்க்க, ரசிக்க, சிரிக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் என்ற முடிவுடன் மிதுனின் பக்கமாய் திரும்பியவளின் முகமலர்ச்சி மறைந்தது. சுற்றிலும் அவன் இல்லை.

"பிறகு வர்றேன்" என்று ஜோசியக்காரரிடம் சொல்லிவிட்டு தேடலாய் நடந்தாள்.

நீரோடை சலசலத்த ஒரு குட்டிப் பாலத்தைக் கடக்க, மூங்கில் கூடாரம் ஒன்றில் மிதுன் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. அவன் எதிரே வந்து அமர்ந்தவளைப் பார்க்காமல், உணவு அட்டையைப் புரட்டினான். தனது மானேஜருடன் என்ன உணவு சாப்பிடலாம் என்பதைக் கலந்து ஆலோசிக்காமல் வந்துவிட்டான் போலும் என்று இவள் மனம் காட்டமாய் கறுவியது!

வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகுவர்த்தியின் ஒளியில் கந்தர்வனாகவே தெரிந்தான். சினிமாத் திரைக்கு 'முகவெட்டு' தேவை என்பார்களே– அது என்ன என்பது இவனைப் பார்க்கவும் புரிந்தது– எந்தக் கோணத்திலும் குறையாத கவர்ச்சி!

அவன் நீட்டிய உணவுப் பட்டியலைப் பார்த்து, "தாய் கிரீன்– கறி– சாலட்" என்று பணியாளிடம் சொன்னவள், எதிரே அமர்ந்திருந்தவனை தீர்க்கமாய் பார்த்தாள்.

"இனி நாம பேசலாம். ம்?" என்றவனைக் கேட்டாள்–

"ஆனா, முதலில் எனக்கு ஒரு சந்தேகம்..."
"கேளேன்."
தணிவான குரலில் தெளிவாகவே கேட்டாள்– "மிதுன்! உங்க
மனசில் ஏற்கெனவே ஒரு பெண் இருக்கா. இல்லையா?"

4

மெழுகுவர்த்தியின் சன்ன ஒளியில் அவன் கண்கள் தங்கமாய் மின்னின.

மின்சார விளக்கின் வெளிச்சத்திற்கும்,சுடர் ஒளிக்கும் வித்தியாசம்
உண்டு. முந்தையதில் பகட்டான செயற்கைத்தனம் எனில்,
இயற்கைச் சுடரில் ஒரு மென்மையும்... மேன்மையும் உண்டு.

ஒரு கணம் அவனது கண்கள் தாழ்ந்தன. "சாரி... நான் உன்னை
சந்திக்க வந்ததே தப்பு."

"ஏதோ வியாபார நிமித்தம் சென்னை வந்ததாய் உங்க
பாட்டியம்மா சொன்னாங்க."

அவன் விழிகள் அவளைத் துருவின. "பொய்கள் சொல்லி
இருக்கோம்.தப்புதான்.பெரியவங்க திருமணத்தை வியாபாரத்தோடு
முடிச்சு போட்ட விதத்தில் அது முழுப் பொய்யுமல்ல... உன்னைப்
பார்ப்பதுதான் இங்கே வந்ததின் ஒரே நோக்கம். 'வாழ்க்கை ஒரு
அயல்நாட்டு மொழி போல– எல்லோரும் அதைத் தவறாய்
உச்சரிக்கிறார்கள்'னு யாரோ சொன்னது! சரி, தெரிந்து இல்லை
தெரியாமலே தவறுகள் நேர்ந்திடுது."

"நன்றி. இப்போ நீங்க தெரிந்தவரையில் சரியாய்
உச்சரித்ததற்காய்."

அவன் சற்று அவசரமாகவே தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தான்.
அவனது முகத்தில் லேசான அதிர்ச்சியும், ஆச்சரியமும்
கலந்திருந்தனவோ? அதை தம்ளரைக் கொண்டு மறைக்க
முயற்சிக்கிறானா?

பணியாளரை அழைத்தவன், "எனக்கு கூலாக ஏதாவது!
உனக்கு?" என்றவளைப் பார்க்க, 'ஜூஸ்' என்றாள்.

பானங்கள் வந்துவிட, "இனி பேசலாமே" என்பது போல
பார்த்தான்.

"என் மனதில் வேறு ஒரு பெண் இருக்க, இங்கே ஏன் வந்தேன்னு
கேட்டே."

அவள் மறுக்கவில்லை.

"ஆமாம்" என ஒத்துக்கொண்டாள்.

"பாட்டியம்மாவின் நிர்பந்தம். தாத்தாவை இழந்து நிற்கும் அவங்க பேச்சை என்னால் தட்ட முடியலை."

"அவங்களுக்கு அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி தெரியாதா?"

"தெரியும். ஆனா, பிடிக்கலை. ஆரெய்லி எனக்குப் பொருத்தம் இல்லைங்கறது அவங்க கருத்து."

"அது பிரெஞ்சு வார்த்தை. ஆக, அயல்தேசத்துப் பெண்ணா?"

அவன் விழிகளில் மறுபடி சின்ன வியப்பு.

"பாதிப்பாதி. அப்பா பிரான்சு நாட்டவர். அம்மா கேரளம்னு சொல்வா. ஆரெய்லின்னா பிரெஞ்சில் உதயம்னு அர்த்தம். நான் 'ஆரு'ன்னு கூப்பிடுவேன்."

"ஆருயிரே என்ற அர்த்தத்திலா?" மனதுள் ஒரு கார நினைப்பு ஓடியது!

"அந்தக் கலவைப் பெண் ரொம்ப அழகாய்தான் இருக்கணும்."

அவன் கண்கள் பளபளத்தன. "ஆமாம். பேரழகி. ஆனால், கல்யாணத்திற்கு அதுமட்டும் போதாது போல..."

"பணமும் தேவைங்கறாங்களா உங்க பாட்டி?"

அவன் முகம் சிவந்தது.

அவள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

மனதில் ஒருத்தி இருக்க, தன்னைப் பெண் பார்க்க வந்த இவன் மேலும் குன்றி குறுகட்டும் என்ற வன்மம் நெஞ்சுக்குள் கனன்றது.

"பணத்திற்குக் கடல்நீரின் குணம் உண்டாம். கடல்நீரைக் குடிக்கக் குடிக்க தாகம் அதிகமாகும். அதேபோலன்னு சொன்னது ஒரு பிரெஞ்சு... ஊகூம்... ஜெர்மன் தத்துவ மேதைன்னு ஞாபகம்."

அவள் பேச, அவன் விரல்கள் முஷ்டியாய் இறுகின.

"பணம் எனக்குப் பிரதானமில்லை. என் தேவைக்கு மேலேயே சம்பாதிக்கக்கூடிய படிப்பும், திறமையும் எனக்குண்டு. எதிர்பாராதவிதமாய் தேயிலை ஏற்றுமதியில் சில சிக்கல்கள். ஆக, பணத் தேவை. உற்பத்தியை நிறுத்தவும் முடியாது. ஏன்னா, சில நூறு பேர் எங்களை நம்பி இருக்கிறாங்க. அடிப்படை மருத்துவ, கல்வி வசதிகள் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. இந்த ஆண்டு அதை விரிவாக்குவதாய் தாத்தா கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றணும் என்கிறது பாட்டியின் ஆசை. எல்லாமே நம் தொழிலாளர்களுக்கு இலவசம் என்பதால், அதிலிருந்து வருமானத்திற்கு வாய்ப்பில்லை. அங்கு படிக்கும் அல்லது சிகிச்சை பெறும் மற்ற தேயிலை தொழிலாளர்களுக்கும் சொற்ப வருமானம்."

"ஒரு முழுநாள் உழைப்பிற்கு நாற்பது ரூபாய் இல்லையா?"

மறுபடி சற்று வியப்புடனே அவளைப் பார்த்தான்.

"60 சதம் அங்கு தேயிலை தொழிலாளிகள். அவர்களுக்கு இவ்வளவு உதவிகூட செய்யலைன்னா எப்படி? நீங்க செய்றது நல்ல காரியம். ஆக, உங்களுக்குத் தொழிலாளர்களின் முழு ஒத்துழைப்பு கிடைக்கும். பிறகென்ன பிரச்சினை?" மிருணாளினி வினவினாள்.

"டார்ஜிலிங்கின் தேயிலை– துளி கசப்பும், துவர்ப்புமானது. பால், சர்க்கரை சேர்த்து குடிக்கக்கூடிய ரகமல்ல, அது."

"அசாம் டீ நமக்குத் தோது இல்லையா?"

"ம்... ஆக, நம் உற்பத்தி முழுக்க வெளிநாடுகளுக்குத்தான். அது தடைப்பட்டால் பெரும் தடுமாற்றம். அதிலும், வெள்ளைத் தேயிலையின் விலை அதிகம்."

"ஏன்னா அது செடியின் நுனி மொட்டு..."

"விவரங்களைத் தெரிஞ்சு வச்சிருக்க" முக்கால் மனதாய் ஒத்துக்கொண்டவன், தனக்குத்தானே ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருந்தது. அவளிடம் தன் பிரச்சினையைப் பகிருவது சுலபமாய் இருப்பதை. 'சுரீர்' என்று பேச்சை ஆரம்பித்தவளிடம், இத்தனை சுலபமாய் பேசுவது ஏன் என்பதுதான் புதிராய் இருந்தது!

"ஆனால், ஆரு... ஆரெய்லி பற்றிய விவரத்தை யாரும் எனக்குத் சொல்லலை. நானாய் யூகிச்சேன்."

- அவள் அவனை லேசில் விடுவதாயில்லை!

"அவங்களைப் பற்றி தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

அழுது அரற்றாமல், அத்தனைத் தெளிவாய் கேட்ட அவளது துணிவு அவனை மறுக்க செய்யவில்லை.

"ஆரெய்லி, டார்ஜிலிங் வந்து ஒன்றரை ஆண்டு இருக்கும். பிரான்சிலிருந்து தாய்நாடான இந்தியாவைப் பார்க்கும் ஆர்வத்துடன் வந்தவள், அவ அம்மாவின் தூரத்து உறவான ரான்சாக்கோ என்பவர் டார்ஜிலிங்கின் ஒரு தேயிலை எஸ்டேட்டின் மானேஜராய் இருந்ததால் அவருடன் வந்து தங்கினாள்."

"அது உங்களது எஸ்டேட்டா?"

"இல்ல. ஆனா, எஸ்டேட்டின் நிர்வாகிகள் அடிக்கடி ஒருவருக்கொருவரைச் சந்திக்கிறதுண்டு. அதற்குத் தோதாய் 'கிளப்'கள் உண்டு. மற்ற பொழுதுபோக்குகள் அங்கே அதிகமில்லை."

"பொழுது போகாமல் தவிச்ச உங்களுக்கு ஆரெய்லி பழக்கமானாள்..." கேட்ட பிறகுதான், தான் அத்தனைக் கடுமையாய் அவனைக் கடைந்தெடுக்க வேண்டாமெனப்பட்டது. வழக்கமாய்

தன் வார்த்தைகளை அடக்கத் தெரிந்தவளை இன்று ஏன் உணர்வுகள் ஆட்டி வைக்கின்றன?

ஒரு பெண்ணோடான அவன் பழக்கத்தை வெறும் பொழுதுபோக்கு என்று ஏன் கொச்சைப்படுத்தினாள்? வருத்தத்தை, எல்லையை மீறி மிதுனின் முகத்தில் கோபமும் தெரிந்தது.

"உடனே, நான் ஒருத்தியை மனதில் வைத்திருக்கிறேன்னு கண்டுபிடிச்சுட்டியே... எப்படி உனக்கும் அதே அனுபவம் இருப்பதாலா?" –பதிலடித்தான்.

ஆழ மூச்செடுத்தவள்– அசையாத சுடரைப் பார்த்து தன் மனதை அமைதிப்படுத்த முயன்றாள்.

விளக்கின் மென்னொளியில் அவளது இதமான சேலையின் நிறமும், பொடி வைரங்களும் அவளை மிக மிருதுவான அழகியாய் காட்டின. அதிக உயரமில்லாத மெல்லிய தேகம்– ஆரோக்கியமான ஆரஞ்சு நிற சருமம்– புத்திசாலித்தனமான முகம்– அடர்த்தியான பட்டு கேசம் என இவளும் அழகிதான். ஆனால், உயரத்திலும், நிறத்திலும், வாளிப்பிலும் ஆரெய்லி இவளை மிஞ்சும் அழகு. அவளது உடல் வளைவுகளை நினைக்கையிலே அவன் மூச்சு வெப்பமானது.

ஆருவின் உதட்டு வளைவும் மிக கவர்ச்சிதான். சதா அவை சிவப்பு மதுவில் ஊறவைத்த 'பிளம்ஸ்' துண்டுகள் போல பளபளக்கும். முத்தமிடும் நினைப்புடன் அவற்றைக் கண்களால் வருடுவதேகூட போதை ஏற்றும்.

ஆனால்,இந்த மிருணாளினிப் பெண்ணின் முகத்தில்– கறைபடாத புது அழகோடு துளி கர்வம் கலந்திருக்கிறது. அவன் சொல்வதை மட்டுமல்ல– சொல்லாததைக்கூட புரிந்துகொள்ளும் கூர்மை. புரிந்ததை 'சட்'டென சொல்லிவிடும் துணிவு.

இவளிடம் ஆரெய்லியின் காதலும், குழைவும் இருக்குமா?

தன்னை ஆரு இறுகக்கட்டித் தழுவும்போது கிறங்கிப்போவானே– பாட்டி சொல்வது போல அவளைப் பிரிக்க மனமின்றி தவிப்பானே– பெற்றவர்கள்கூட இல்லாத தன் ஆருவை எப்படி முழுமையாய் மறப்பது? தவிக்கவிடுவது?

"என்ன யோசனை?"

"இல்ல... எப்படி என் மனசைப் புரிஞ்சுகிட்டேன்னு?"

"அதற்கு காதல் அனுபவமெல்லாம் தேவையில்லை. தான் மணக்கப்போகும் பெண்ணுடன் முதன்முறையாக தனியே போகும் ஆண் இத்தனை விட்டேற்றியாய் நடந்துகொள்ளமாட்டான்! அவள் பக்கத்தில் நிற்க, அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தை, அசைவை ரசிப்பான். மனப்பாடம் நீங்க ஓடிவந்து மும்முரமாய் 'மெனு' கார்டை

செய்துவிட்டிருந்திங்க!"

அவனையும் மீறி சிரித்துவிட்டான்.

"சாரி... உன்னை ஏமாற்றிட்டேன். நீ ஆர்வமாய் வந்திருப்பே."

தன்னை அவன் மணக்க, காசும் ஒரு காரணம் எனும்போது ஆசை, ஆர்வமெல்லாம் எப்படி கிளறும்? ஆனால், அதைச் சொல்லாமல் மழுப்பினாள்.

"கொஞ்சம் பதற்றமாய் வந்தேன்..."

"நம்ப முடியலை. முதலில் என்னை அதிர வைச்சு, இப்ப கலகலப்பாய் பேச்சையும் நகர்த்தறே மிருணாளினி."

இப்போது அவள் எதையோ நினைத்து சிரிக்க, சுடரில் அவளது பற்களும் கன்னங்களும் முத்தாய் பிரகாசித்தன.

"என்ன?" அடக்கமுடியாத ஆர்வத்துடன் வினவினான்.

"கலகலப்பு பற்றி ஒரு 'ஜோக்' ஞாபகம் வந்தது."

"சொல்லலாமே?"

"ஒரு தம்பதிகளை அவங்க அண்டை அயலார் 'கொஞ்சம் பொறாமையோடு கேட்டாங்களாம். 'எப்படிங்க உங்க வீடு எப்பவும் 'கலகல'ன்னு சிரிப்போடு இருக்குதுன்னு.

அதற்கு கணவன் சொன்னானாம்– 'என் மனைவி கோபத்தில் என் மேல் பாத்திரத்தை வீசுவா. சரியாய் என் மேல அது மோதினா அவ சிரிப்பா! குறி தவறிட்டால் நான் சிரிப்பேன். ஆக, ஏக்கப் பார்வையோடு உட்கார்ந்திருந்திங்க. அந்த 'லுக்'கில் என் தோழிகள் சிலரைப் பார்த்திருக்கேன். ஒண்ணு, அவங்க காதல் ஆரம்பிச்சிருக்கும். இல்ல... தோல்வியில் முடிஞ்சிருக்கும்."

கடைசியில் மறுபடி அவள் தன் காதலில் வந்து முடிக்க– முழுக்க சிரிக்க முடியாமல் திண்டாடினான்.

'சாரி மிருணாளினி' –இம்முறை மனப்பூர்வமாகவே மன்னிப்பைக் கோரினான். 'நீ ரொம்ப புத்திசாலி. உனக்குக் காதல் அனுபவம் இல்லைங்கிறதையும் நாசூக்காய் தெரிவிச்சுட்டே... ஆனா, இப்ப நாம என்ன செய்றது? பெரியவங்க பேச்சை முழுக்கத் தட்ட முடியாது. அதேநேரம் நம்ப வாழ்வையும் சிதைச்சுக்கக்கூடாது.'

தீவிரமாய் பேசும்போதும் அவனது கவர்ச்சி குறையவில்லை. இவனது காதலைப் பெற்ற அந்த ஆரெய்லி அதிருஷ்டக்காரிதான். அந்த எண்ணமே ஏனோ காந்தியது!

"நமக்குப் பிடிக்கலை அல்லது உனக்கு என்னைப் பிடிக்கலைன்னு சொல்லிடலாமே?"

"அதைவிட நீங்க உங்க ஆருவைப் பற்றி சொல்லிடலாம்."

அவளது கடுப்பில் அவன் முகம் கறுத்தது.

"ரொம்பக் கடுமையாய் பேசற, மிருணாளினி."

"உண்மையைச் சொல்லச் சொல்றேன். என்னை ஏன் பொய்... [illegible] ஏன் இதில் இழுக்கறீங்க?"

அவசரமாய் தன் தவறை மறைக்க முயன்றாள். அதாவது, உன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்று பொய் சொல்ல நான் [illegible]ரில்லை என்றல்லவா ஆகிறது?

ஆனால், நல்லவேளை அதை அவன் கவனித்தானில்லை!

"இனி உங்க தொழில், தொழிலாளர் பிரச்சினையெல்லாம் [illegible] சமாளிப்பீங்க?"

[illegible]லும் "என்னை மணந்தால் பிரச்சினை தீரும்" என்ற ஒரு [illegible]க்கை இருந்ததோ?

அவள் உளறலை அவன் கவனிக்காமல் போனால் நல்லது!

"கல்யாணம் அதற்குத் தீர்வில்லை. முன்பின் தெரியாத, பழகாத [illegible] இணைய பிரச்சினை மேலும் கூடும். நீ சொன்ன 'ஜோக்' கலகலப்புதான் மிஞ்சும்."

"உண்மைதான். அதை நீங்க இங்கே வரும் முன்னே [illegible]ச்சிருக்கணும், மிதுன்."

அவள் அமைதியான கம்பீரத்துடன் வார்த்தையால் அடிக்க, அவன் குன்றினான்.

"பேசத்தானே வந்தோம்? அதான் நினைச்சதைச் சொன்னேன்."

சமாதானமாய் சொன்னாலும் அச்சந்திப்பு ஒரு கடினமான நேர்முகத் தேர்வு போலிருப்பது புரிந்தது.

"நீ இத்தனை கடுமையான பெண்ணாய் இருப்பேன்னு நினைக்கலை... சுந்தரம் மாமா ரொம்ப மென்மையானவர்."

"அப்பா உங்களிடம் இதமாய் நடந்திருக்கலாம். எல்லாரிடமும் அப்படியே இருக்கமுடியாதே? நம் சந்திப்பு இப்படி அமையும் என நினைச்சிருந்தால் இங்க வந்திருக்கமாட்டீங்க இல்லையா?"

"பெரிய கம்பெனியின் நேர்முகத் தேர்வு போல என்னை உரிச்சு எடுத்துட்டே."

"கல்யாண தேர்வு அதைவிட முக்கியம். ஏன்னா இங்கே 'கல்தா' கொடுக்க முடியாது."

"இந்தக் காலத்தில் 'கல்யாண கல்தா' சகஜமாயிடுச்சே?"

"விவாகரத்து செய்வதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை."

"ஆக, முழு நிச்சயமில்லாமல் மாலை மாற்றும் எண்ணமில்லை?"

"ஆமாம். ஊரையெல்லாம் கூட்டி, கடவுளின் முன்னிலையிலும்

நாம் சேர்ந்தே வாழுவோம்னு வாக்குறுதி தந்தபின், அ காப்பாற்றவும் துணிஞ்சே நிற்பதுதான் சரி."

அவனது ஆச்சரியம் அப்பட்டமாய் தெரிந்தது.

"நீ வித்தியாசமான பொண்ணு."

"இது வித்தியாசமான சந்திப்பும்கூட! நவீன திருமணங்க முதல்படி இதுதான். ஆனா, நம்ப சந்திப்பு இனிப்பான பேச வெட்க சிரிப்புகளுமாய் இல்லை."

"சாரி மிருணாளினி. தப்பு என்மேல்தான். என் பாட்டின போல உன்னையும் ஏமாற்றிடலாம்– ஒரு கண்துடைப்பு மூல நினைச்சு வந்தது தப்பு."

"அதுமட்டுமில்லை.. ஆரெய்லியை ஏமாற்ற நினைச்சதும் த பெண் பார்க்க நீங்க சென்னை வந்தது அவங்களுக்குத் தெரியும

இன்னும் எவ்வளவுதான் இந்தப் பெண் தன்னை சிறுமைப்படுத்தப் போகிறாள்... அவன் கண்கள் தாழ்ந்த

அன்றிரவு நகைகளை அவிழ்த்து வைத்த மிருணாளியின் ம தவித்தது.

பாவம்... அப்படி கேள்விகளால் அவரை விளாசியிரு வேண்டாமோ?

ஒருஇக்கட்டான நிலையில் தளர்ந்து தன்னைப்பார்க்கவந்தவ மேலும் வார்த்தைகளால் நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டேனோ?

ஆனால், கல்யாணம் வியாபாரமல்ல என்பதை அவன் உ வேண்டாமா?

அந்த இருவரும் அன்று சரியாய் சாப்பிடாதது போல– முழுதா உறங்கவும் இல்லை.

5

காலையில் விழித்தபோது முன்தின இரவு மிதுன் மீது தோன்றி கொஞ்சநஞ்ச பரிதாபமும் கசப்பாய் மாறியது. எவ்வளவு நெஞ்சுர இருந்தால், ஏற்கெனவே ஒருத்தியிடம் தன்னைக் கொடுத்துவிட்ட வ மறுபடி தன்னை விலை பேச இங்கே வருவான்?

வீடு திரும்பியபோது– விசாரணையில் குடைய நல்லவேளை அப்பம்மா காத்திருக்கவில்லை. பெரியப்பாவின் ஏற்பாடா இருக்கவேணும், அது. அந்த 'ஆரு' பற்றி தெரியவந்தால் பெரியப்பா

...போவார். 'அத்தனை நெஞ்சுரமாய் அவளோட ...பெயரை வேறு சொன்னானா? திமிர்' என்று ...திருப்பார்.

...சிரிப்புடன் கோமதி எட்டிப் பார்த்தாள்– "காப்பி ...ரவா?" என்றபடி.

...டோஸ்டும் கொண்டு வா கோமு, பெரியப்பா எங்கே?"

...காலையிலேயே வெளியே போயாச்சும்மா. பெரிய கார் ...காரங்க நிலம் பார்க்க வர்றாங்களாம். பாட்டிக்குத்தான் ...ளைப் பார்க்க தவிப்பு."

...பாட்டியுடன் பேசுகையில் ஒட்டுக் கேட்கும் ஆசை ...ருக்கு!

...முதல்ல, காப்பி, டோஸ்ட் கொண்டா, கோமு."

கோமதியின் சிரிப்பு குறைந்தது!

காப்பி பருகியவளிடம் படுக்கையைத் தட்டிப் போட்டபடி ...க தந்தாள்– "நேத்து சரியாச் சாப்பிடலையாக்கும்?"

...தில்லை.

...ஜமானியின் முகத்தில் மகிழ்வின், மயக்கத்தின் சுவடில்லை. ...ம் சற்று மங்கினாற்போலிருக்கிறதோ? குழம்பியபடி கோமதி ...வெளியேற, மிருணாளினி தன் கலைந்திருந்த கூந்தலைப் பிரித்துக் ...ானாள். உள்ளத்தின் சிக்குகளும் இத்தனை எளிதாய் ...ந்துவிடாதா என்ற நப்பாசை!

வெளிர்நீல நைட்டியில்– விரிந்த கூந்தலுடன் அகன்ற ...லக் கண்ணாடியின் முன் நின்றாள். கண்களில் நேற்றிருந்த ...சித்திரங்கள் இன்றில்லை.

கற்பனையில் மிதுனையும் தன்னருகே கொண்டுவந்து ...த்தினாள். ஜோடியாய் தங்களைப் பார்ப்பவர்கள் வியந்துபோக, ...ர் பொறாமைப்படவும்கூடும்.

மிதுன் வெற்று அழகல்ல– செல்வாக்கான குடும்பத்தில் ...ந்து, செல்வச் சூழலில் வளர்ந்து, பேர்பெற்ற பள்ளியில் ...துக்கப்பட்டதால் வரும் ஆளுமை அவனில் இருந்தது. பேச்சு ...சைவுகள், தோரணையில் கம்பீரமான ஒரு நயம். ஆனால், ...னது வாழ்வில் அந்த கம்பீரமும், நயமும் இல்லையே? அந்த ...தான் வந்து அவற்றை அழித்துப் போட்டாளோ?

பார்த்தறியாத அப்பெண்ணின் மேல் குரோதம் முளைத்தது! வந்த சூடான பானத்தை, டோஸ்ட்டுடன் அதே யோசனையில் ...னாள்.

தொலைபேசியின் வீறிடல் அவளது யோசனையை அறுத்தது.

சற்று வேறுபட்ட, மீண்ட மணியோசை– காலி கா
கோப்பையை மேசையில் வைத்துவிட்டு, வலக்கையில்
ரொட்டி துண்டத்துடன்– மறுகையில் ரிசிவரை எடுத்து காதி
கொண்டுபோனாள்.

"அலோ... யாரம்மா மிருணாளினியா?" முதிர்ந்த ஒரு பெ
குரல் கேட்டது.

"வணக்கம். ஆமாங்க."

"தங்கமான பொண்ணம்மா. பெரியவள்னு புரிஞ்சு வணங்கி
பேசுற இந்தப் பண்பே சொல்லுதே... சுந்தரத்தின் ப
உன்னிலும் இருக்கிறதை... நல்லா இரும்மா. நான் தேவிகாம்
டார்ஜிலிங்கிலிருந்து பேசறேன்..."

சற்று உதறிய கையிலிருந்த டோஸ்ட்டை தட்டில் போட்டுவி
விரல் துடைத்து 'பேசி'யை வலக்கைக்கு மாற்றினாள். இதயம் எ
தொண்டையை அடைத்துக்கொள்ள, "வணக்கம்மா... நான் எதி
எதிர்பார்க்கலைங்க" குழறினாள்.

"அந்நேரமும் மரியாதை முறையாய் வருதேடா..."

"பெரியப்பாவிடம் பேசணுமாம்மா? வெளி
போயிருக்காங்க."

"உன்னிடம்தான் பேசணும். உன் அறையின் 'எண்' இதுதான்
சந்தானம் தந்திருந்தான்."

"நல்லதும்மா."

"நேற்று மிதுனை சந்திச்சிருப்பே?"

"ஆமா... ஆமாம்மா."

ஏனோ நூறு படிகளைத் தாவி ஏறியதைப் போ
மூச்சடைத்தது!

"மிதுனைப் பற்றி உன் அபிப்ராயம் என்னம்மா? நீயு
என்னைப் பாட்டின்னே கூப்பிடுடா. உன் அம்மாவின் வயசெல்லா
தாண்டியவ நான்" –மிருதுவாய் நகைத்தார், அந்த மூதாட்டி.

"இல்ல... மரியாதை நிமித்தம்..."

"அதைவிட பிரியம் அதிகமா இருக்கட்டுமே? உங்கப்பா சுந்தர
அற்புதமானவன். எங்களுக்காய் நிஜமாகவே உயிரைக் கொடுத்
உழைச்சவரும்மா. மிதுன் அவரைப் பற்றிப் பேசினானா?"

"ம்... இல்ல..."

"அவன் உன்னைப் பார்க்க வர சம்மதிச்சதே, சுந்தரத்தால்தான்
அவரும் அடிக்கடி உன்னைப் பற்றி பேசுவார். உன் இளவய
படங்கள் பலதைப் பார்த்திருக்கோம்."

"ம்ம்..."

[illegible] பேசி இருப்பீங்க. என்னன்னு கேட்கமுடியாது.
[illegible]டா?" இங்கிதமாகவே கேட்டார்.
[illegible] முன் கேள்விகளை வீசி எறிந்தது போல பாட்டியிடம்
[illegible]ல்லை.

"[illegible]க்கு பெரியவங்க நிச்சயிக்கிற கல்யாணத்தில் அத்தனை
[illegible]ல்லை. ஆனா, தனக்குத் தமிழ் பேசும் நல்ல பெண்
[illegible] என்ற ஆசைடா. ஏதேச்சையா. உன் பெரியப்பாவோடு
[illegible], நீயும் படிப்பை முடிச்சிட்டது தெரிஞ்சுது. இனி
[illegible]ந்தானேன்னு சந்தானத்திடம் கேட்டுவிட்டேன்."

"[illegible]ணம்னால்... அவர் மனசில் என்ன இருக்குன்னு தெரிஞ்சு,
[illegible] முடிவெடுப்பது நல்லதில்லையா?"

[illegible]று விழுங்கிவந்த இளையவளின் கேள்வியில் மூத்தவருக்குப்
[illegible]போனது. வாழ்வின் பல சிக்கல், சூழ்நிலைகளைத் தாண்டி
[illegible] அல்லவா?

"மிதுன்... அந்த சிலுப்பட்டையைப் பற்றி சொல்லிட்டானா?"
மிருணாளினியின் உதடுகள் தன்னைமீறிய புன்சிரிப்பில்
[illegible]ந்தன. அதுவரை அவள் அப்படியொரு வார்த்தையைக்
[illegible]ல்லை.

அப்பம்மா– 'மேனாமினுக்கி, சிங்காரி, தளுக்கு சுந்தரி' என்று
[illegible]ணைகளை விடுவது உண்டெனினும்– இது புது சொல்.

"மன்னிச்சிரும்மா... உம்மனசைப் புண்படுத்திட்டோம்.
[illegible]யாயிருந்த சின்னப் பெண்ணை அலைக்கழிச்சிட்டோம்"
[illegible]ல் உண்மையான வருத்தமிருந்தது.

"இல்ல பாட்டியம்மா... உங்க நல்லது, பொல்லதில் அப்பா
[illegible]கெடுத்தது போல இப்பவும் நாங்க இருப்போம். உங்களைப்
[illegible] வெளிப்படையாய், மிதுன் ஆரெய்லியைப் பற்றி சொன்னதும்
[illegible]துதான்."

"பணச் சிக்கலும் இருப்பதாய் சொன்னானா?"

எல்லாவற்றையும் தான் துருவி எடுத்ததைச் சொல்ல
மிருணாளினிக்கு மனமில்லை. அதற்குள் தேவிகாம்மா
[illegible]ர்ந்தார்–

"ஆக, கல்யாணம் நடக்காதிருக்க வேண்டிய அத்தனையும்
[illegible]ரன் செய்துட்டான்! பணப் பிரச்சினை பெரிசில்லைடா.
[illegible]பாராத தடங்கல்கள் வியாபாரத்தில் சகஜம்தானே? நம்ப
[illegible]ட்டின் ஒரு பகுதியை விற்றுக்கூட சமாளிக்கலாம். ஆனா,
[illegible] பங்கு பணமும் வர, தொழிலாளர்களுக்கு உரிய வசதிகளைச்
[illegible] நற்றதோடு சொத்தும் முழுசாய் உங்க கையில் தங்கும்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலே நம்ப வீட்டில் தமிழ் பேச்சு கேட
குடும்பத்து வாரிசு பண்பாய், பாசமாய் வளருவாங்க... வேறெ
எனக்கு?"

"நீங்க வெளிப்படையாய் பேசறது ரொம்பப் பிடிச்சிரு
பாட்டியம்மா" மனதார சொன்னாள்.

இப்போது முதிய குரல் குழைந்து கெஞ்சியது– "தன் மன
வேறு ஒருத்தி இருப்பதாய் மிதுன் சொன்ன பிறகு உன்
அவனுக்கு மனைவியாய் கேட்பது முறையில்லடா... அக்கிரமம்
வை. ஆக, நான் என் பேராசையை விட்டுடுறேன். ஆ
எம்மகளைப் போலிருந்த சுந்தரத்தின் மகளைப் பார்க்க
போலொரு ஆசை உள்ளே அரிக்குது. பெற்ற ஒரே பெண்ண
பறிகொடுத்த ஏக்கமது.

ஒரு பொண்ணு இங்கே வீட்டில் நடமாடினா, தளர்
எந்நெஞ்சுக்கு தெம்பு சேரும். அவரும் போனபிறகு யாருமில்ல
சூனியத்திலிருக்கு நம்ப வீடு. உன்னைத் தேடி நான் வரலாம்தா
ஆனா, முதுகுவலி அதிகமாயிடுச்சு."

முழுதும் யோசிக்கும்முன் மிருணாளினியின் நாக்கு புரள்
விட்டது!

"நான் வர்றேன் பாட்டியம்மா."

"எந்தங்கம். வாடிம்மா செல்லம். உன்வார்த்தையை
கேட்டதுமே மனசு இனிக்கிறதாப்பல இருக்குது. பார்த்தா
முழுசாத் தெம்பாயிடுவேன்" –குரல் குதூகலித்தது.

"ஆனா... அவர், மிதுன் சங்கடப்படலாம்."

"அவனை, அந்த சிலுப்பட்டையைப் பற்றியெல்லாம் அ
சாதே. அவளுக்கு வெளிநாட்டு ரத்தமும் கலந்திருக்குல்ல... அ
ராங்கி. ஆனா, நானிருக்கேன்... உனக்கு."

மிருணாளினிக்குமே அந்த ஆரெய்லியைப் பார்க்கும் ஆவ
கிளர்ந்தது. அயல்நாட்டு ரத்தத்தில் திமிர் இருக்கும் என்பதி
எல்லாம் இவளுக்கு ஒப்புதலில்லை. உலகின் சகல மனிதர்களிலு
நல்லவர்களும், பொல்லாதவர்களும் உண்டே... பெரியவள் ஏதே
ஆதங்கத்தில் பேசுவது புரிந்தது.

தேவிகாம்மா–இளையவள் வரச் சம்மதித்த பூரிப்பில் தொடர்ந்
பேசினார்.

"அந்த சிலுப்பி, ஒரு எஸ்டேட் மானேஜரைத் தன் 'மாமன்'னு
சொல்லி கொஞ்சிகிட்டு டார்ஜிலிங் வந்து சேர்ந்தா. எனக்கு அவளை
பார்த்ததுமே புரிஞ்சிடுச்சு. இவ எவனைக் கவிழ்க்கலாம்னு இங்கே
வந்திருக்காள்னு. மிதுன் மற்றபடி கெட்டின்னாலும், அவ வலையில

'தொப்'புன்னு விழுந்திட்டான்."
"அவருக்கு அவளைப் பிடிச்சிருந்தது. அவ்வளவுதான்."
"அதற்கான தகுதி அவளுக்கு இல்லாததுதானே பிரச்சினை மனமும், குணமுமான பெண்ணாக இருந்தால், அவ பேசுறது மொழின்னா என்ன, நாடு, சாதிங்கிறது முக்கியமில்லைன்னுடு ஆனா, அவ, அதான் அந்த 'ஆரு' சரியில்லை."
அவளைப் பற்றி பேசியபோது மிதுனின் கண்களில் பர பளபளப்பைக் கவனித்திருந்த மிருணாளினி இங்கே மரிய நிமித்தம் "ம்..." கொட்டினாள்.
"எம்பேரன் என்பதால் சொல்லலைடா. மிதுன் அருமை பையன். கல்லூரி படிப்பை முடிக்கும்வரை படிப்பு, விளையா ஓரளவு எஸ்டேட் விவரங்கள்னு கடிவாளமிட்ட குதிரையாப் கச்சிதமாத்தான் ஓடினான்! அந்த சிலுப்பட்டையைப் பார்க்கிற எந்தச் சலனமுமில்லை அவன்கிட்ட. பருவ வயசுல 'இர ஒரு பக்குவமில்லா, காரண காரியமில்லா ஈர்ப்பு தோனு அதுகூட வராமல் தப்பிச்சுட்டான். 'காதல் தொற்று' அ பருவத்துல வந்து போயிடணும்- தட்டம்மை போல."
இளையவள் சிரிப்பை அடக்கி பதவிசாய் கேட்டிருந்த "சமீபமாய் அவ நோயாய் மிதுனைத் தாக்கிட்டா. மாசமாய்தான் இந்தப் புது நோய். அது குணமாக ஒரு குண அவன் வாழ்வில் வரணும்ங்கிறது என் அபிப்ராயம். அழ அறிவுமாய் ஒருத்தி வேப்பிலை மாதிரி இங்கே வந்த அந்தக் காத்திலே இந்த வெள்ளைத் தோலு பிசாசு விலகி கொத்து வேப்பிலையை உடம்பு மேலே சிலும்பலாய் ஓட அரிப்பெல்லாம் அடங்கிருமே. அதுபோல..."
வேப்பமரத்து தேன் பற்றி பெரியப்பா சொன்னதும் ஞாபகத் முட்டியது.
"அவங்களை விடுடா- நீ எனக்காய் வரேன்னுதானே சொன் வா... வந்து முதல்ல எனக்கு தெம்பு தா."
"வரேன் பாட்டியம்மா."
புத்தி மறுக்க மறுக்க, விடாமல் மிருணாளியின் நா வாக்கு தந்தது!

அத்தனை அவசரமாய் வாயை விட்டிருக்க வேண்டா என்று இப்போது ரெயிலில் பயணித்தபடி யோசித் கொண்டிருக்கிறாள்.
தனக்கும் படிக்கும் பருவத்தில் 'காதல் தொற்று' வந்

...தான் இப்போது புத்தி கெட்டு, தன்னை முதன்முதலாய் ... பார்க்க வந்தவனைத் தேடி ஓடுகிறோமோ?
...இல்லை- போவது பெரியவர் தேவிகாவிற்காய்.
...பெரியப்பாவை அப்படித்தான் சொல்லி ஏமாற்றினே...
...போறேன் பெரியப்பா... தேவிகாம்மா, ரொம்ப ...கேட்டதில் எனக்கும் மறுக்க மனமில்லை'ன்னு பசப்பினே...
..., உண்மை அதுதானா? அதுமட்டுந்தானா?
...மனம் கெக்கலி கொட்டி சிரித்தது!

6

அலங்காரம் முடிந்ததும் ஒரு துளி பாரீஸ் 'சென்ட்'டைத் ...மணிக்கட்டுகளில் தடவினாள், ஆரெய்லி. பரவிய நறுமணத்தின் ... தன் அழகை மேலும் மேலும் ரசித்து மயங்கினாள். தனக்கே ...க்காத தன் அழகு- மிதுனுக்கு மட்டும் அலுத்துவிடுமோ என்ற ... உள்ளூர ஊறியது. விம்மிட நெஞ்சுடன் மேவாயை மேலும் ... உயர்த்தி, உடம்பை அங்கும் இங்குமாய் சிறிது திருப்பிப் ...த்தாள். உடம்பில் சற்று அதிக சதையோ?
...ந்த ஒன்றரை ஆண்டுகளாய் மிக சொகுசான வாழ்க்கை. ...சாக்கோவின் வீட்டில் மூன்று வேலையாட்கள், ...டக்காரனைத் தவிர்த்து- இந்தியாவில் அவளுக்கு ... பிடித்த அம்சம் அதுதான். பிரான்ஸ் நாட்டில் பெரும் ...க்காரியும்கூட தானே கடைகளுக்கு காரோட்டி போய், ...ட்களை வாங்கி- அதை சமைத்து, வீட்டையும் பராமரிக்க ...ணும். இங்கே கூப்பிடும் முன்பே- இவளது தேவை புரிந்து ...தை செய்து தரும் வேலைக்காரர்கள்.
ஆரெய்லியின் தாயார் சொன்னதுண்டு- 'இந்தியாவில் ...ணங்களைப் பெரியவர்கள் தேடி முடித்து வைப்பாங்க, ஆரு. ..., இந்த தேசத்தில் அது 'மகளே உன் சமர்த்து!' உங்கப்பாவின் ... கண்கள், பால் நிறத்தோடு என் கறுப்பு கூந்தலும், வாளிப்பும் ...க்கு வாய்ச்சிருக்குது. இந்த அழகைத் தூண்டிலாக்கிக் கொழுத்த ...ாய் பிடிச்சுக்கோ, மகளே. அதிலும் இந்திய கணவனாய் ...விட்டால் நீ நிஜமாவே அதிருஷ்டசாலிதான்.'
தாயின் இந்த அறிவுரை சரியா... இல்லையா என்றெல்லாம் ...ராயாமல் ஏற்றுக்கொண்டாள், ஆரெய்லி! தாய் இறந்த பிறகும் ...தை வேதவாக்காகவே பின்பற்றினாள்.

தன் அழகை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் வேலை
தேர்ந்தெடுத்தாள்– ஒரு சராசரியான உணவகத்தின் பாட
சிரான குரல், சங்கீத ஞானமெல்லாம் அமையாவிட்ட
அவளது குரலை அங்கிருந்த இசைக் கருவிகள் மழுப்பி மறை
அவளது குரல் எழுச்சி ஊட்டக்கூடியதாய் இ
விட்டாலும், வளைவுகள் அப்படி அமைந்திருந்தன. அரை இ
மினுமினுப்பான தோலும், மயங்க வைக்கும் வளைவுகளு
அதை மூடப் போதாத சின்ன ஆடையுடன் அவள் அ
கூடவே அசையும் ஆண் கண்கள் சிவப்பேறின. அப்படி
வெப்பமான இரவில்தான் அவள், ரான்சாக்கோவை சந்தி
விரகமான அசைவுடன் இவள் அவனை நெருங்க, அ
விரசமாய் பேசியபோது, ஆச்சரியமாய் கேட்டாள்.

'நீங்க மலையாளியா?'

அப்படி ஆரம்பித்ததுதான் அவர்களின் உறவு. அவ
தன் உறவு என்று சொல்லி டார்ஜிலிங்கிற்கே
வந்துவிட்டான். அதற்கேற்ப அவளும் 'அங்கிள்' எ
அழைத்தாள். இப்போது ரான் உயிரோடு இல்லை. ஆ
சகல சவுகரியங்களும் கொண்ட சுகமான வாழ்வு தொடர்
ரான்சாக்கோ அழகனல்ல. சரிந்த தொந்தியும், தளர்ந்த
தசைகளும் கொண்ட அவனை சகித்துக்கொண்டவளு
மிதுனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் உள்ளே பரவச ஊ
அதிலும் மிதுனின் ஆர்வம் தன்னில் இருப்பதை உணர்ந்த அ
பொங்கிய அவள் மகிழ்ச்சியை அளந்துவிட முடியாது!

இதோ இந்த நிலைக்கண்ணாடியின் முன்பு ஜோடியாய் இரு
நின்று பார்க்க, இவளுள் துளி பொறாமை கிளரும்தான்– இ
தன்னைவிட கவர்ச்சியாக இருக்கிறானே என்று! ஆனால், அத்
அழகையும்விட அவளை அயர வைத்தது அவனது செல்வா
சென்ற இடமெல்லாம் அவனுக்குக் கிடைத்த சிறப்பான மரியா

பிரான்ஸ் நாட்டில் இப்படி யாரும் யாருக்கும் பண
மரியாதை செய்வதில்லை. மிதுனோடு போகும்போது, கிடை
ராஜ உபசாரத்தில் ஆரெய்லியும் நனைந்து குளிர்ந்தாள்.

தன்னிடம் வரம்பு மீறாத மிதுனின் நேசம், அவனே
இணைந்ததால் வந்த செல்வாக்கு, அவன் தயவால் தொட
இந்த வளமான வாழ்வு, முக்கியமாக தன் எதிர்காலத்தை
பற்றிய நம்பிக்கை... எல்லாம் சற்று ஆட்டம் காண்கிறது சமீபம

ஒரு பெருமூச்சுடன் அவளது அழகு முகம் இறுகியது.
வேலைக்காரி ஷீலு சொன்னதை முதலில் இவள் கா

[illegible]தான். தன்னில் மயங்கும் மிதுனின் கண்கள்
[illegible]யும் ஏறெடுக்குமா என்ற இறுமாப்பு. அவன் தன் மீது
[illegible] யாராலும் அசைக்க முடியாது என்ற நிச்சயம்.
[illegible] அவளது சமீப நடவடிக்கைகளில் சற்று தளர்ந்துதான்
[illegible] போல மிதுன் தினம் இவளைக் காண ஓடோடி
[illegible]

'[illegible]ஜாஸ்தியா இருக்கும் ஷீலு' என்றாள், சிறு அலட்சியத்துடன்.
'[illegible]மா– தேவிகாம்மா. வீட்டின் வேலையாட்களோடு
[illegible] பழக்கந்தானே? இப்போ அந்தம்மா தன் பேரனுக்கு
[illegible] பெண் பார்த்தாச்சாம். சதா அவளைப் பற்றி அவரிடம்
[illegible]றதாம். அவ வந்தால்தான் வீடும், தொழிலும் சீர்படும்னு
[illegible]ங்களாம். இப்போ மிதுன்சாப்புக்கும் அவர் பாட்டியைத்
[illegible] வேற உறவில்லையே? எஸ்டேட், அதன் தொழிலாளர்களை
[illegible]ன்சாப் எப்படி நேசிக்கிறார் என்பதும் நமக்குத் தெரியும். ஆக,
[illegible] கவனமாய் இருக்கணும்.'

மிதுன் இவளை தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போனதுண்டு.
[illegible], அந்த அனுபவம் முள் இருக்கையில் அமுந்த உட்கார்ந்த
[illegible]தான். அவன் பாட்டிக்குத் தன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்பது
[illegible]வாய் தெரிந்தது. ஆரெய்லியும் பணிந்துதான் போனாள்.
[illegible], இணக்கமாய் பேசி என்று...

ஆனால், அந்தக் கிழவியின் முகத்தில் ஏகக் கடுப்பு. முகம்
[illegible]த்து பேச விரும்பாத அளவிலொரு காட்டம்.

அம்முதல் முறைக்குப் பிறகு இவளை மிதுன் தன் வீட்டிற்கு
[illegible]ச்செல்லவில்லை. மோதிரம் மாற்றி... ஊரூம் தாலியோடு
[illegible]விட்டால் சமாளித்துவிடலாம் என்பது இவள் கணிப்பு.

ஆனால், அவன் பாட்டி புதுத் திட்டங்களை தீட்டியாகிறதாமே?

ஆரெய்லின் உடம்பு நடுங்கியது. மிருதுவான சால்வை
[illegible]றால் தோள்களை மூடிக்கொண்டாள்.

மிதுன் பொய் பேசுவதில்லை, ஆனால், இவள் வலிய,
[illegible]வெளியூர் போகப்போறீங்களா... எங்கே?' என்று கேட்க,

'சென்னை. வந்து விவரம் சொல்றேன், ஆரு' என்று
[illegible]லைபேசியிலே விடைபெற்றுக்கொண்டான்.

போனதற்கான காரணம் என்ன? அது ஒரு பெண்ணுக்காய்
[illegible]றால்? நினைப்பே நெஞ்சைப் பொசுக்கியது.

'பனீர்' பச்சையில் நீல 'பைப்பிங்' வைத்த அந்த உடை அவளை
[illegible]தை போல் காட்டியது. காதுகளில் பொருத்தமான மரகதக்

கற்கள், பொடி வைரங்களுக்கு மத்தியில்- மின்னிய ந
ஆவலாய் நீவினாள்.

இப்படி விலை உயர்ந்த நகை எதையும் மிதுன் இ
அவளுக்குப் பரிசளித்ததில்லை. பெண்களோடு பிறக்காத அ
பெண்களின் ஆசை பற்றித் தெரியவில்லை போலும்.
அவன் கையில் பணம் புரள்வதாயும் தோன்றாது- எ
பெரியவர்கள் தங்கள் கையில் இறுக்கிக்கொள்வார்களோ

ஆனாலும், மிதுன் ஓரிரு முறை கேட்கத்தான் செய்
'டாலடிக்குதே ஆரு- இந்த நகை வைரமா?' என்று.

'ஐயோ... வைரங்களுக்கு நான் எங்கே போவேன் மி
இனி நீங்க வாங்கித் தந்தால் போட்டுக்க ஆட்சேபனையில்

'இப்போதைக்கு அது முடியாது செல்லம். நமக்காய் லட்சங்
எடுக்கக்கூடிய நிலையில் தொழில் இல்லை.'

'உங்களுக்கு ஒரு ராஜாவுக்குரிய மதிப்பிருக்கே?'

'அது- நேர்மையான வியாபாரி நாம் என்ப
தொழிலாளர்களை நியாயமாய் நடத்துவதால்! இன்
எஸ்டேட்டில் நிறைய தேவைகள் உண்டு, ஆரு.'

'கடன் வாங்கலாம். இல்லைன்னா எஸ்டேட்டின் ஒரு பகு
விற்கலாமே?'

'அப்படியொரு யோசனை உண்டு. ஆனால்...'

'தகுந்த விலை கிடைக்குமான்னு யோசிக்கிறீங்க? ம்ம்... அ
ரான், மான்ஸூப் லீ பற்றி பேசுவார்- நாம எதிர்பார்ப்பதை
நல்ல விலையை அவரால் மட்டும்தான் தரமுடியும்னு சொல்

'லீ- இந்தியர் இல்லை' சுருக்கமாய் சொன்னான்.

'அப்படின்னா அவர் இங்கே சொத்து வாங்க முடியாதா

'குறுக்கு வழிகள் உண்டே. இங்கே சார்கர்னு ஒரு பினாமி,
உண்டுன்னு கேள்வி. அவன் பேரில் வாங்கிக்கலாம்.'

"பிறகென்ன? நமக்குக் காசு வந்திடுமே, மிது?"

"வைரமுத்துன்னு ஒரு பெரிய தமிழ் கவிஞர் உண்டு.
'சந்தர்ப்பத்தால் வருவது பழக்கம். சந்தர்ப்பங்கள் தவிர்ப
ஒழுக்கம்'னு அவர் சொன்ன கருத்து எனக்குப் பிடிக்கும். அ
ஆங்கிலத்தில் அவளுக்கு விளக்கியவன், காசு எப்படி வந்
என்ன- வந்தால் சரிங்கிற போக்கு தப்பு, ஆரு."

"இல்ல... அதைக்கொண்டு எளியவர்களுக்கு உதவலாமே?

"அது நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்க சொல்கிற பொய்- இப்படி ஏமா
நம் மனசைக் கெடுக்க முயற்சி நடக்கும்கூட. காடுகளின் சிறுத்தை
ஒன்றரை அடி உயரம்கூட இல்லாத செந்நாய்கள் கொன்றுவி

சிறுத்தையை! அவை வளைக்கும் முறை விநோதமானது. ரெண்டு, மூணு நாய்கள் சேர்ந்து சிறுத்தையின் வாலைக் கவ்வும், கடிக்கும். அங்கிருந்து நாலுபுறமும் சிறுத்தை சீறி பாய, நாய்கள் பம்மும். ஆனால், மறுபடி கடிக்க, அவமானத்தில் சிறுத்தை சோர்ந்து படுத்துவிடும். பிறகு அதைக் கொல்வது சுலபம்."

"ஐயோ... என்ன சொல்றீங்க, மிது?"

"லீக்கு நம்- அதாவது டார்ஜிலிங் தேயிலை தோட்டங்களின் மீது ஒரு கண். உலகத் தரமுள்ள இந்த எஸ்டேட்டை வாங்குவது தனி கவுரவம் என்கிற ஆசை... அதற்காய் எனக்கும், மற்ற முதலாளிகளுக்கும் 'கடி' தர்றார். நாம சோர்ந்து உட்கார்ந்தால்..."

"அவரைத் தப்பாய் நினைக்கிறீங்க, மிது. கடன் தரவும்- அதுவும் கோடிகளில் தர, அவர் தயார்னு கேள்விப்பட்டேன்."

"உனக்கு லீ அவ்வளவு பழக்கமா, ஆரு?" மிதுனின் விழிகள் சுருங்கின.

"அங்கிள் ரான் மூலம் தெரிஞ்சுகிட்டதுதான். தவிர, நீங்க குறிப்பிட்ட சார்கர்கூட அப்பப்ப- அதாவது, முன்னே வந்து லீ பற்றி பேசுவார்."

"இப்ப அவங்க இங்கே வரவேணாம், ஆரு."

அதற்கு பதிலாய் அவனது கைகளைப் பற்றி தன் கன்னங்களில் பதித்து இழைத்தாள்.

பாட்டி போலவே, பேசுவதிலும் தனக்குப் போதிய ஆற்றல் இல்லையா? இப்படி தடவி, தழுவிதான் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

சென்னையிலிருந்து திரும்பிய மிதுன், இப்போது இங்கே வரப்போகிறான்- அவனைக் கண்ட பரவசத்தில் கண்டபடி உளறக்கூடாது. தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட ஆரெய்லி, வாசற்புறமாய் ஓடினாள்.

ரத்த வர்ண சாயத்தில் தோய்ந்த உதடுகளை அளவாய் விரித்தவள், தன் இரு கைகளை அகலமாகவே விரித்தாள்.

நுழைந்தவன் அவற்றுக்கிடையே புகாமல், அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டதோடு சரி.

ஆரெய்லியின் உதடுகள் வருத்தமாய் பிதுங்கின.

"சென்னை பயணம் ரொம்ப அலுப்பா இருந்ததா மிதுன்?"

வெறுமனே தோள் குலுக்கினான்.

"எனக்கென்ன வாங்கிட்டு வந்தீங்க?"

"சாரி ஆரு... மற்ற யோசனையில்..."

"என்னை மறந்தாச்சுல்ல?"

ஏற்கெனவே இவளிடம் என்ன, எப்படி சொல்வதென்ற அயர்ச்சியில் வந்தவன் ஆயாசத்துடன் நின்றான்.

"சென்னை போனது பெண் பார்க்கவாமே?"

அவளே பேச்சை ஆரம்பித்ததில் சற்று நிம்மதியானான்.

"பாட்டி சொன்னா? உடனே போயிடுறதா, மிது? நீங்க மறுத்திருக்கலாமே?"

"அந்தப் பெண்ணின் அப்பா எனக்கு ரொம்ப பிரியமானவர்."

"இப்போ பெண்ணும் பிரியத்துக்குரியவள் ஆயாச்சில்ல?" நீல கண்கள் பொறுமின.

"பொறாமையா, ஆரு?" அவள் கை பற்றி புன்னகைத்தான்.

"அவ... என்னைவிட அழகா?"

என்னைவிட யார் அழகா இருக்கக்கூடும் என்ற தொனியில் வினவினாள்.

"நீ சிறுபிள்ளைத்தனமாய் இருக்கியே, ஆரு" என்றவனின் நினைவில் மிருணாளியின் தெளிவான பேச்சும், தீர்க்க பார்வையும் வந்து நின்றன!

"பெரியவங்க பார்த்து நிச்சயிக்கும் கல்யாணத்தில் முதல் படி இதுதானே? பெண் பார்ப்பது?"

"ம்ம்..."

"அப்ப இதுதான் நமக்கு முடிவு இல்லையா? நம்ப காதலின் முடிவு?"

நீல கோலிகுண்டு போன்ற அவளது விழிகளை, பால் நிற சருமத்தை மிதுனின் கண்கள் வருடின. இனி ஏனோ அவளைத் தொடக்கூடாது என்று பட்டது. வாளிப்பான இந்த அழகி சிணுங்கலும், சிரிப்புமாய் தன் வாழ்வில் நுழைந்தது வெகு சுவாரசிமாய்தான் இருந்தது. ஆனால், பாட்டி முடிவாய் மறுத்துவிட்டார்கள்.

'நிச்சயம் இது நடக்காது மிதுன். நல்ல பிறப்பும், வளர்ப்புமுள்ள பெண்தான் இந்தக் குடும்பத்துக்குத் தலைவியாய் வரணும். கல்யாணமான ஒரே வாரத்தில் நான் இங்கே வந்தேன். புரியாத மொழியும், புதுமுகங்களுமாக இருந்தாலும், இதை என் ஊராய் உடனே ஏற்றுகிட்டேன். இந்த ஆரெய்லி, 'இந்த குத்துச் செடிகளை 'என்னோடு பாரீசுக்கு வா'ன்னு கூப்பிட, நீ பிறகு திண்டாடுவே. ரான்சாக்கோவோடான அவ உறவில் எனக்கு சந்தேகம்– உஷ்– பேசாதே. என் வயசுக்கு மரியாதை கொடு. எனது அனுபவத்திற்கு காது கொடு. இந்தக் குடும்பத்திற்கான தரம் அவளிடமில்லை.

இதுதான் என் முடிவு. இதிலே மாற்றமில்லை.'

ஓங்கி பாட்டியம்மாள் அடித்துவிட, தாத்தாவை இழந்தவரிடம் மேலும் அதுபற்றி பேச முடியாததோடு– அவர் சொன்ன பெண்ணை சென்று போய் பார்த்து வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டாயிற்று!

"அவர் பெயர் என்ன, மிது?"

"மிருணாளினி."

"இனிமையும், கம்பீரமும் கலந்த பெயர்."

அவனும் அப்படித்தான் என்று தோன்றியதை அவன் சொல்லவில்லை.

"முடிவுன்னாய் நீ... நான் இன்னும் எந்த முடிவுற்கும் வரலை ஆரு."

"ஆனா, நீங்க பெரியவங்க சொல்லை மீறமாட்டீங்க. உங்க வளர்ப்பு அப்படி. அப்படி வளர்த்தால்தானே அவங்க கை கடைசிவரை ஓங்கி இருக்கும்?"

"அப்படி பேசாதே ஆரு."

அவன் குரலின் கண்டிப்பு உணர்ந்து தழைந்தாள்.

"பெரியவங்க விருப்பப்படி, உங்க எஸ்டேட்டின் நல்லதுக்காய் நீங்க அவளைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டாலும், எனக்கு நீங்க வேணும் மிது... உங்க மனசில் எனக்கு இடமுண்டு இல்லையா?"

அவன் கைகள் அவள் தோளை அழுத்தின.

"ஓரமாய் எனக்கு சின்ன இடம் தந்தாலும்கூட போதும், மிது. ஆனா... ஆனா.... அந்த மிருணாளினி அதற்கு சம்மதிப்பாளா? உங்களை என்னோடு பகிர மனம் வருமா அவளுக்கு?"

மிதுனுக்கு விதிர்த்தது. இவனுக்கே அப்படியொரு சூழ்நிலையைக் கற்பனையில் பார்க்க, சங்கடமாக இருக்க, நிச்சயம் மிருணாளியின் கம்பீரம் அத்தகைய நிலைமைக்கு அவளைக் குனியவிடாது... அந்த சின்னப் பெண் பிறரை வளைக்கத் தெரிந்தவள்...

7

'கத்தியின்றி
ரத்தமின்றி
'இம்சை' செய்வதில்
காந்தியையும்
வென்றுவிட்டாள், காதலி' என்ற ஒரு புதுக்கவிதையை முன்பு வாசித்த நினைவு. இப்போது பெண்கள் அந்த இம்சையில்

இல்லாடிகள் போல என்றுதான் படுகிறது! மிருணாளினி ஆகட்டும், சிவந்த உதடுகள் துடிக்க ஆரெய்லி கேட்டவை ஆகட்டும், அவனை உலுக்கிவிட்டனதான். அக்குழப்பத்துடன் கார் ஓட்டியவனை எதிரே ஒரு 'ஆரன்' சத்தமிட்டு கவனம் ஈர்த்தது.

எதிர் காரிலிருந்த ஓட்டுநர் பணிவுடன் தலைசாய்த்தான். விச்ராந்தியாய் காரோட்டக்கூடிய சாலை அமைப்புகள் அங்கில்லை. ஒருபுறம் கடும் சரிவுடன் ஓடும் ஒடுங்கிய சாலைகள்தான். ஆனால், அங்கிருந்த மக்களின் மனம் விசாலமானது. எந்த சூழலிலும் புன்னகை மாறாமல் சமாளித்து ஓட்டிவிடுவார்கள். அவர்களின் காட்டமான முறைப்புகளோ, கார வார்த்தைகளோ அடுத்தவர் மீது பாய்ந்து கலக்குவதில்லை. மேலேறும் வாகனங்களுக்கு முன்னுரிமை தந்து, வளைவுகளில் உடனே 'ரிவர்ஸ்' எடுத்துவிடுவார்கள்.

இந்த இனிமையான சுபாவ மக்களை நேசிப்பது யாருக்கும் இயல்பாகவே வந்துவிடும். இவர்களுக்கு நல்லது செய்ய வேண்டும் என்றிவன் தாத்தா– பாட்டி துடிப்பது போலவே இவனுக்குள்ளும் துடிப்பு உண்டுதான்.

'அதற்காய் தன் வாழ்வை பணயம் வைப்பதா?' காரை ஒதுக்கி ஓட்டினான்.

மிருணாளினி தன் வாழ்க்கைத் துணையாய் வந்தால்...? அதில் குறைபட ஏதுமில்லை. புத்திசாலியான அழகி. கூடவே, சொத்தும் உள்ள பெண் என்பது பாட்டியின் வாதம். சுந்தரம் மாமாவின் இதமான பண்பும், குணமும் நிச்சயம் அவளிலும் இல்லாமல் போகுமா?

தன் வாழ்வில் ஆரெய்லி இல்லாவிட்டால்– பாட்டியின் அத்தேர்வு சரிதான். ஆனால், ஆரு ஏன் இன்று அப்படி முட்டாள் கேள்விகளால் தன்னைத் தொணப்பினாள்? பொறாமை வேறு அவனைப்படுத்துகிறது போலவே? ஆரெய்லி வேறு என்னென்ன கேட்டாள்?

"அவ– அந்த மிருணாளினி இங்கே வரப்போகிறாளாமே?"

"எனக்காக இல்லை. அது பாட்டியின் வேலை. அவங்களைப் பார்க்கவா இருக்கும்."

"அதை நான் நம்பலை... உங்களுக்காய்தான் அவ இங்கே வர்றா."

"சரி விடு."

"எப்போ வர்றாளாம்?"

"தெரியலை ஆரு. பாட்டியிடம்தான் கேட்கணும். கேட்டால் கூடவே மிருணாளியின் புகழையும் அரை மணி நேரமேனும் நான்

[illegible] கேட்கணும்."

"நீங்கென்ன பொடிப் பையனா? ஏனிப்படி பாட்டிக்கு அஞ்சி [illegible]?"

"அவங்க ஆசைக்கு– அதாவது, அந்தப் பெண்ணை அவங்க பார்க்கணும்கிற ஆசைக்கு நான் எப்படி தடை சொல்ல முடியும்?"

"உங்களுக்கும் ஆசைதானே?"

"உனக்குப் புரியலை ஆரு."

"புரியுது. உங்க ஆசை எம்மேல்தான். ஆனா, அவ பணமும் தேவைப்படுது. இல்லை?"

தலைசாய்த்து ஒய்யாரமாய் ஆரெய்லி கேட்டபோது, அவனுக்கு முன்பு போல கிறக்கமாய் இல்லை. கிறுக்கு பிடிக்கும் போலிருந்தது! இரு பெண்களிடையே சிக்கி நிற்பது கசக்கிறதுதான்.

ஆனால், இந்த கசப்பிற்குக் காரணம் முழுதாய் தானேதான் என்பதில் மிதுனுக்கு சந்தேகமில்லை.

'தன் கவர்ச்சியில் விழுந்துவிட்டான் இவன்' என்ற கர்வம் ஆரெய்லிக்கு.

'தன் காசுக்காய் ஓடி வந்திருக்கிறானா?' என்ற எல்லல் மிருணாளினிக்கு!

இரண்டு முறை ஏற்றுமதிக்கான தேயிலை புறக்கணிப்பு ஆகிவிட்டது உண்மைதான். ஆனால், அதைக்கூட தாக்குப்பிடிக்க முடியாத நிலையிலா இருந்தது தங்களது வியாபாரம்? பெரியவர்கள் இருந்ததால் இவன் முன்பு பண விவகாரத்தைக் கவனித்ததில்லை. இப்போது பாட்டி, 'தாத்தாவின் கனவை, சீக்கிரம் நனவாக்க வேணும்– தொழிலாளர்களுக்கான ஆஸ்பத்திரி– பள்ளிக்கூடம் கட்டணும்" என்று பறப்பதோடு, 'ஏற்றுமதி 'ரிஜெக்ட்' ஆனதால், கொஞ்சம் இக்கட்டான நிலையப்பா, மிதுன். நம் மொத்த தேவைக்கு கோடிகளில் கடன் தேவை. வங்கிகள் மொத்தமாய் தர யோசிக்கின்றன. வெளியே வாங்கினால் வட்டியே லட்சக்கணக்கில் வரும்' என்று மிரட்டுகிறார்கள்.

சரி... அதற்காய் ஒரு சின்னப் பெண்ணிடம் போய், தான் கையேந்தி நிற்பதா?

அந்த மிருணாளியின் கணவனாய் வாழ்வது லேசில்லை. அவளுக்குத் தாலி கட்டியபின், அவள் காசு தனக்கு வருகிறதோ இல்லையோ... தன் நேசத்தை முழுமையாய் அவளுக்குத் தந்துவிட வேணும். அந்த ஒழுக்கத்தை எதிர்பார்க்கும் ரக பெண் அவள். அந்தளவில் அவள் மீது அவனுக்கு மரியாதை இருந்தது.

சாலையின் ஒருபுறமாய் மலைப்பாம்பு போல வளைந்து கிட[ந்த] ரெயில் தண்டவாளத்திற்கு இப்புறம் வண்டிகள் வரிசையா[ய்] நின்றன. இது டார்ஜிலிங்கின் ஒரு அவதி அல்லது அழகு என[க்] கொள்ளலாம். பாதையின் கூடவே ரெயிலின் தண்டவாளமு[ம்] ஓடும். 'ரெயில்வே கேட்' என்று எதுவும் கிடையாது என்றாலும் ரெயிலின் தொலைவில் கேட்கும் விசிலுக்குக் கட்டுப்பட்டு கார்க[ள்] போதிய இடம்விட்டு நிற்கும். நிலக்கரியில் ஓடும் அக்குட்டி ரெயில் 'ஜிகுஜிகு' என்று இவர்களைத் தாண்டி ஓட, மறுபக்[க] மலைச்சரிவையும் நோக்கினான்.

தேயிலை குத்துச்செடிகள் பச்சை சீருடையில் ஒன்றுபோல[த்] தெரியும் பள்ளிச்சிறுவர்களைப் போல நின்றன.

'விட்டால் தேயிலை செடிகள் சிறு மரமாய் வளர்ந்துபோகும், மிதுன். ஆனால், இவற்றை நமக்குத் தோதாய் மூன்று அடி உயரத்திற்குக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதால்தான் நாம் அவற்றின் கொழுந்துகளை சுலபமாய் பறித்தெடுக்க முடியுது. நம் வாழ்விலும் சில நறுக்கல்கள் ஒடுக்கல்கள் தேவைதான். இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிட்டால் சிரமம்' என்று தாத்தாவும் முன்பே பேரனுக்கு வாழ்க்கைப் பாடங்களைச் சொல்லித் தர முயன்றதுண்டு.

பலர் காரிலிருந்த இவனைக் கண்டு பணிவான புன்னகையுடன் உடல் வளைத்தனர்.

முழங்கால் வரையிலான 'கம் பூட்ஸ்', தலையோடு கட்டிய மூங்கில் கூடையுடன் பெண்கள் 'விறுவிறு'வென நடந்தனர். காலையிலும் இப்படியே வேலைக்குப் போகும் இவர்களின் தினக்கூலி ரூபாய் நாற்பதுதான். அதைக் கூட்டித் தர இவர்கள் நினைத்தாலும்– தடுக்கும் மற்ற முதலாளிகளின் கெடுபிடு.

சோர்வைக் காட்டாமல் பேச்சும், புன்சிரிப்புமாய் நடக்கும் இப்பெண்கள் வீடு போய் சேரும்போது, வீட்டின் வேலைகள்தான் இவர்களுக்காய் காத்திருக்கும். கணவன்மார் இவர்களுக்காய் பூங்கொத்து அல்லது பலகாரங்களோடு வீடு வரமாட்டார்கள்.

அப்பெண்களுக்காய் மிதுனின் மனம் இளகியது.

இந்தியாவிற்கு அகதிகளாய் வந்துசேர்ந்த திபெத்தியர்கள், நேபாளியர் யாரும் சீன முதலாளியின் கீழே வேலை செய்ய அனுமதிக்கமாட்டார்கள். மான்சியர் லீ, இரையைக் கவ்வ காத்திருக்கும் சிறுத்தை போல பம்மி கிடக்கிறான். அவனிடம் சொத்தின் ஒரு பங்கைக்கூட, ஆரெய்லி சொல்வது போல, தரக்கூடாது.

1835-ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்களால் எளிமையாய்

ஆரம்பங்கண்ட இம்மலைவாச ஸ்தலம் தன் குடும்பத்தின் வாழ்வை வளப்படுத்தியது போல, இந்த ஊர் மக்களை தான் நிம்மதியாய் வாழ வைக்க வேண்டும். சுந்தரம் மாமாவின் அண்ணனிடம், அதாவது மிருணாளியின் பெரியப்பாவிடம், சில கோடிகளைக் கடனாய் கேட்டால் என்ன? நியாமான வட்டியுடன் திருப்பிவிட்டால் போயிற்று.

ராணி முத்து சந்தா விவரம்

இரண்டு ஆண்டு	ரூ. 275
ஒரு ஆண்டு	ரூ. 150
ஆறு மாதம்	ரூ. 80

வெளிநாடுகள்

ஒரு ஆண்டு	ரூ. 825
ஆறு மாதம்	ரூ. 475

பணம் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

மேலாளர்,
"ராணி முத்து",
சென்னை–600 007.

வீடு போனதும் பாட்டியின் அறைக்குப் போனவன், அப்படி இப்படி சுற்றி– முடிவாய் அதை தேவிகாம்மாவிடம் கேட்டேவிட்டான்.

சிடுசிடுப்பாய் முறைத்தவர்–

"உளறாதே மிதுன். அவங்க வட்டிக்குவிட்டு வருமானம் பார்க்கிறவங்க இல்லை. ஆனா, நீ அவங்க வீட்டு மாப்பிள்ளை ஆயிட்டால், தங்களின் உயிரையும் தருவாங்க. இந்த வியாபாரம், மூழ்கும் கப்பலில் நிற்பது போலிருக்கலாம் உனக்கு. ஆனால், கடைசிவரை அதைக் காப்பாற்ற முயலணும்ப்பா நாம. அதில் நம்ப கவுரவமும் இருக்குது."

மிதுனின் வலுவான உதடுகள் அலட்சியமாய் சுழித்தன. "எனக்கு கவுரவத்தைப் பற்றி கவலையில்லை பாட்டியம்மா. நம்மை நம்பி இருக்கும் மக்கள் கஷ்டப்படக்கூடாது. அவ்வளவுதான். அந்தப் பெண் மிருணாளினி நிஜமாவே இங்கே வர்றாளா?"

"ஆமாப்பா. கரிசனைங்கிறது உனக்கு மட்டும்தான் இருக்கணுமா? அவளுக்கும் எம்மேல் கரிசனை. அதான் ரெயிலேறி என்னைத் தேடி வர்றா" பீற்றினார், பாட்டி!

"என்றைக்காம்?"

"மூன்றாம் நாள் இங்கே இருப்பா. எந்நேரம் எம்மூச்சு நிற்குமோன்கிற நிலையில் நானிருக்கேனே..."

"பாட்டிம்மா!" –அதட்டினான்.

"உனக்குப் புரியலைப்பா. வெளிநாட்டில் 'மூப்பு அனுபவம்'ங்கிற

பேரில் ஒரு ஜோடி கருவிகள் கிடைக்குமாம். என்ன அப்ப பார்க்கிறே? எல்லாம் வாசிச்சு தெரிஞ்சுகிட்டதுதான். அந் ஜோடியில் பார்வையை மந்தப்படுத்திக் காட்டும் கண்ணாடி, காதுக் அடைப்பான், அடர்த்தியான கையுறை, எடைக்கல்லோடுள் மார்பு கவசம் லேசில் நடக்கமுடியாத பூட்ஸ் எல்லாம் இருக்குமா அதைப் போட்டு அனுபவிக்கும் இளையவங்களுக்கு முதியவர்களி பிரச்சினை புரிஞ்சு பெரியவர்களிடம் கொஞ்சம் பாந்தமா நடந்துக்குவாங்களாம்."

"நான் உங்களுக்கு என்ன குறை வச்சேன்? அவளை சிலிகு ரெயில்வே ஸ்டேஷன்ல போய் கூட்டிட்டு வரணும். அதானே?"

"வேணாம்ப்பா... என்னையைத் தேடி வர்ற பொண்ணை அவங்க பாட்டி வேற கூட வர்றாங்களே. அவங்களை நாமே போய் வரவேற்று கூட்டிட்டு வந்தால்தான் மரியாதை."

"ரெயில் ராத்திரி பத்திற்கு வரும்னு நினைக்கிறேன். அந்நேரம் நீங்க..."

"அங்கே என் தோழி வசந்தி மாலிக் உண்டே. ராணுவ அதிகாரியின் மனைவி. ஆக, சிலிகுரியில் தங்கிட்டு காலை எட்டு அல்லது ஒன்பதிற்கு கிளம்பி மூணு மணி நேரத்தில் இங்கே வந்து சேர்ந்திடுவோம்."

தன் தோழியின் வீட்டில் போய் வருவது பாட்டிக்கும் ஒரு மாறுதலாய் அமையுமென்று அவன் மறுக்காமல் நின்றான்.

ஆனால் மிருணாளியும், அவளது பாட்டியும் டார்ஜிலிங் வந்து சேர்ந்தபோது, கண்ணியமாய் உடுத்தி, வாசலில் அவர்களுக்காய் காத்து நின்று வரவேற்றான். கருநீல 'போலோ' கழுத்து 'டிசைன்' ஸ்வெட்டரின் மேலே இளஞ்சாம்பல் வர்ண உடை அவனை கம்பீரமாய் நிறுத்தியது.

'நாம் விருந்தினராய் போகும்போது அல்லது விருந்தினரை அழைக்கும்போது நாம் உடுத்தும் முறை நாம் அவர்கள் மேல் வைத்திருக்கும் மரியாதையின் அளவுகோல்' என்பார், தாத்தா.

தன் வீட்டு பெரியவரை மதித்து– வருபவர்களை தானும் கச்சிதமாய் வரவேற்றுவிட வேணும் என்ற முனைப்பில் நின்றவனைப் பார்த்த பாட்டியின் முகம் மலர்ந்தது.

பெரியவர்களும் வந்திருந்ததால் அவன் கைகூப்பி வரவேற்க, அதற்குமுன்பே மிருணாளினியின் கைகள் தாமரை மொட்டாய் குவிந்திருந்தன. பரவாயில்லை– அவளும் முறையான மரியாதையைக் காட்ட தயாராகவே வந்திருக்கிறாள்.

இரண்டு நாள் பயண அலுப்பில் சுருங்கிய அப்பம்மாவின்

முகம்பூக்க... தன் இளைய மகன் சுந்தரத்தின் முதலாளியம்மாவே தங்களை வரவேற்க வந்ததில் விரிந்துவிட்டது!

"அடடே..., டார்ஜிலிங் இங்கேருந்து நாலு மணி நேரமாச்சே... பெரியவங்க நீங்க ஏன் சிரமப்பட்டு..."

"என்னம்மா சிரமமிது? சுந்தரத்தின் அம்மாவும், மகளும் வர்றது எங்க பாக்கியமில்லையா? வாங்க... வாங்க. சுந்தரத்தை எல்லோரும் எங்க உறவுப் பையன்னே நினைச்சாங்க இங்கே. நீயும் என் தங்கை முறைன்னே சொல்லி வச்சிருக்கேன். ஆக, எல்லோரும் அத்தனை ஆவலாய் உங்களை எதிர்பார்க்காங்க."

தன்னை தங்கை என்றதில் மகிழ்ந்துபோன அப்பத்தா, "பித்தளையிலான பல்லாங்குழியைப் பளபளன்னு விளக்கி வச்சிருக்கேன். தாயக்கட்டை, பரமபதம்னு உன்னோடு சேர்ந்து விளையாடணும்னு காத்திருந்தேன். அதெல்லாம் இங்கே யாரோடு ஆட...? அவர், அதான் மிதுனின் தாத்தா அப்பப்போ என்னோடு ஆடுவாருன்னாலும், ஊர் கதைகளைப் பேசியபடி, அதுவும் தமிழ்ல பேசினபடி சோவியைக் குலுக்கிப் போட்டு ஆடினால்..." என்றதற்கு பலத்த தலையாட்டினார்.

தேவிகாம்மாவின் உற்சாகம் அப்பம்மாவையும் தொற்றிக்கொள்ள, மிருணாளினி இடைப்புகுந்தாள்.

"அப்பம்மாவுக்கு இடையே நொறுக்குத்தீனி ரொம்ப அவசியம், பாட்டியம்மா."

"அதுக்கென்ன... விதவிதமாய் செய்து தர ஆளிருக்குதே. தவிர, இப்பமே உங்களை நிறைய பேர் அவங்கவங்க வீட்டிற்கு விருந்திற்கு கூட்டிவரச் சொல்லி இருக்காங்க. நாள் பறந்திடும்."

"அடடே... என்ன அக்கா நீங்க? சிறுசு என்னைக் கேலி பேசுறதை நம்பிட்டு..." அப்பத்தா வெட்கப்பட்டதை ரசித்து பார்த்தாள், பேத்தி.

ஆனால், மறுநாள் டார்ஜிலிங் சாலையில் பயணப்பட்ட இருவருக்குமே ஆச்சரியம். சாலை ஒடுக்கமாய், பரிதாபமாய் இருந்ததே காரணம்.

"இனி சாலைகளை அகலமாக்கணும். தேயிலை தவிர, இப்ப சுற்றுலா தலமாகவும் நம்ப ஊர் பிரபலமாகி– வருமானமும் காண ஆரம்பிச்சிருக்குது."

"இங்கே தியேட்டர்கள் இருக்கா?"

"ஐ–மாக்ஸ் வசதிகூட வந்தாச்சு. ஆனா, எல்லாம் ஆங்கிலம், இந்தி படமாத்தான் போடுவான். அந்தக்காலத்து தமிழ்ப் படங்களை நெக்குருகி பார்த்தது போல வராதுல்ல?"

"உங்களுக்கும் அதெல்லாம் பிடிக்குமா? நிறைய பழைய பட 'சிடி'களை எடுத்து வந்திருக்கேன். சேர்ந்தே பார்க்கலாம்."

இது போக சுந்தரத்தின் அருமை, பெருமைகளையும் தேவிகாம்மா பட்டியலிட, அவரைப் பெற்று பறிகொடுத்தவள் கண்ணீர்மல்க கேட்டபடி வந்தாள்.

பெரியவர்கள் இருவரும் இப்படி இயைந்துபோனது, மிருணாளினியை நெகிழ வைத்தது.

மனதின் அந்த இளக்கத்துடனேயே தங்களை வரவேற்ற மிதுனை வணங்கினாள்.

ஒயிலான ஒற்றை ரோஜா போல தன் வீடு நுழைந்தவளை— சற்று சஞ்சலத்துடனேயே பார்த்திருந்தான், மிதுன்.

இதமான ரோஜா வர்ண சேலை— பழுப்பில் ரோஜா கொத்துகள் நெய்யப்பட்ட சால்வை, தோள்களில். அவள் கண்களில் மையும், உதடுகளில் சாயமும் ஏற்றப்பட்டு இருக்கின்றனவா.. இல்லையா என்று பார்ப்பவரை யோசிக்க வைக்கும் ஒப்பனை. நடையில் கம்பீரத்துடன்— அளவாய் கலந்த நளினம்.

விருந்தினர் பழரசம் பருகும்வரை உடனிருந்தவன் விலகிவிட, மிருணாளினியின் அறைக்கு அவளை கூட்டிப்போன தேவிகாம்மா, மறுபடி நன்றி கூறினார்.

"உன் வாழ்வை நீ பாழ்படுத்திக்கணும்னு சொல்ல எனக்கு உரிமை கிடையாதும்மா. உன்னைப் பார்த்ததிலேயே எம்மனசு நிறைஞ்சிடுச்சு. எங்கிருந்தாலும் நீ நிறைவாய் விழணும். அதுதான் என் ஆசை, பிரார்த்தனை. நான் எடுத்த கல்யாண பேச்சைகூட மறந்திடும்மா மிருணா. நீலவேணி இருந்திருந்தால் இப்படி நான் அந்தப் பேச்சை உன் பெரியப்பாவிடம் எடுக்கவேண்டி வந்திருக்காது. உரிமை உள்ளவன் இலலைன்னு ஆனதும்.. ஊகூம்.."

"யாரு பாட்டியம்மா அது?"

"வேண்டாத கதையைப் பேசுறேன் பாரு.. நீ ஓய்வெடும்மா" —வெளியேறினார், தேவிகாம்மா.

8

ஆவி பறக்க தட்டில் வந்த 'மோமோ'க்களை ரசித்து சாப்பிட்டபடி அப்பம்மா— "அடடே, இது நம்மூர் கொழுக்கட்டைதான். நேபாளிகள் உள்ளே பூரணமாய் மசாலா மணக்கும் மாமிசத்தை வச்சு வேகவச்சுடுறாங்க. அபார சுவை" பாராட்டினார்.

[illegible] பொரித்து எடுப்பதுண்டு. நம்ப வீடுகளிலும் சரி, [illegible]களிலும் இந்த பண்டம், கண்டிப்பாய் உண்டு."

"விருந்துக்குப் போன இடங்களில் பார்த்தோமே? பிரைட் ரைஸ், [illegible] எல்லாமே வித்தியாசமான சுவை. மிரு எல்லாம் [illegible] வச்சிருக்கா. சென்னை போனதும் அங்கே கற்றுத்தருவா."

"இப்போ எல்லாவற்றுக்கும் கட்டணம் வசூலிக்கிறாங்களே?" தேவிகாம்மா சிரிக்க, அப்பம்மா அவசரமாய் மறுத்தார்.

"நம்ம நிலையில் உள்ளவங்க காசு வாங்க முடியுமா? எல்லாம் ஓசிதான்."

"ஓசிங்கிற வார்த்தை எப்படி உருவாச்சு தெரியுமா? ஆங்கிலேயர் காலத்தில் அவங்க கம்பெனி சம்பந்தமான தபால்களுக்கு தபால்தலை ஒட்டப்படுவதில்லை. ஆக, 'ஆன் கம்பெனி சர்வீஸ்' என்பதின் அடையாளமாய் ஓ.சி. என்று மேலே குறிப்படப்பட்ட, அதுவே இப்ப இலவசங்கிற அர்த்தத்தில் இப்ப பயன்படுது."

"முதலில் இத்தனை தொலைவு வர யோசிச்சேன்க்கா. உங்க அன்பு அலாதிதான். ஆனா, அதுபோக, எத்தனை விவரம் தெரிஞ்சுகிட்டோம்? சமையல், சீதோஷ்ணம், மக்கள், அவங்க பழகும் முறைன்னு எல்லாம் புதுசாய் பார்க்க— ரொம்ப உற்சாகம்தான்."

"இன்னைக்கு விருந்து மிஸ்டர் வில்லியம்ஸ் வீட்டில்னேன் இல்லையா? அவர் இப்போ பெரும்பாலும் இருப்பது [illegible]யாவில்தான். அவருடைய எஸ்டேட்டில்தான் ரான்சாக்கோ இங்கே கவனிச்சிட்டிருந்தான். அவன் இறந்தபிறகு சரியான மானேஜர் கிடைக்காமல் வில்லியமே அப்பப்போ டார்ஜிலிங் வரவேண்டியதாகிடுச்சு."

"முதலாளி கால்படாத சொத்து விளங்குமா?" அப்பம்மா நீட்டி முழக்க,

"அப்படி சொல்லவும் முடியாது. இந்தியாவின் பெரும் பணக்காரர் டாட்டா— தேயிலை எஸ்டேட்டுகளை வாங்கும்போது, ஹெலிகாப்டரிலிருந்துதான் வாங்க இருக்கும் தோட்டத்தைப் பார்த்ததோடு சரி. அதற்கேற்ற ஆட்களை போட்டு லாபம் பார்க்காமலா போயிட்டார்? ஆனா, அதெல்லாம் பெரும்புள்ளிகளுக்கு. எஸ்டேட்டுகளுக்கு தகுந்த மேலாளர் முக்கியம். எங்களுக்கு உங்க சுந்தரம் அமைஞ்சது போல."

"அது சரி... அதாரு சாக்கோன்னு ஒரு பேரு சொன்னீங்கக்கா?"

"வில்லியமின் மேனேஜர். வயது நாற்பதுகளில் இருக்கும். ஆரெய்லிங்கிற பிரெஞ்சு பெண்ணைத் தன் உறவுன்னு சொல்லி

கூட்டிட்டு வந்தான். என்ன, ஏதுன்றது புரியறதுக்கு முன்னே திடீர்
சாக்கோ மண்டையைப் போட்டுட, வில்லியம்சுக்கு பிரச்சினை
அந்தப் பெண்ணும் இங்கே இருந்துகிட்டு..." செருமியபடி தன்னை
அடக்கிக்கொண்டார், தேவிகாம்மா.

"உங்க மீதுள்ள மதிப்பில் எல்லாரும் எங்களை விருந்துக்கு
அழைச்சு கவுரவிக்கிறாங்க."

"சுந்தரத்திற்கும் இங்கே ஏக மதிப்பு."

ஆக, தயாம்மாவிற்கு ஏக திருப்தி. தன் மகனுக்காகவே இந்த
விருந்து உபசாரங்கள் என்ற மகிழ்வில் ஒவ்வொன்றையும் மகிழ்ந்து
ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

அழைத்தவர்கள் தன்னை வெகு ஆர்வமாய் நோட்டமிடுவதையும்
தன்னை மிதுனின் அருகே அமர வைத்து விருந்தளிப்பதும்
மிருணாளினிக்கு சங்கடமாக இருந்தது. ஆனால், அவை
மிதுனோடு பேச, பழக மிகத் தோதான சந்தர்ப்பங்கள் என்பதிலும்
சந்தேகமில்லை. ஒருவருக்கொருவர் இப்போது இயல்பாய் பேச
முடிந்தது– பல நேரங்களில் இனிமையாகவும்கூட.

அன்றைய விருந்திற்கு உடுத்த, மிருணாளினி வானநீல பட்டுச்
சேலையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். வெள்ளி நூல் வேலைப்பாடுடன்
அம்மிருதுவான பட்டை அவள் தேர்ந்தெடுத்ததற்குக் காரணமுண்டு.
நீலநிறத்தில் அது இருந்ததுதான் காரணம்.

அதைக் கட்டியவள், கூந்தலைப் பின்னாமல் கோதி, மிதுன்
ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தந்தனுப்பிய நீல 'கிளிப்'பை
செருகினாள். சென்னையின் கசகசப்பில் இப்படி நீண்ட கூந்தலை
விரித்துவிட்டபடி வெளியே போவது அசவுகரியம். ஆகாய நீலத்தில்
வளுவளுவென்றிருக்கும் 'டர்க்காய்ஸ்' கல்லைப் போலவே அவள்
தோற்றத்திலும் ஒரு மிருதுவான அழகு– எளிய கவர்ச்சி.

மிருணாளினிக்காய் காரின் கதவைத் திறந்த மிதுனின் கண்கள்
லேசாய் சுருங்கின.

தன் கூந்தலின் கருமையைக் கவ்வியிருந்த ஆபரணத்தைக்
கண்டுகொண்டானா என்ன?

"அலோ... மிதுன்" யாரோ ஒருவர் வந்து கையைப் பற்ற, இவள்
இரு பாட்டிமாருடன் இணைந்து நடந்தாள்.

அங்கு நின்ற கார்களைப் பார்க்க– மிஸ்டர் வில்லியம் பலரை
விருந்திற்கு அழைத்திருப்பது புரிந்தது.

வீட்டினுள் நுழைய, மேற்கத்திய இசையை மீறிய பேச்சும், சிரிப்பும்
அவர்களை வரவேற்றன. ஹாலில் ஆட்களை மேலோட்டமாய்
நோக்க, சிநேகக் குத்துபட்ட தினுசில் நசுங்கிய முக அமைப்பில்

உள்ள உள்ளூர்க்காரர்கள் அதிகமில்லை எனக் கண்டாள்.

"வில்லியம் ஆங்கிலோ இந்தியர். ஆக, அவரையொத்த நண்பர்கள் அதிகம் வந்திருக்காங்க."

தேவிகாம்மா விளக்க, தலையாட்டிக் கேட்டுக்கொண்டாள். மிக மரியாதையுடன் பலர் வரவேற்க, பூரிப்புடன் சுற்றிவந்த தேவிகாம்மாவின் கண்கள் ஓரிடத்தில் உறைந்து கடுத்தன. ஆனால், தொடர்ந்து பிறரிடம் பேசவேண்டிய தயாம்மாவை அறிமுகம் செய்யவேண்டிய நிலை.

பெரியவரின் பார்வை குந்தி நின்ற இடத்தை துழாவிய மிருணாளினிக்கு நொடியில் புரிந்துபோனது.

ஆளுயர பித்தளை மின்விளக்கின் அருகே ஒயிலாய் சாய்ந்து நின்றிருந்தாள், அப்பெண். காரணமாய்தான் அவ்விடத்தை அவள் தேர்ந்தெடுத்திருக்க வேணும். பிரத்தியேகமாய் தன் ஒளியை அவள் மீது போர்த்திவிட்டிருந்தது விளக்கு. வெண்ணை மேனியும், நீல விழிகளும் அவளை தேவலோகத்துப் பெண்ணாய் காட்டின. அத்தனை உயரமும், வாளிப்பும்!

சற்று நெருட வைத்தது அவளது உடைதான். உடலோடு ஒட்டிய கறுநீல அந்த 'கவுன்' நிரம்ப வைரக் கற்கள் பதிந்திருந்ததால், அவள் மூச்சுவிடும்போதுகூட ஜொலிப்பாய் கவனம் ஈர்த்தது. நூலளவு கயிறால் பின்னங்கழுத்தோடு கோர்க்கப்பட்டிருந்த சின்ன மேலாடைக்குள் பொருந்தமுடியாத வடிவான மார்புகள் ததும்பின... பார்க்கும் கண்களை கூசச் செய்யுமே இது என்று யோசிக்கமாட்டாளா? பளிங்கு தோள்களைத் தொட்டு ஆடிய அந்த டோலாக்குகளின் மின்னல்வீச்சு வேறு...

அந்த அழகில், அலங்காரத்தில் சற்று அயர்ந்துதான்போனாள், மிருணாளினி. இவளது அயர்வைக் கண்ட திருப்தியோடு மிகக் கவனமாய் அடியெடுத்து வைத்து மிருணாளியை நெருங்கினாள், அப்பெண். அவள் மிதந்து வருவது போலொரு பிரமை...

"அலோ..." –ரத்த நிற உதடுகள் மோகனமாய் உச்சரித்து, மலர்ந்தன. மிருணாளினியும் சுதாரித்து கைநீட்டினாள்–

"அலோ, ஆரெய்லி? உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி. நான் மிருணாளினி..."

கர்வத்தோடு நெருங்கியவளின் கண்கள் இப்போது கலவரங்காட்டின.

'நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணோம்' என்பது போல, யோசித்து வைத்திருந்த வார்த்தைகள் அத்தனையும் அந்நேரம் ஆரெய்லிக்குச் சிக்காமல் போயின போலும்!

ஆக, மிருணாளினியே தொடர்ந்து பேசினாள்– "தேவிகாம்மா [illegible] விருந்தாளியாய் வந்திருக்கிறேன். எங்கப்பா அவங்களிடம் [illegible] பார்த்தவர்."

"[illegible]... அவங்க ஊழியரின் மகளா?" நீலக்கண்களில் [illegible] வழியவிட்டாள். ஆனால், மற்றவளின் முகத்தில் [illegible]மோ, ஆங்காரமோ தோன்றவில்லை.

"ஆமாம். இப்போ எங்கப்பா உயிரோடு இல்லைன்னாலும், [illegible] மேல் அவருக்கிருந்த விசுவாசம், நன்றி எனக்கும் உண்டு" –பதில் பணிவாக வந்தது.

தன்னையொத்த வயதினரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த தேவிகாம்மாவின் முகக் கலக்கத்தையும் ஓரக்கண்ணால் கவனித்திருந்தாள், மிருணாளினி. ஆக, அவருக்கு ஆறுதலான ஒரு புன்னகையையும் இடையே அனுப்பி வைத்தாள். கவனித்த ஆரெய்லியின் கர்வம் வடிந்து, முகம் கசங்கியது.

மிருணாளினியும் எதிரே நின்றவளை உன்னிப்பாய் கவனித்தாள். பெரியப்பா அடிக்கடி சொல்வார்– 'எல்லாரிடமும் குணமும் உண்டு, குற்றமும்தான்– நாம் குணம் நாடி, குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி முடிவெடுக்க வேண்டியதுதான்– அவங்களை நம் நண்பர்களாய்– அல்லது, தொழில் முறையில் சேர்க்கலாமா வேண்டாமா என்பதை' என்று.

மிதுன் இந்த அழகியை அப்படி ஆராய்ந்து அறிந்திருப்பானா? இல்லை– ஞானமுள்ளவர்கள்தான் சொல்லிவிட்டார்களே– 'காதல் குருட்டுத்தனமானது' என்று.

அப்படியானால் தான் என்ன நினைக்கிறோம். ஆரெய்லியிடம் அழகு பரிமளிப்பதைப்போல மற்ற பண்புகள்– அறிவு இல்லை என்றா? அழகைவிட அறிவும்– அதைவிட அடக்கமும் மிக முக்கியம். அடக்கம் வாய்க்காமல் அலப்புகிறவர்கள் சாதிப்பது சிரமம். அதைவிட துர்பலம் பிறர் மனதில் இடம்பிடிப்பது...

"மிதுன் வரலையா?" ஆரெய்லி குழைவாய் கேட்க, தன் கைப்பையைத் திறந்து தேடும் பாவனையுடன், 'எடுத்து வரலை போலவே' என்று கேலி பேசலாமா என்று ஒருகணம் ஆசைப்பட்டாலும், முதன்முறையாய் சந்திப்பவளிடம் அது முறையில்லை என்றதால், முறுவல் மாறாமல்–

"கார் 'பார்க்'கில் தெரிந்தவரோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார்" என்றாள்.

"அய்யோ... கார் 'பார்க்கிங்' இந்த ஊரில் படுகஷ்டம். பெரிய ஓட்டல்களின் முன்கூட காரை நிறுத்த இடமிருக்காது. அந்த

லட்சணத்தில் இருக்கும் சாலைகள்."

"உண்மைதான். ஆனால், டார்ஜிலிங்கின் அழகு அதன் இயற்[கை] அழகிலும், கலாசார செறிவிலும் இருப்பதாய் நினைக்கிறே[ன்]. சாலைகள் சற்று வசதி குறைவுதான். ஆனால், சுற்றுலா பயணிகளை கவர கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் விதவித தோட்டங்கள், ம[...] கண்காட்சின்னு அமைச்சிருக்காங்க. இல்லையா?"

"எதைச் சொல்றே? 'ராக்' தோட்டத்தையா? ஒரு அருவி[யை] மையப்படுத்தி அமைத்திருக்கும் செயற்கைத் தோட்டத்தைத்தானே?" ரத்த வர்ண உதடுகள் இளப்பமாய் சுழித்தன.

"அங்கே அவங்க கிராமிய நடனங்களை ஆடி காட்டுவ[து] அருமையாய் இருந்தது. ஜப்பான் அணுகுண்டு வீச்சிலிருந்[து] மீண்ட பிறகு, அந்நாட்டவர் இங்கே எழுப்பி இருக்கும் 'சமாதா[ன] கோவில்', 'பீஸ் பகோடா'ங்கிற ஆலயத்தின் அமைதி அலாதியா[ய்] இருந்தது. கண்டிப்பாய் பார்க்கவேண்டிய இடம்."

"அதற்காய் தினம் தினம் அங்கே போய் நிற்க முடியுமா? இங்[கே] பொழுதுபோக்கு அம்சங்களே கிடையாது. பாரீசில் 'ஷாப்பி[ங்]' போனவர்களுக்கு இங்குள்ள 'டிராகன் மார்கெட்', ரோட்டுப்பு[ற] கடைகளுக்கு போவது கொடுமை. கொஞ்சம் நாகரீகமான ஒ[ரு] பெண்ணால் இங்கு காலமெல்லாம் இருக்க முடியாது, மிருணாளினி. புதையுண்டது போல மூச்சுமுட்டிடும்."

'புரிந்து இங்கிருந்து ஓடிவிடு' என்ற மறைமுக எச்சரிப்பு ஆரெய்லியின் பேச்சில் இருந்ததோ?

"நீங்க இங்கே ஒன்றரை ஆண்டுகளாய் இருப்பதாய் கேள்விப்பட்டேன், ஆரெய்லி. நீங்க இங்கே சமாளிச்சு இருந்தாச்சே?"

வாசற்புறம் பாய்ந்த நீலவிழிகள் பரவசத்தில் பளபளத்தன.

"எனக்கு அவர் போதுமே?"

அறைக்குள் நுழைந்த மிதுனைக் கண்டதும் சொன்னவளின் உதடுகள் மிக வசீகரமான புன்னகையில் வளைந்தன.

இந்த நேரடி அறிக்கை- மிருணாளினியைத் தாக்கியது-ஆனால், அதிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றுவது போல அந்த உயரமான பழுப்பு கண்களுடைய மனிதர் மிருணாளினியை நெருங்கி, தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார்.

"நான் வில்லியம். உங்களை விருந்துக்கு அழைத்தவர். மன்னிக்கணும், இன்னொரு சிநேகிதருக்கு ஏதோ பிரச்சினை... விருந்திற்கு வரமுடியாதுன்னு போனில் என்னிடம் பேசியதால், உங்களை உடனே வரவேற்க முடியலை. இப்போதான் உங்க

[illegible] சந்திச்சேன். கம்பீரமான மனுஷி. பேத்திக்கும் அந்த [illegible] வாய்ச்சிருக்குது. நீங்க வந்ததில் எனக்கு நிரம்பப் பெருமை" [illegible] வளைந்து வரவேற்றார்.

[illegible] நன்றி சொன்னதும், அவர் பேச்சு தொடர்ந்தது- "[டார்]ஜிலிங் என்றால் சின்னதாய், சிலிர்ப்பாய் மின்னல் போலிருக்கும். [illegible] தேசத்திற்கு வந்தது வெகு பொருத்தம் பெண்ணே!"

"என்ன சொல்றீங்க வில்லியம்? மிருணாளினி இங்கிருந்து மின்னலைப் போல மறைஞ்சிடுவான்னா?" சொல்லிவிட்டு ஆரெய்லி உரக்க சிரிக்க, சுற்றி இருந்தவர்கள் சங்கடமாய் ஒருவரை மற்றவர் பார்த்துக்கொண்டனர்!

9

விருந்தில் உயர்ரக பானங்களும், உணவும் மட்டுமல்லாமல் சுவையான பேச்சும் சுற்றிவந்தது.

"என் மனைவி இறந்த பிறகு, நான் அதிகம் விருந்தோம்பவில்லை. அவளில்லாமல் எனக்கு உந்து சக்தி இல்லையே?" வில்லியம் பெருமூச்சு விட..., தலைநரைத்த ஒரு பெண்மணி அவரைச் சீண்டினார்.

"ஆமாமா... அப்படி இப்படி சொல்லி, மனைவியை உங்க முதுகுக்குப் பின்னால் தள்ளிடுவீங்களே?" என்று.

"நிச்சயமாய் இல்லை. ஜவான்களின் விதவைகளுக்கு அவள் உதவி செய்தப்போ நான் என் மனைவியின் பின் நின்றேனே? வெற்றிப் பெற 99 சத உழைப்பும், ஒரு சதம் ஊக்கமும் தேவைன்னாங்க. தம்பதிகளுக்கிடையே பரஸ்பரம் அந்த ஒரு சத ஊக்கத்தை ஒருவர் மற்றவருக்குத் தர தயாராகிட்டால், 99 சத உழைப்பு சுலபமாயிடும்."

அவளையும் மீறி மிருணாளினியின் பார்வை மிதுனிடமாய் சென்று, துணுக்குற்றது!

அவனும் தன்னையே பார்த்திருந்ததுதான் காரணம்.

தம்பதிகளைப் பற்றிய பேச்சில் அவன் ஆரெய்லியை அல்லவா தன் கண்களால் மொய்த்திருக்க வேணும்?

மின்னலைப் பற்றி ஆரு பேசியதை அவன் கேட்டிருந்தானா?

அப்பம்மாவுக்கு அதைக் கேட்க நேரமில்லை போலும். உற்சாகமாய் பட்லரிடம் 'சரப்சி'யின் மொறுமொறுப்பின் ரகசியத்தை தன்னுடன் பகிருமாறு வேண்டிக்கொண்டிருந்தார்.

"எல்லோரும் வயிறார சாப்பிடணும். மலைப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்கள்

அதிகம் நடப்பதால் உடம்பு சதை போடும் என்ற பிரச்சினை இல்லையே?"

வில்லியம் உபசரிக்க, அப்பம்மா வேறு ஒரு சந்தேகத்தை முன்வைத்தார்– "அதிகம் நடந்தா, மூட்டு தேய்ஞ்சிரும்கிறாங்களே டாக்டர்?" என்று!

இப்படி ஆளாளுக்கு தங்களுக்குத் தெரிந்ததை, தோன்றியதைப் பேச, மிதுன் அதாக அமைதியாய் இருப்பது போலிருந்தது.

உணவு முடிந்து விருந்தினர் பேசியபோதும், மிருணாளினியின் பக்கமே நின்றாள், ஆரெய்லி.

'உன்னைவிட நான் ஈடும், எடுப்புமானவள்' என்று காட்டும் முயற்சியா அல்லது தன்னைப் பற்றி மேலும் அறியும் ஆர்வமா? மிருணாளினிக்கு 'சட்'டென பிடிபடவில்லை.

ஆனால், ஆரெய்லிக்கு ஒரு விஷயம் பிடிபட்டிருந்தது. தன் முன் நின்று பேசும் ஆண்களின் பார்வை அடிக்கடி தன் கழுத்தின் கீழே ஊர்வது போல மிருணாளினியின் மேனியில் மேயவில்லை!

பிறை நிலாக்கள் போல தன் உடையின் மேலாய் விம்மி நின்ற தன் மார்பை மறைக்க முயன்றவள், அதுவரை கைகளில் சுற்றிக்கிடந்த கருநீல சல்வாத் துணியை தோள்களை சுற்றி இட்டாள். அரைகுறையாய் மூடப்பட்ட திரட்சியை ஆண்களின் கண்கள் அதிக ஆர்வத்துடன் துளைப்பதாய்பட்டது! இதுவரை அவள் அதைப் பொருட்படுத்தியதில்லை. 'என்னைப் பார்த்ததற்கு, பல்லிளித்துப் பேசியதற்கு ஈடாய் ஏதேனும் தந்துவிடு' என்ற ஒரு வியாபார நோக்குண்டு அவளில்!

அழகை பவித்ரமாகவும் வெளிக்காட்ட முடியும் என்பது இன்றுதான் புரிந்தது, அவளுக்கு. அரை புட்டி மதுவை உள்ளிறக்கிய பின்னரும் சிவந்த ஆண்களின் கண்கள், மிருணாளினியின் முகம் மட்டும்தானே பார்த்து பேசுகின்றன? அத்தனை உயரமில்லாத அந்த பெண்ணிற்கு எப்படி இத்தனை கன்னியம், கம்பீரம் வாய்த்தன?

ஆரெய்லி இப்படி பொறும, தேவிகாம்மாவின் பொறுமல் வேறுவிதமாய் இருந்தது. அதை யாரிடம் சொல்வது என அறியாம்மல் தனக்குள்ளாகவே புலம்பி தீர்த்தார்–

'நீலநாகம் போல இருக்கா அந்த நீலக் கண்ணுகாரி... இவளோடு உறவாடித்தான் அந்த ரான்சாக்கோ செத்தான். இந்த விஷ பாம்போடு நாம உறவாடக்கூடாதுன்னு எம்பேரனுக்குப் புரிய வேண்டாமா? முட்டாப்பயல். புத்தி மட்டமாக இருந்தால் கண்ணுமாத் தெரியாது? நீலச்சுடர் போல நின்ன மிரு ஏன் அவனுக்குள் ஒளி ஏற்றலை? ஆண்டவா, நீர்தான் என் வம்சத்திற்கு

[illegible] காட்ட வேணுமய்யா."

ஆனால், வீடு திரும்பும்போது காரில் மிருணாளினியைத் தன் அருகே அமர வைத்து, மிதுன் பேசியபடி வீடு திரும்புவதைக் [illegible]வரின் மனம் சற்று அமைதியானது. பக்கவாட்டில் தெரிந்த தன் பேரனைக் கண்டவரின் நெஞ்சு பொங்கியது. அடர்ந்த கேசமும், கூரியமூக்கும் அப்படியே மிதுனின் தாத்தாவினது. தன்னுடைய நிறமும், மாப்பிள்ளையின் உயரமும், வடிவமும் முத்தாய்ப்பாய் [illegible] சிரிப்பையும் கொண்டு பிறந்த அவன் ஆணழகன்தான். ஆனால், அறிவுகெட்டத்தனமாய் தன் வாழ்வை அழித்துக் கொள்வானோ இந்த பேரப்பயல்? தனக்குத் தெரிந்த அளவில் அவன் எதிர்காலத்தை காப்பாற்ற முயற்சிகளைச் செய்தாயிற்று. இனி கடவுள்தான் காக்க வேண்டும்.

கவனமாய் கூந்தலின் 'கிளிப்'பை உருவி எடுத்தாள், மிருணாளினி. விருந்தில் தன் உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாமல் பாந்தமாய் பேசி வந்துவிட்டாலும், இரவின் தனிமையில் நினைவுகள் உள்ளே மோதி, மனதை அலைக்கழித்தன. மற்ற சிறு நகைகளையும் அகற்றியவள்– உடல் கழுவி, ரோஜா நிற இரவு உடைக்குள் புகுந்தாள். தனி அறையில் மட்டுமே போடும் அவ்வுடைகூட மிகக் கண்ணியமாக இருந்தது. குளிரான ஊருக்குத் தோது என்று முழுநீளக் கையும், மூடிய கழுத்துமாய் இருந்த தன் உடையைச் சற்று கவலையோடு பார்த்தாள். பிறரின் கண்களைக் கட்டி இழுக்கும் கவர்ச்சி தன்னிடம் இல்லையோ என்ற கவலை!

அதை ஒதுக்கிவிட்டு சற்று முன் தன்னுள் தோன்றிய நெருடலை ஆராயலானாள். சிலநேரங்களில் 'பிறகு பார்க்கலாம்' என்று ஒத்திவைக்கும் யோசனைகள், உருவம் பெறாமலே மறைந்திருக்கின்றன. இந்த நெருடல் சற்று முக்கியமானது என்றுபட்டது.

ஆரெய்லியை சந்திக்க நேர்ந்தது ஒருபுறம் திருப்தி எனினும், மறுபக்கம் மனதுள் புது பிராண்டல்கள்.. அதென்ன? ஆரெய்லியின் அழகா– இல்லை, அதை அவள் காட்டிய விதமா?

பேசிய முறையா? நாகரீகமின்றி பேசிவிட்டு, உரக்க சிரித்தாளே அதுவா?

பெரியவர்களை வணங்காமல், மரியாதை நிமித்தம் சில வார்த்தைகளைக் கூறாமல், மிதுனை ஒட்டி, உரசி நின்று, எட்ட நின்ற நேரங்களிலும் அவனைக் கண்களால் விழுங்கியதா?

அவளுடன் பேசிய ஆண்கள் அத்தனைப் பேரிடமும் சரசமாய் பேசி சல்லாபமாய் பார்த்ததா?

கூட்டாஞ்சோற்றின் சுவை அதிலிடும் அரிசி, பருப்பு, காய், நெய்,

காரம், உப்பு அத்தனையுமாய் சேர்த்தது போல ஆரெய்லி பற்றிய அபிப்ராயம்– மேற்படி நினைத்தது கலந்ததுதான். ஆனால், அவற்றை மீறி ஏதோ ஒன்று தன்னுள்ளே உளைந்தது.

பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகமானதுமே இயல்பாய் பேசத் தொடங்கிவிடுவதற்கான சில முக்கிய காரணங்கள் உண்டு.

'இந்தச் சேலை நல்லா இருக்கு. எங்கே எடுத்தீங்க?'

'ரவா இட்லி பிரமாதம். எப்படி செய்றது?'

'ஐயோ... உங்க குழந்தை படுசமர்த்து. என்ன வயசாறது?'

இப்படியொரு புள்ளியில் தொடங்கும் பேச்சு, விரைவில் கோலமாகிவிடும்! ஆக, சுமுகமாய் பேச நினைத்து மிருணாளினி வைத்த முதல் புள்ளி ஆரெய்லியின் காது தொங்கலில்! பிறை சந்திர வடிவில் சாதி நீலக்கல்– அதற்குக் காவல் போல கடுகு அளவில் திரட்சியான முதல்தர வைரங்கள். காதுமடலின் பின்புறம் தெரிந்த திருகாணிகூட நூதனமாக இருக்க, மிருணாளினி அதைப் பாராட்டியபடி பேச்சைத் தொடங்கினாள். தவிர– நகைகளில், ரத்தினங்களில் அவளுக்கு பரிச்சயமும் உண்டு. அப்பம்மா அல்லது பெரியப்பா அவளுக்கான நகைகளை அவளைக் கூட்டிச்சென்றே தேர்ந்தெடுப்பது வழக்கம். அக்கடைகளின் முதலாளிகளோடு பேசி, ஓரளவு விவரம் தெரிந்துகொண்டவள்–

'ஜாதி நீலமும், வைரமுமான தொங்கட்டான் உங்களுக்கு ரொம்பப் பொருத்தமா இருக்குது, ஆரெய்லி.'

பால்வண்ண முகம் மலரவில்லை. மாறாக– அந்நீல விழிகளில் தோன்றிய உணர்ச்சி என்ன? பயமா... பதற்றமா? எதற்கு பயப்படவேணும்?

ஒருவேளை மிதுன் அவற்றை அவளுக்குப் பரிசளித்திருந்தால், 'இது எல்லாம் என்னுடையவை' என்று புதியவள் பிடுங்கிக் கொள்வாளோ என்ற பதற்றமா?

"இது ஐரோப்பிய வேலைப்பாடில்லை. கிழக்கு தேசத்து அமைப்பு. ஆனால், இந்தியாவுமில்லை எனப்படுது. சரியா? ஜாதி நீலத்தில் இந்த பிறை சந்திர வடிவம் அபூர்வம்" –மிருணாளினி பேசப் பேச மற்றவளின் முகம் வெளிறியது.

"ஐயோ... இது அலெக்சான்ட்ரைட் எனும் சாதாரண ரகக் கல். இதேபோல என்னிடம் 'நெக்லஸ்'கூட உண்டு. நீலம், வைரமெல்லாம் இல்லை" அவசரமாய் மறுத்தாள்.

இப்போது மிருணாளினி திகைத்தாலும், பேச்சை வளர்க்காமல் ஒரு முறுவலோடு முடித்துக்கொண்டாள்.

ஆரெய்லி குறிப்பிட்ட 'அலெக்சான்ட்ரைட்' ரகக் கல்லும்

மிருணாளினிக்கு பரிச்சயம்தான். அதில், ஊதா நிற ரேகை ஓடியது ஓடும். தவிர– வெவ்வேறு கோணங்களில் சாம்பல் நிறமும் தெரியும். ஆரெய்லியின் காதில் தொங்கியது சாதி நீலமேதான். ஆனால் ஏன் அவள் அப்படி தயங்கி, பொய் சொல்லணும்?'

அதுதான் நெருடல். அந்த நகையில் ஏதோ மர்மம் மறைந்திருப்பதாய் ஒரு சந்தேகம். அந்த மர்மம் சின்னதாய், சாதாரணமாய் ஒதுக்கக் கூடியதாயும் படவில்லை. மிதுனிடம் அதுபற்றி தெரிவித்துவிட வேண்டும் என்றது அவளது உள்ளுணர்வு.

சந்தித்ததுமே தன்னவளைப் பற்றி கோள் சொல்வதாய் அவன் தப்பு அர்த்தம் செய்துகொண்டால்?

யோசனையுடன் தன் அறையின் பால்கனியில் வந்து நின்றவளின் விழிகள் விரிந்தன. பால்நிலா ஒளியில், மறுபால்கனியில் மிதுன் நின்றது தெரிந்ததுதான் காரணம். அவனும், ஏதோ யோசனையுடன் நட்சத்திரங்கள் அற்ற வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இவளது வியப்பு அவனைத் தொட்டு தட்டியது போலும்! திடுக்கிட்டு இவள்புறமாய் திரும்பியவன் முகத்திலும் வியப்பு.

"உன்னைப் பற்றிதான் நினைச்சிட்டிருந்தேன்" –அவன் சொல்லி முடித்ததும் சிரிப்பது போல வானத்தில் ஒரு மின்னல் வெட்டித் தெறித்தது! அது தனக்குள் இறங்கியது போல விதிர்த்தான். அது, அவன் வார்த்தையிலான அல்லது அந்த மின்னலின் ஒளியாலா?

"உன்னிடம் பேசணும் மிருணாளினி" ஒருவித தவிப்புடன் கேட்டான்.

"ம்... கீழே ஹாலுக்கு வரவா?"

"இல்ல... தோட்டத்திற்குப் போயிடலாமே! குளிரும்... ஒரு சால்வையைப் போர்த்திக்கோ."

டார்ஜிலிங் வந்ததுமே தேவிகாம்மா பரிசளித்திருந்த 'பாஷ்மினா' சால்வையால் தன்னை மூடிக்கொண்டாள். மிருதுவான அது, மிகுந்த கதகதப்புடன் அவள் தோள்களை போர்த்தியது.

'ஆட்டின் கீழ்கழுத்துப் பகுதியிலிருக்கும் மென்மையான ரோமத்திலிருந்து உருவாவதுதான் 'பாஷ்மினா' –பெரியவர் விளக்கி இருந்தார்.

அவர்களின் அன்பும், அக்கறையும்கூட மிக கதகதப்பானதுதான். அதேபோல எந்த ஆபத்தும் அணுகாமல் இந்த குடும்பத்தைக் காக்க வேண்டிய கடமை தனக்கும் இருப்பதாய் மிருணாளினிக்கு ஓர் எண்ணம்.

கலையாத கூந்தலை மேலும் ஒருமுறை சீவியபடி, படிகளில் வேகமாய் இறங்கினாள். இடப்புற தோட்டத்திற்கு போகும் பரந்த

கண்ணாடி கதவில் சாவி தொங்கியது. அதைத் திருக, கத[illegible] ஏற்கெனவே திறக்கப்பட்டிருப்பது புரிய, கதவைத் திறந்தவள் தோட்டத்திற்குள் ஓடினாள். கதவு திறந்திருப்பது, ஏற்கெனவே மிதுன் வெளியேறிவிட்டதாய் சொல்கிறதே. ஆனாலும், அதற்காய் நீ ஏன் விழுந்தடித்து ஓடுகிறாய்? புத்தி கேட்க- நிதானமாய் நடக்கலானாள்.

ஆனாலும், மூச்சிரைத்தது! ஏன் இந்த வேகம்? தன் தந்தையின் விசுவாசத்தை தானும் இக்குடும்பத்திற்கு காட்டுவதற்காக அல்லவா?

ஒரு நல்ல குடும்பம் ஏமாற்றப்பட்டுவிடக்கூடாது என்ற கரிசனையா?

இல்லை... மிதுனின் மீது அதையெல்லாம் தாண்டி தனிப் பரிவு ஏதேனும் தோன்றிவிட்டதா?

'அதெல்லாம் இல்லை' என்பாள் என்றால்- 'காலையில் பேசலாமே மிதுன்' என்று தன் வழக்கமான கம்பீரத்துடன் படுக்கைக்கு போயிருக்க வேண்டியதுதானே?

'கவனமாய் இரு மிருணாளினி. மிதுன் மனதில் ஏற்கெனவே ஒரு பெண் உண்டு' என தன்னைத்தானே எச்சரித்துக்கொண்டாள்.

ஆனால், தன்னை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் நின்றவனைக் கண்டதும்- மனம் என்னவோ வேலையிலிருந்து திரும்பும் தன் எஜமானனைக் கண்டு எம்பும் குட்டி நாய் போலத்தான் துள்ளியது!

அவன் விழிகளிலும் புது துள்ளல் தெரிந்ததுதான்- தான் அழைத்ததும் இப்படி ஓடி வருகிறாளே ஒருத்தி என்பதாலா? விரிந்த கூந்தல், துளி ஒப்பனைச் சாயங்கள் அற்ற முகம் என்றிருந்தவளை அவன் விழிகள் சுவாரசியத்துடன் கவனித்தன.

'என்ன ஒரு ஆணவம், அலட்சியம்' என்று அவளைப் பற்றி நினைத்த முதல் சந்திப்பிலிருந்து வெகுதூரம் வந்துவிட்ட திருப்தி.

சிறு பெண் போல ஆவலாய் ஓடிவந்தவளை பரிவுடன் கண்டித்தான். "ஓடிவந்தியா என்ன? தலையையும் மூடிக்கோ மிருணாளினி" சொன்னதோடு நிற்காமல், தோளைச் சுற்றிய அவளது சால்வையை தலைக்குமாய் சேர்த்து இட்டான்.

மென்மையான, பட்டும் படாத அந்த ஸ்பரிசத்தில் அவள் மேனி நடுங்கியது.

"சாரி மிரு... ஹாலிலேயே நின்று பேசியிருக்கலாம். குளிருதென்றால் உள்ளே போயிடலாமா?"

"பரவாயில்ல... இதுவும் புது அனுபவமா இருக்குது."

"ஏது?" -அவன் விழிகள் சீண்டினவோ?

"இப்படி... குளிரில்... வெளியே..." தடுமாறினாள்.

"ஏதோ சொல்லணுங்க..."

முதல் சந்திப்பில் வெறித்து எங்கோ நோக்கிய அவன், இப்போது தன்னை ஆர்வமாய் பார்த்ததை அவள் கவனிக்க தவறவில்லை. ஆனால், சற்று பவுடர் பூசி, உதட்டிற்கு துளி சாயம் சேர்த்திருக்கலாமோ என்ற கவலை தோன்றியது.

"ஒப்பனையே இல்லாமல் நீ அதிக அழகாய் இருப்பதாய்படுது, மிரு..." -அவன் மெல்ல சொல்ல- மனம் குளிர்ந்தது.

"நான் எப்போதுமே அதிகமாய் அலங்கரித்துக் கொள்வதில்லை."

"ம்..." என்றவனது நெஞ்சில் இவளுடன் ஆரெய்லி இணைந்து நிற்க, அவர்களிடையே இருந்த வித்தியாசங்கள் அப்பட்டமாய் தெரிந்தன. உடை, முக அலங்காரம், பேச்சு, பழகும் பாங்கு, சிரிப்பு எல்லாவற்றிலும் இரு பெண்களும் இரு துருவங்கள்தான்!

வில்லியமின் விருந்திலிருந்து திரும்பும் வழி நெடுக அது அவனை கொத்தியெடுத்தது. இரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு திருமணத்திற்காய் பெங்களூர் வந்திருந்தபோது பாட்டியுடன் பிரமாண்டமான ஒரு சேலைக் கடைக்கு இவன் போக நேர்ந்தது. நவீன ஆடை, சேலை ரகங்களில் 'மாடல்'கள் அங்குமிங்குமாய் நடை பழகினார்கள். அவர்களுக்கு சளைக்காமல்- வாங்க வந்த பெண்களும் தங்கள் தோள்களில் சேலையை வழியவிட்டு கண்ணாடி முன் அப்படியும் இப்படியுமாய் அழகு பார்த்ததை இவன் சற்று வாய் பிளந்தே பார்த்திருந்தான்.

'டேய், பெண்களை அப்படி முறைக்காதே!'

'இல்ல பாட்டியம்மா... ஓரிரு சேலை தேர்ந்தெடுக்க இப்படி மெனக்கெடணுமா என்ன?'

'உடுத்துவது ஒரு கலைப்பா. அதில் ஒருத்தரின் ரசனை மட்டுமல்ல, குணம்கூட தெரிஞ்சிடும், தெரிஞ்சிக்கோ.'

இன்று தெரிந்துகொண்டான்- இளநீலத்தில் மிருணாளினி கண்களை நிறைத்தாள். ஆருவின் கவர்ச்சி இன்று தன் கண்களையே குத்தினதான். அதுவும், பெரியவர்களின் முன்பு அவள் நெஞ்சை நிமிர்த்தி நிற்க, இவன் குன்றினான். அதிலும், தோகை போன்ற மிருணாளினியின் கூந்தலை கவ்வி அடக்கி இருந்ததுதான். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவளுக்குப் பரிசாய் அளித்த 'கிளிப்'பா?

அதைப்பற்றி கேட்க நினைத்ததுதான்... ஆனால், அது... அதை இதுவரை பத்திரமாய் வைத்திருந்தாளா என்ன? அது நல்ல

வெள்ளியாய்கூட இராது. காரணம், அதை பத்து அல்லது இருபது
ரூபாய்க்கே வாங்கின நினைவு.

ஆனால், இப்போது மிருணாளினியை இங்கு அழைத்தது அந்த
நகை பற்றி விசாரிக்க அல்ல... உண்மையில் உடனே அதுபற்றி
பேசவேண்டிய அவசியம்கூட இல்லை. ஆனாலும், மங்கிய நிலவும்,
இரவும், அவளும் தன்னைப் போலவே அவளது பால்கனியில்
வந்து நின்றதுமாய் சட்டென 'வாயேன்– பேசலாம்' என்று
சொல்லிவிட்டான்.

"சாரி... சொல்லன்னு எதுவும் பெரிசாயில்லை. மன்னிப்புதான்
கேட்கணும்னு நினைச்சேன், மிருணாளினி. வெரி சாரி... இந்த
டின்னருக்கு ஆரு வருவான்னு நான் எதிர்பார்க்கலை. நான்
அவளை சில நாட்களாய் போய் பார்க்காததால் எனக்குத்
தெரியலை. அவள் அங்கு பேசிய விதம் சரியில்லை. ஆனா, நீ முகம்
சுளிக்காமல், முறைக்காமல் அழகாய் சமாளிச்சுட்டே. ஆனாலும்,
மன்னிப்பு கோருவது என் 'கடமைன்னுபட்டது."

"அதாவது, ஆரெய்லியின் சார்பாய்?"

"இல்லை. நீ என் விருந்தாளி என்பதால் உன் மனசு
புண்பட்டுடக்கூடாது என்பதாய்."

"இதுக்கு இத்தனை அவசரமாய் நீங்க என்னை இங்கே
அழைச்சிருக்க வேண்டாம்தான்" –அவளது முறுவல்–
நிலவொளியில் மனோகரமாக இருந்தது.

"ஆனால், எனக்கு உங்களிடம் சொல்ல... அதாவது தனியே
பேசவேண்டியிருந்தது."

கடவுளாய் தந்த இச்சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட அவள்
தயாரில்லை. அதுவும், ஆரெய்லி சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தை
அவர்கள் மற்றவரின் முன் எளிதாய் பேசிவிட முடியாது.

அவளைக் கண்களில் கேள்வியுடன் நோக்கினான்.

நிலவு நனைத்த ஊசிக் குளிரில், தோட்டத்து மலர்களின்
நறுமணத்தின் ஊடாய் அவர்கள் இருவர் மட்டுமே நிற்க, அவன்
பார்த்த அக்கணத்தை தன்னுள் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டாள்.

மனதிற்குப் பிடித்ததைமூளை தனக்குள் வைத்துப்பூட்டிவிடுமாமே.
அப்படியெனில் இவன் தனக்குப் பிடித்தவனா?

தடுமாறியவளை அவனது குரல் தட்டி இழுத்தது– "சொல்லு
மிருணாளினி."

"இதுவும் ஆரெய்லி பற்றிதான். என் நினைப்பு தப்பாகவும்
இருக்காலம். அதைச் சொன்னால் நீங்க என்னைத் தப்பாக
நினைக்கலாம். ஆனால், சொல்லிடணும்னுபடுது."

[illegible]வு பிடிகை அவசியமில்லை என்பது போல தன்
[illegible] தோள்களைக் குலுக்கினான்.

"[illegible]லியின் நகை– ரொம்ப அற்புதம். அதேபோல தன்னிடம்
[illegible] இருப்பதாய் சொன்னாங்க."

"[illegible]" அதற்கு என்ன என்பது போல பார்த்தான்.

"அது ரொம்ப உயர்ந்தரகக் கல். கூடவே, வைரங்களும்
[illegible] பதிச்சிருந்ததால், அழகாய் ஜொலித்தது. அது இந்த ஊர்
[illegible]பாடாகவும்– அதாவது நம் நாட்டு நகை போலில்லை.
[illegible], சீனாவாக இருக்கலாம்."

அவன் கைகளைக் கட்டியபடி மவுனமாய் நின்றான்.

"அது– அது நீங்க தந்ததா? ஆரெய்லிக்கு பரிசாய் தந்திங்களா?"
[illegible]மாய் இருந்தாலும் கேட்டுவிட்டாள்.

"இல்லை... நான் யாருக்கும் அதிகமாய் பரிசளித்ததில்லை.
அதுவும் உடன்பிறந்தோர் இல்லாததால் எனக்கு அதிலெல்லாம்
பரிச்சயமுமில்லை."

அவ்வார்த்தைகள் அவளுக்குள் பன்னீர் தெளித்தன. அது ஏன்
என்று ஆராயாமல் அடுத்துப் பேசினாள்.

"அந்த நகை விலை குறைந்தது ஐந்து அல்லது ஆறு லட்சம்
இருக்கும். ஆரெய்லி பரம்பரை பணக்கார குடும்பத்திலிருந்து
வந்தவங்களாய் இருக்கலாம்."

"அப்படியா?" என்ற கேள்வியோடு அவனை ஏறிட்டாள்.
அவன் முகம் இறுகியது.

"அதன் மதிப்பு தெரியாமலேயே ஆரெய்லி அதை
போட்டிருந்தாங்க போலும். ஏன்னா, நான் நகையை நல்ல சாதி
நீலம், துல்லியமான வைரங்கள்னு பாராட்டியதை அவங்க
ஏற்கலை– மறுத்துட்டாங்க."

"என்ன சொல்றே?"

"ஆனா, அது நிச்சயமாய் விலை உயர்ந்தது."

"ஆக..."

"அதை ஏன் அவங்க மறைக்கணும்னு தெரியலை... இதை
உங்களிடம் சொல்லணும்னு தோணுச்சு."

"ஆக, நீ சரியாய் மதிப்பிட்டுட்டே. ஆரு பொய் சொல்றான்னு
சொல்ல வர்றே?"

'மிதுனின் குரலில் இருந்தது கோபமா, கிண்டலா?'

"அது உங்க பரிசாய் இருந்திருந்தால் அதைப்பற்றி அவங்களுக்கு
தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், ஒரு சாதா ரகக் கல்லுன்னு
வேற சொன்னாங்க."

"உனக்கு மனிதர்களைத்தான் துல்லியமாய் கணிக்கத் தெரியும்னு நினைச்சேன், மிருணாளினி. நகை கணிப்பதிலும் இல்லா போல?"

அவன் கேட்ட விதம் அவளை கோபமூட்டியது. தான் சற்று வரம்புமீறி பேசி இருக்கலாம். ஆனால், சொன்னது அவன் நன்மைக்காகவே– நிச்சயமாய் அந்த நகை விஷயத்தில் ஏதோ மர்மம் உண்டு. ஆக, மோவாய் நிமிர்த்தி சொன்னாள்–

"நல்லதுதானே? நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களைப் பற்றி கணிப்பதும், அது சரியா– தப்பான்னு தெரிஞ்சு வச்சிருப்பதும் அவசியந்தானே? அந்த நகை பற்றி கொஞ்சமேனும் தெரிஞ்சுக்கிறது உங்களுக்கு நல்லது."

அவன் பதில் ஏதும் பேசும் முன்பு திரும்பி, விறுவிறுவென வீடு நோக்கி நடந்துவிட்டாள். குளிர்காற்று அவளைத் துரத்தி சீண்டியது. மிதுன், நின்ற இடத்திலிருந்து அசையவில்லை.

10

முழு முந்திரிப்பருப்போடு, உலர்ந்த பழங்கள் கலந்த 'ஓட்ஸ்' கஞ்சி ஆவிபறக்க சாப்பாட்டு மேசையில் இருந்தது. "இன்று காலை உணவுக்கு இட்லி, குழம்பு, பூரியெல்லாம் கிடையாது. வெண்ணெய் 'டோஸ்ட்'டுடன், ஓட்ஸ்தான். அப்பதான் இரண்டு மணி நேரம் அசதி இல்லாமல் நம்ப பயணத்தை ரசிப்பீங்க" என்ற மிதுனை, மற்ற மூவரும் சிறு வியப்புடன் பார்த்தனர்.

"என்ன மிதுன்? எங்கேயும் போறதாய் எங்கிட்டேயும் நீ சொல்லலியே?"

"திடீர் திட்டம் பாட்டியம்மா. 'மிர்ரிக்' போகலாம்னு நினைச்சேன்."

"அழகான இடந்தான்."

"அங்கே என்ன கிடைக்கும்?" தயாம்மா ஆர்வமாய் விசாரித்தார்.

"சின்ன அமைதியான ஏரி. அதைச் சுற்றியுள்ள மலைகளில் சில புத்த மடங்கள் இருக்கும்."

"ஏற்கெனவே மடங்களைப் பார்த்தாச்சே! எல்லா இடத்திலேயும் ரத்த சிவப்பில் அங்கியோடு வாட்டசாட்டமான இளைய பிட்சுகள். ஊரில் ஒரு தினுசாய் வேறு பேச்சாம்?"

"ம்ம்… ஓரிரு மடங்களில் வெளிநாட்டு பணம் வர, ரொம்ப

[illegible]கமான வாழ்வை பிட்சு இளைஞர்கள் அனுபவிப்பதாய் [illegible] உண்டு. ஆனால், பல மடங்கள் சரியான முறையில் இளைஞர்களை உருவாக்குகிறது."

"ஏரியைச் சுற்றி 'யாக்' சவாரி போகலாமா?"

"அது சிக்கிமில். இங்கே திரும்பும் வழியில் 'பசுவத் நகர்' உண்டு. அது நிரம்ப கடைகள்தான். கடைகளில் முழுக்க முழுக்க வெளிநாட்டு பொருட்கள்– அதுவும் ரொம்ப சகாய விலையில்."

"அது எப்படி?"

"நம்ப இந்திய ரூபாய் அறுபத்தி ஆறு! நேபாளத்தில் நூறு ரூபாய்க்கு சமம். தவிர, அங்கு வரிவிலக்கு உண்டாம். அதுதான் விலை மலிவா இருக்கக் காரணம்."

"நான் வர்றேம்ப்பா. டார்ஜிலிங் போறதாய் சொல்லிட்டு கிளம்பியாச்சு. ஆக, போறப்போ 'உன்னை நினைச்சு வாங்கி வந்தேம்மா'ன்னு ஆளுக்கு எதையேனும் கையில் தரணுமே. அதுவும், சகாய விலைன்றப்ப பை நிரம்ப வாங்கிக்கலாமே?" என்றபடி 'ஓட்ஸ்' கஞ்சியை உறிஞ்ச ஆரம்பித்தார், தயாம்மா.

"பரவாயில்லையே… பூரண வசதி இருந்தும் நீயும் கணக்கு பார்த்து செலவழிப்பது ஆச்சரியம்தான், தயா. அதுதான் மிருவும் நல்ல முறையில் வளர்ந்திருக்கா" தேவிகாம்மாவின் பாராட்டில் தயாம்மா பூரித்துப்போனார். ஆனால், அப்பம்மாவின் விநோத பண கோட்பாடுகள் தெரிந்த பேத்தி, வாய்க்குள் சிரிப்பை உருட்டினாள்– அப்பம்மா சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப மாறிக்கொள்வார்.

பெரும் பணக்காரர்களிடம், 'இந்த பீங்கான் விருந்து 'செட்'டை விலைக்குப் போட்டான். 27 பொருளுள்ள 'செட்'டுன்னா சாமான் ஆயிரம் ரூபாய்க்கும் கம்மிதானே? வாரா வாரம் உங்களைப் போல நாலு பேர் இங்கே வர்றீங்க. ஆக, உபயோகப்படுமில்ல?' என்று தோரணை காட்டுபவர்– வேறு சில இடங்களில், 'சில்க்–காட்டன் அச்சு அசல் பட்டேதான். பிறகேன் அஞ்சாயிரத்தை காஞ்சிபுரத்துல போடணும்? அதே காசுக்கு மற்றதில் நாலு சேலை எடுத்து விதவிதமாய் கட்டலாமே?" என்று உபதேசிப்பார்.

ஊருக்குப் பை நிரம்ப சாமான்களை எடுத்துப்போகும் ஆர்வத்தில் அவர் காரில் ஏறிவிட, மற்றவர்களும் சேர்ந்துகொண்டனர்.

பெரியவர்கள் இருவரும் காரில் பின் இருக்கைக்கு போய்விட்டு, 'மிர்ரிக்' ஏரியில் ஏரியை ரசித்தபடி 'அக்கடா' என்று கரையோரம் கிடந்த ஒரு மர பெஞ்சில் அமர்ந்துவிட்டனர்.

அவர்களிடையே நடந்த சங்கேத பார்வைகளை மிருணாளினி கவனிக்கத்தான் செய்தாள். இளையவர்களை தனியேவிடும்

அவர்களின் சாமர்த்தியம் புரிந்தது!

ஆனால், பஸ்வத் நகரில் தயாம்மா, உட்காராமல் சுறுசுறுப்பாய் கடைகளில் ஏறி இறங்கினார். வெளிநாட்டு முத்திரையுள்ள சோப்பு, கிரீம், வாசனை திரவியங்கள். உடைகளைப் பார்த்தபடி நடந்த மிருணாளினி விலைகளை விசாரித்ததோடு சரி. கிளம்பும்போது ஒரு 'சென்ட்' பாட்டில் மட்டும் வாங்கிக்கொண்டாள்.

"வேறேதும் பிடிக்கலையா மிருணாளினி?" –லேசான மழை தூறியதால் அவளுக்கும் சேர்த்து குடை பிடித்தபடி நடந்தவன் கேட்டான்.

"எல்லாமே போலி. இல்லைன்னா உலகத் தரமுள்ள 'லிப்ஸ்டிக்ஸ்' வெறும் இருபது ரூபாய்க்கு கிடைக்குமா?"

"அதானே. நீதான் பொருட்களைக் கணிப்பதில் கில்லாடியாச்சே?"

அவனது எள்ளல் புரியாதது போலவே இருந்துகொண்டாள்.

"இந்த 'சென்ட்' மட்டும் உண்மையானதா?"

"இல்ல. இதுவும் போலிதான்."

அவன் புருவங்கள் சற்று மேலேறின. "அப்ப ஏன் வாங்கினே?"

"இது எங்க வீட்டில் வேலை பார்க்கும் கோமதிக்கு."

"ஓ– அவளுக்கு இது போதும்னு முடிவுபண்ணிட்டியா?"

"இல்ல. அவளுக்கு இதுதான் சரிவரும். அவ சரோஜாதேவியின்– அவங்க முன்பு பிரபலமான ஒரு நடிகை– ரசிகை. 'எங்க வீட்டுப் பிள்ளை' என்ற படத்தில் அவங்க ரொம்ப அழகா இருப்பதாய் சொல்லுவா கோமதி. அவுங்களைப் பெண் பார்க்கும் ஒரு காட்சியில் அந்தம்மா ஜெகஜோதியாய் உடுத்திட்டு, 'சென்ட்'டை மேலே பீய்ச்சியடிச்சுக்கும்போது நமக்கே வாசனை மூக்கைத் துளைக்கும்ப்பா."

"ஓகோ?"

"உயர்ரக வாசனை திரவியத்தை ஒரு துளி தடவினாலே போதும். மட்டரக சென்ட்டை பீய்ச்சியடிச்சா, வாடை குமட்டும்."

"ம்ம்..."

"இதில் மணமும் சரி, விலையும் சரி, மிதமாயிருக்குது. கோமதி பீய்ச்சிக்கொண்டாலும் பாதகமில்லை."

சிரித்தவனின் கண்களில் கனிவு இருந்தது. "நீ சகலத்தையும் யோசிக்கிறேதான். இன்னும் நாலைஞ்சு பாட்டில் வாங்கிக்க லாமே?"

"அப்படி 'சும்மா இருக்கட்டும்'னு வாங்கிப் போடுறதை பல நேரம்

...போயிடுவோம். ஆக வீணாகிடும்."

...பிதுக்கினான்– "நீ கெட்டிக்காரிதான் மிரு."

...அளவு நமக்குத் தெரியாதது கடலளவு உண்டே."

"ஆக, தெரிஞ்ச கை அளவிலே பிரமாதமாய் சமாளிக்கிறே?"

"பிரச்சினைகளைத் தவிர்க்கும் அளவிற்கு" –அவனுக்கு ...போல சொன்னாள்.

ஆனால், அவன் முகத்தின் கனிவு மாறவில்லை.

அவளுடன் பேசுவது சுவாரசியமாக இருக்க, மேலும் அவளுடன் பேச ஆர்வமாக இருந்தவனுக்கு, தன் அப்பம்மாவை ...இருக்கைக்கு மாற்றிவிட்டு, இவனது பாட்டியுடன் அவள் ...ந்து வந்தது ஏமாற்றம்தான். அவன் வீசிய வார்த்தை வலையில் அவள் சிக்கவுமில்லை.

அவளுடன் பேச, பழக தான் ஏன் இத்தனை ஏங்குகிறோம்? ஒவ்வொரு மலராய் போய் உரசும், உண்ணும் வண்டு போலவேதான்? அவமானமாய் உணர்ந்தான், மிதுன்.

அதுவரை மவுனமாய் இருக்க வைத்திருந்த செல்போனை உயிர்பித்தவுடன் அது அவனுக்கு அதுவரை இருபது 'மிஸ்டு கால்'கள் வந்திருப்பதை அறிவித்தது. அத்தனையும் ஆரெய்லியிடம் இருந்து.

மிருணாளினி இன்னும் ஏதேனும் பேசமாட்டாளா என்று தான் ஏங்கியபோது, ஆரெய்லி இவன் குரல் கேட்க தவித்திருக்கிறாள்.

மனம் குன்றினாலும், குழப்பங்கள் குறையவில்லை.

ஆரெய்லியை 'செல்'லில் அழைக்க, சிணுங்கலாய் அவள் குரல் கேட்டது.

"உங்களைப் பார்க்கத்தான் முடியலைன்னா, பேசவும் முடியலியே மிது செல்லம்?"

"வேலைகள். காலையில வெளியே போயிருந்தேன்."

"அவளோடா?" குரல் குத்தியது.

"ம்... பெரியவங்களும் வந்திருந்தாங்க."

"எங்கே போயிருந்தீங்க?"

"மிர்ரிக்... பஸ்வத் நகர்."

"நாம போனோமே, நாலு மாசம் முன்னாடி– ஞாபகமிருக்கா?" கொஞ்சலாய் கேட்டாள்.

"ம்... மறக்குமா? விலைக்கு ஒரு சூட்கேசை வாங்கி, அது நிரம்ப 'சென்ட்'டும், லிப்ஸ்டிக்குமாய் நிரப்பினியே... அது– அதெல்லாம் என்னாச்சு ஆரு?"

"யாருக்குத் தெரியும்? எல்லாம் போலி சரக்கு, மிது. முழு[illegible] ஏமாத்து. ஆக, பெட்டியை ஏதோ ஒரு அறையில் போட்டதோடு ச[illegible] அடடே, மிருணாளினியும் ஒரு பெட்டி நிரம்ப வாங்கினாளா?"

"இல்ல... அவளுக்கு தரம் தெரியுது. ஏமாறலை. உன்னை[illegible] நம்மைப் போலில்லை அவ."

மறுபக்கம் ஒரு சில கணங்கள் அமைதி.

"ஐ மிஸ் யூ– இப்ப வர்றீங்களா?"

முன்பெல்லாம் அவள் கேட்கும்முன்பே இவன் அங்கிருப்பான். இப்படி கேட்டபிறகு மறுக்க மனமின்றி கிளம்பினான்.

வாசல் தாண்டும் முன்பு பணியாளன் வந்து நின்று, "ஐயாவை பெரியம்மா வரச்சொன்னாங்க. அவசரம்னாங்க" எனக் கூற பாட்டியின் அறைக்கு விரைந்தான்.

பாட்டி உட்கார்ந்திருந்த விதமே அவனை கலவரப்படுத்தியது.

"என்ன பாட்டிம்மா, உடம்புக்கு என்ன? அலைஞ்சது ஒத்துக்கலையா?"

"அதில்லப்பா... இதயம்தான் சரியில்லை... பயத்தில கனக்குது..."

"என்ன திடீர்னு உங்க உடம்பு நல்லபடி இருக்கிறதாய் டாக்டர்கள் சொல்லியாச்சே?" அவர் அருகே அமர்ந்து தலையை நீவினான்.

"பயம் என்னைப் பற்றி இல்லைப்பா... வாழவேண்டிய பிள்ளை உன்னைப் பற்றி. நோய் மட்டுமே மனுஷனுக்கு முடிவில்லைப்பா."

"வேறென்ன?"

"பொறாமை. பிறரது பொறாமை கொடியது."

இப்படி சுற்றிவளைக்காமல், நேரடியாய் விவரம் சொன்னால் தேவலை என்று நினைத்தாலும், எதுவும் சொல்லாமல் பாட்டியின் நரைமுடியைத் தடவியபடி காத்திருந்தான்.

"கூடவே பேராசையும் சேர்ந்தால் நிச்சயம் அழிவுதான்."

"திடீர்னு ஏன் இப்படி பேசுறீங்க பாட்டிம்மா? எல்லாரும் சந்தோஷமாய்தானே வெளியே போயிட்டு வந்தோம்?"

"இப்ப நம்ப மானேஜர் ரகுவீர் வந்திருந்தான்" –குரல் மங்கியது.

"ஓ..."

பெரியவரின் கண்கள் கலங்கின.

"எஸ்டேட் விஷயங்களை ரகு ஏன் உங்க காதில் ஏற்றி கலவரப்படுத்துறார்?"

"இது உன்னைப் பற்றிப்பா மிதுன். உன் தாத்தா இறந்ததைக்கூட

[illegible] என்னால் ஜீரணிக்க முடிந்தது. ஏன்னா, நாங்க [illegible] வாழ்ந்துட்டோம். அவர் மேலும் கஷ்டப்படாமல் [illegible] நல்லதுன்னுகூட மனசைத் தேற்றிகிட்டேன். ஆனா, [illegible]வேண்டியவன். நம்ப குடும்ப பெயரை மேலும் உயர்த்தி, [illegible] பிள்ளைகள் இந்த பூமியில் வளருவதைப் பார்த்து பூரிக்க [illegible]யவன்."

"கடவுள் அருள் இருந்தால் அதெல்லாம் நடக்கும் [illegible]யம்மா."

ஒரு குழந்தையைப் போல பெரியவரைத் தேற்றினான்.

"பொறாமையும், பேராசையும் உள்ளவங்களுக்கு அது [illegible]க்காதே?"

"நேரடியாய் சொல்லுங்க பாட்டியம்மா. எனக்குப் [illegible]லை..."

"நீ அந்த... ஆரெய்லி பொண்ணு பக்கமே போகாதேப்பா. [illegible]..."

மிதுனுக்கு 'துணுக்'கென்றது. தான் அங்கு கிளம்பியது புரிந்துதான் இந்த நாடகமா? ஆனால், பாட்டி நடிப்பவர் அல்ல. கண்களில் ஆழமான அச்சமும், சஞ்சலமும் தேங்கி நிற்கின்றன.

"உன் உயிருக்கே ஆபத்துன்னான், ரகுவீர். அவனுக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணு ஒருத்தி இப்போ அந்த பிரெஞ்சுக்காரி வீட்டில் வேலைக்கு சேர்ந்திருக்கா போல. கொஞ்சம் படிச்ச பொண்ணு. அவ ஆரெய்லியின் 'செல்பேசி'யில் தெரிந்த எண்களைக்கூட குறிச்சு இவனிடம் தந்திருக்கா."

மிதுனின் முகம் கடுத்தது. "இதென்ன பாட்டியம்மா– [illegible] வேலை... அசிங்கமில்லையா?"

"மான்ஷியர் லீ அடிக்கடி அந்த ஆருவோட பேசியிருக்கான். இந்தியாவில் யார் சொத்தை அடிச்சு, எப்படி கால் ஊன்றலாம்னு கணக்கு பண்ணுறவனோடு அவளுக்கென்ன தொடர்பு?"

கேட்டவனின் முகம் இப்போது வெளுத்தது.

"தவிர, நம்ப திட்டம் நிறைவேற கொலைகூட செய்வேன்னு ஒருதரம் ஆரெலி பேசினதை இந்த வேலைக்கார குட்டி கேட்டிருக்கா."

"ஒட்டு கேட்பது தப்பு. அதில் சரியான எதையும் நாம கேட்க முடியாது, பாட்டியம்மா."

"நாம கேட்கலை. ஆனா, கிடைச்ச தகவலை அலட்சியம் பண்ணவும்கூடாதில்லையா? ஆக, ரகுவீர் பாரிசில் இவளைப் பற்றி சில விவரங்களைக் கண்டுபிடிக்க தருமாறு ஒரு துப்பறியும் ஏஜென்சியிடம் கேட்டிருக்கான்."

தனக்குத் தெரியாமல் இத்தனை நடந்திருக்கிறதா? அது
அலட்சியமாக இருந்த அவன் நெஞ்சமும் இப்போது மெ
கனக்க ஆரம்பித்தது.

"அவ அங்கே மலிவான உணவகம், கிளப்புகளில் பா
ஆடி பிழைச்சவளாம்."

"தகவல் சரின்னு எப்படி நம்புறது நாம்?"

"இந்த ரான்சோக்கோவை அந்த சூழலில்தா
சந்திச்சிருக்கா இவ."

"அவ அம்மாவின் உறவுக்காரர் சாக்கோ என்று..."

"அப்படி பொய் சொல்லி, அவனோடு ஒட்டிகிட்டு இங்
வந்தாச்சு. அவர்களுக்கிடையே வேறு மாதிரியான உற
இருந்ததாய் பேச்சு..."

சாக்கடை நீரில் தன்னை முக்கி எடுத்தது போல சிலிர்த்தா
ஆனால், ஆரெய்லியின் நீலக் கண்கள் அவனைக் கெஞ்சின-
'ஒரு ஆண்டுக்கும் மேலாய் பழகிய நீ ஒரே நிமிடத்தில் என்னை
சந்தேகிக்கலாமா?' என்று.

"இது யார் கட்டின கதை?"

"ஊரே பேசுதுப்பா. நாம் அதில் சம்பந்தப்பட்டவங்க
என்பதால் கடைசியாய் நம்ப காதை எட்டி இருக்குது!
நாளுக்கொரு ஜிகினா உடை, நகை, கார், வேலைக்காரங்கன்னு
ராணியாட்டம் அந்த ஆரெய்லி வாழுறாளே... அத்தனைக்கும்
எங்கேருந்து காசு வருது? நீ தரலைன்னு எனக்குத் தோணுது"
-குரலைத் தணித்தார், தேவிகாம்மா.

"ம்... நான் தரலை. நான் தரவேண்டிய நிலையிலும்
அவ இல்லையே?"

"தப்பான அனுமானம். சில கேள்விகளை நாம வாய்விட்டு
கேட்கிறதில்லை. சில பதில்களை நாமே தப்பாய் யூகம் பண்ணிக்
கிறோம். அவ கையில் பைசா இல்லாம இந்தியா வந்தவ. அதுவும்
ரான்சாக்கோ தயவில்- இப்ப வாழுற பவுசு எப்படி சாத்தியம்?
அவளுக்கு தப்பான தொடர்பில், தவறானமுறையில் பணம்
வர்றது நிச்சயம். யார், எதற்காய் அவளுக்குப் பணம் தரணும்?
நம்மை சுற்றி இருப்பவர்களைப் பற்றி ஓரளவு தெரிஞ்சு, சரியாய்
கணிச்சு வச்சிருக்கணும்பா மிதுன்."

பாட்டி சொல்ல- அவனுக்குத் தலை தெறித்தது. இதே
வார்த்தைகளைத்தானே முன்தின இரவு மிருணாளியும் இவனிடம்
அழுத்தம் திருத்தமாய் சொன்னாள்?

...படாதீங்க பாட்டிம்மா... நான் கவனமாய்
...றேன்" என்றவன், புது நோக்கத்தோடு ஆரெய்லியின்
... போனான்.

அ...வனுக்காய் அவளது வீட்டுவாசல் திறந்தது போலவே
...து வெண்ணிற கரங்களும் விரிந்திருந்தன.

"...வளவு ஏங்க விட்டுட்டீங்க... ஷெரி..." காதல் அதிகமாக,
... மொழியில் அவனைக் கொஞ்சுவதுண்டு அவள்.

... கைகளை நாசுக்காய் பற்றி, அணைப்பைத் தவிர்த்தான்.
...லையோடு, வீட்டில் விருந்தாட்கள் வேறு. நினைத்தபடி
...லை ஆரு."

"விருந்தாளியோடு மிர்ரிக் போனீங்க சரி! வேலையில் என்ன
...? கடன்பற்றி பாங்கியில் ஏதும் சொன்னாங்களா?
...க்குத் தெரிஞ்சவர் கம்மி வட்டியில் பணம் தர்றேன்னார்..."

"எங்கே தெரிஞ்சவர்- பாரீசிலா?"

"இல்ல... நேபாளத்தில்..."

"பாரீசில் ஒரு கருத்தரங்கம் ஏற்பாடாகி இருக்காம். தேயிலை
ஏற்றுமதியாளர்களுக்கு என்றே- போகலாம்னு இருக்கேன்-
...க்குத் தெரிஞ்சவங்க நிறைய பேர் அங்கே இருப்பாங்களே?"

"இல்ல... ஆமா... என்ன சாப்பிடுறீங்க?"

"நீயும் பாரிசுக்கு வாயேன் ஆரு- சேர்ந்தே போய்வருவோம்"
அவள் முகம் அத்தனை விகாரமாகி அவன் கண்டதில்லை.

அவளது 'செல்'பேசி ஒலிக்க, இயல்பாய் கைநீட்டினான்- "நான்
பார்க்க... பேசலாமா உன் நண்பர்களுடன்?"

"இல்ல... அப்புறம் பேசிக்கிறேன்" அவசரமாய் அணைத்தான்,
கைப்பேசியை.

"ரொம்ப கொஞ்சப்போறேன்னு வந்தால் இப்படி தடுமாறுறியே
ஆரு?"

"உங்களைக் கண்டதில்... ஒண்ணும் புரியலை."

"குடிக்க சூடாய் ஏதேனும் வேணும் போலிருக்கே..."

"ஒரே நிமிடம்."

தன் செல்போனைக் கையில் இறுகப் பற்றியபடி விரைந்தவளைப்
பார்த்தவன், புன்னகைத்தான்.

பதிலுக்கு அவள் முகத்தில் முறுவல் ஏதுமில்லை.

யோசனையுடன் எழுந்தவன், அவள் அறையில் அவசரமாய்
துழாவி கைக்குக் கிடைத்ததை எடுத்துக்கொண்டான். பழக்கமில்லாத

பாவம் என்று நினைத்த ஒரு செயலில் அவன் நெஞ்சு ப
துடித்தது. ஆரெய்லி கொண்டுவந்த பானம், வறண்ட அ
தொண்டைக்கு மிக தேவைப்பட்டதும்கூட...

11

சிலரைக் கண்டதும் அவர்களோடு கோர்க்கப்பட்
சில ஞாபகங்களும் கூடவே நினைவிற்கு வரும். பூவின் மண
நாரிலும் தோய்ந்திருப்பது போல.
தன் வீட்டு வாசலில் முதுமையினால் வளைந்து நின்
விதுஷ்தாவைப் பார்த்த மிதுனின் மனம் சற்று துணுக்குற்றது. ப
ஆண்டுகளால் தேயிலையை உலரவைக்கும் தொழிற்சாலையி
காவல் பொறுப்பில் இருந்த விதுஷ்தாவின் விசுவாசம் தனி
ஆனால், அவனோடு கலந்திருந்த நினைவுகள் வருத்தமானவை.
"வாங்க விதுஷ்தா– சவுக்கியந்தானே?"
"இருக்கேன் சின்ன முதலாளி."
இடுங்கிய நேபாள விழிகள் மங்கி இருந்தன. ஆனால், நேசத்தில்
நனைந்திருந்தன.
"உள்ளே வாங்க... பாட்டியைப் பார்த்தாச்சா?"
கொச்சை ஆங்கிலத்தோடு நேபாளமும் கலந்து பேசிய
பெரியவர்– "இல்ல உங்களோடு தனியே பேசணும்னு வந்தேன்.
பெரியம்மாவப் பார்த்தால் ஏது விஷயமாய் வந்தேன்னு கேப்பாங்க.
என்னால சமாளிக்க முடியாது..."
ஆக, பெரியவரிடம் சொல்லக்கூடாத ஏதோ ஒன்றைத்
தன்னிடம் தனித்து பேச விரும்புகிறாரா?
இப்படி மர்ம முடிச்சுகளாய் தொடர்ந்து விழுவதேன்?
"காரில் ஏறுங்க விதுஷ்தா– பேசியபடி போகலாம்."

ஆரம்ப நல விசாரிப்புகளை சுருக்கமாய் முடித்த முதியவர்,
விவரத்திற்கு வந்தார்.
"அந்த அருவிக்கரை அசம்பாவிதத்தை நாமெல்லாம் மறக்க
முயல்கிறோம். ஆனா, சமீபமாய் ஒரு பெண்ணிற்கு அதுபற்றிய ஆவல்
அதிகமாகி இருக்குது. அந்த ஆபத்தான சுழல் இடத்தைப் பற்றி அவங்க
ஏன் அத்தனைக் கேள்விகளை என்னிடம் கேட்கணும்னு புரியலை...
அது சரியில்லைன்னு பட்டதால் உங்களிடம் சொல்லிடணும்னு
தோணியது. பெரியவங்களைச் சங்கடப்படுத்துவானேன்?"
தொடர்ந்த சில நிமிடங்களில் மிதுன் கேட்ட தகவல்களை

தா தந்தார்– தனக்கு தெரிந்தவரையில்.
"...ம் என்னன்னு புரியலை? உங்களுக்கு ஏதும் புரியுதா?"
"...வது 'வாழ்க்கை என்பது அயல்நாட்டு மொழி போல.
...ம் அதைத் தவறாகவே உச்சரிக்கிறார்கள்'னு ஒரு புதுமொழி
... என் யூகங்கள் சரியா... தப்பான்னு தெரியலையே?"
...ச்செறிந்தவனை கவலையுடன் பார்த்த விதுஷ்தா–
"...லைப்படாதீங்கய்யா... உங்களைத் துயரப்படுத்தணும்னு
... நான் வரலை... பின்னால் ஏதோ தப்பு நடந்தபிறகு–
...ட ஏன் சொல்லலை'ன்னு நீங்க திட்டும்படி நான்
...டக்கூடாதில்லையா?"
"சொன்னதில் தப்பில்லை விதுஷ்தா– அப்படிப்பட்ட கேள்விகள்
...தை இல்லையே..."
"நீலவேணியம்மாவின் சாவையே இன்னும் நம்மால் ஜீரணிக்க
முடியலீங்களேய்யா... பெரியம்மாவிற்கு இன்னும் அந்த நாளை
...ச்சால் கண்கலங்கிடும்..."
ஏற்கெனவே இருந்த குழப்பத்தில் மிதுனுக்குமே நீலவேணியைப்
பற்றி நினைக்க பிரியமில்லை. மனசு மேலும் இருளாகும். சிறுவயதில்
தாயை இழந்தவன்தான் என்றாலும், நினைவு தெரிந்தபின்
நெருங்கிப் பழகிய ஒரு சிநேகிதியை சாகக் கொடுத்த அனுபவம்
ஆறாமல் அவனுள் இன்னும் ரணமாகவே இருந்தது. இழப்பின்
கொடுமை அடிநாக்கில் கசப்பாய் மிச்சமிருந்தது.
அதேபோல மற்றுமொரு கொடிய மரணத்தை நினைக்கவும்
முடியாது. உடம்பு உதறியது. ஆனால், தற்சமயம் புத்தியை வேறு
யோசனைகளும் ஆக்ரமித்திருந்ததால், சமாளித்துகொண்டான்.
"எனக்கு டவுனில் ஒரு வேலையுண்டு விதுஷ்தா– உங்களை
டவுனில் இறக்கவா– இல்ல உங்க வீட்டிலா?"
"வீட்டில்தாங்க– மனசு சரியில்லை."
சரிந்த தோள்களுடன் இறங்கியவரிடம், இரண்டு ஐநூறு ரூபாய்
நோட்டுகளைத் தந்தான்.
தயங்கியவரிடம்– "உங்களுக்கு காசு தேவைப்படாதுன்னு தெரியும்.
ஆனா, உங்க பேரப்பிள்ளைக்கு இது அதிகம் தேவைப்படுமே?"
தலையாட்டலுடன் வாங்கிக்கொண்டார், விதுஷ்தா.
தான் செய்ய நினைத்த வேலையை விதுஷ்தாவிடமே தந்தால்
என்ன என்று ஒரு நிமிடம் எழுந்த யோசனையை விலக்கினான்.
அவருக்கு மேலும் அதிர்ச்சிகள் வேண்டாம். பாட்டியம்மாகூட
அந்த வேலையைத் தந்திருக்காலம்தான். ஆனால், ஏற்கெனவே
அரண்டிருப்பவர்கள் மேலும் மிரளக்கூடும்.

தானே அவ்வேலையை முடிப்பதற்காய்- தெரி
நகைக்கடையின் முன்பு காரை நிறுத்தினான்.

முதலாளி பெருமகிழ்வோடு இவனை வரவேற்றா
தமிழ்நாட்டில் இருப்பது போன்ற விஸ்தார நகைக்கூடங்க
அச்சிற்றூரில் இல்லை. சிறு கடையில் எளிய ஆபரணங்கள்- யா
முக அமைப்பில் பல நகைகள்.

"வாங்க- வீட்டில் விசேஷம் வரப்போகுது போல?"

"வீட்டு பெரியவங்க அப்படி பேசறதுதான்."

"எம் மனைவி பார்த்துட்டாளே..."

"எதை?"

"தலைமை என்ஜினீயர் வீட்டு விருந்துக்கு தேவிகாம்மாவோடு
அழகான இளம் பெண் வந்திருந்தாங்கன்னா- என்ன பண்பு
பழகும்விதம், ரசனையான ஆடைகள், பணிவான பேச்சுன்னு
அடுத்த ரெண்டு நாளாய் அவங்க புராணம்தான். என்ன இருந்தாலும்
பெரியவங்க தேர்வு சோடை போகாதில்லையா? கல்யாணத்திற்கு
நம்ப கடையிலும் பொன் வாங்கணும். பொன்னிட பெண்ணிற்கு
அழகுதானே? நமக்கும் பெருமை..."

"ஆமாமா- இப்ப உங்க உதவி தேவை. ஒரு நகையை மதிப்பீடு
செய்யணும்."

கைநீட்டியவர், அதில் வைக்கப்பட்ட நகையைக் கண்டு
வாய்பிளந்தார்- "அடடே... பிரமாதம். பிறை வடிவ சாதி நீலக்கல்,
அதைச் சுற்றி பூரிப்பான வைரங்கள். ஒற்றை தொங்கட்டானாய்
கொண்டு வந்திருக்கீங்களே? ஜோடி தொலைஞ்சுபோச்சா? என்னால்
இத்தனை உயர்ரக ரத்தினங்களைக் கொள்முதல் செய்ய முடியாது.
அப்படியே ஒத்தகல் கிடைச்சாலும், இந்தவித வேலைப்பாடு இங்கே
வராது. இது சீனாவில் செய்யப்பட்டது போலிருக்குதே?"

முன்னும், பின்னுமாய் அவர் அதைத் திருப்பிப் பார்க்க, நகை
கேலியாய் சிரித்தது போலிருந்தது, மிதுனுக்கு.

வெறுமே இந்த நகையை மதிப்பீடு செய்ய முடியுமா என்று கேட்க
வந்தவன், அவர் ஆரம்பித்த கதையையே மேலும் நீட்டினான்.

"அடடே... அப்படியா? ஆக, இதைப்போல நெக்லசும்
செய்வது சிரமம்தான் இல்லையா?"

"பத்து லட்சமேனும் ஆகும் சார். அது என்னை மீறியது,
சாதிக்கல், வைர வேலை அறிந்த ஆசாரிகளும் எங்கிட்ட
இல்லை."

"இது 'அலெக்ஸான்ரைட்' எனும் கல்லோன்னு பாட்டிம்மாக்கு
சின்ன சந்தேகம்."

"அடடா- இது சாதி நீலம்- அந்த சுமார் ரகக் கல்லைச்
இத்தனை வைரங்களை யாரேனும் பதிப்பாங்களா? அத்தனை
பெல்ஜியம் வெட்டு- அதான் இந்த வெட்டு வெ...
சிலாகித்தவருக்கு, நகையை மறுபடி மிதுனிடம் தரக்கூட மனமில்
உள்ளங்கையில் வைத்து அழகு பார்த்திருந்தார். "ஜோடி போல...
நெக்லசுமாய் சேர்ந்தால் பத்து லட்சம் பெறும். ஆனால், இது...
நகைகள் நம்ப குடும்பங்களுக்கு தனி அந்தஸ்தில்லையா?"

"ஆமாம்மா" என்றபடி நகையை வாங்கிக்கொண்
கிளம்பினான்.

ஆக, மிருணாளியின் கணிப்பு சரிதான்.

பாட்டி சொன்னது சரியெனில் ஆரெய்லி செல்வ...
குடும்பத்தில் பிறக்கவில்லை.

ரான்சாக்கோவும் இத்தனை விலையுயர்ந்த நகைகளை
பரிசளிக்கும் அளவில் உள்ளவனில்லை.

அது சாதாரகக் கல் என்று ஆரெய்லி சொன்னது- பொய்.
எதற்காய் அந்தப் பொய்?

அது வரக்கூடாத நபரிடமிருந்து வந்ததாலா?

அல்லது, வந்த காரணம் மோசமானதா?

இந்த நகையைக் கூலியாய் வாங்கிக்கொண்டதால்தான் அ...
தன்னை அடிக்கடி கோடி ரூபாய் கடனை மான்ஷியர் லீயிட...
வாங்கத் தூண்டினாளா? பாதி எஸ்டேட்டைக்கூட அவரிட...
விற்றுவிட்டால் என்ன என்று தூபமிட்டாளே?

மனம் எரிந்தது.

வில்லியமின் வீட்டு விருந்தில் கேள்விப்பட்டதும்கூட இதனுடன்
ஒத்துப்போனது.

'பாவம் வில்லியம். அவர் மலேசியாவில் நிம்மதியாய்
இருந்துவிடுவது மேல். 70 வயசிற்குமேல் அலைஞ்சு திரிஞ்சு
எஸ்டேட்டை பராமரிக்க முடியுமா? சாக்கோ இறந்தபிறகு ஏனோ
அவருக்குத் தகுதியான வேறு மேனேஜரும் அமையலை" என்ற
பேச்சு கேட்டதே?

ஆக, அதுவும் ஆரெய்லியின் கைங்கரியமா? அதற்கான
கூலிதான் வைரநகைகளும், கணக்கற்ற காசுமா?

ஏற்றுமதியில் திடீரென முளைத்த பிரச்சினைகளுக்கும்
லீதான் காரணமோ? தன்னைத் தடுமாற வைத்து, அசந்த நேரத்தில்
சொத்தை அடித்துப் போகும் சூழ்ச்சியா?

இதற்கு ஆரெய்லியும் உடந்தையா?

தலைக்கு ரத்தம் பாய, அது தெறித்தது.

ஆக, பாட்டிம்மா சொன்னது முழுக்க கற்பனை அல்ல போலவே?
...கள் சொன்னது இதுமட்டுமல்ல- மேலும் மோசமான
...களை அவன் வதந்தி என்று அலட்சியம் செய்திருந்தான்.
அவற்றை அவன் நம்ப விரும்பவில்லை என்பதே உண்மை.
...ல், அவற்றில் சிறிது உண்மை இருக்கிறது என்றாலும்கூட—
...பிலேயே அவன் நெஞ்சு நடுங்கியது.

முழுக்க ஆரெய்லியை வெறுக்க முடியாதபடி நேசக்கயிறு
...இழுத்து இறுக்கியது.

அப்படிப்பட்ட அழகியும் அல்லவா ஆரெய்லி?

நரம்புகளை அதிரவைக்கும் பேரழகு...

அந்த வெளிக் கவர்ச்சியில் மயங்கிப்போன முட்டாள்தான்.

'அழகு என்றால் என்ன?' என்ற கேள்விக்கு பதிலாக ராமகிருஷ்ண
பரமஹம்சர் வேறொரு கேள்வியைக் கேட்டாராம்.

'இருட்டில் ரோஜா என்ன நிறத்தில் இருக்கும்?'

உண்மை- கண்களை மயக்கிக் கட்டிப்போடுவது மட்டுமே
அழகல்ல.

கண்களை மூடி சாய்ந்தவனின் புத்தி தெளிந்து
கொண்டிருந்தது.

அலுத்து வீடு திரும்பியவனை மிருணாளினி தோற்றம்
...ரவைத்தது. 'மறுபடி அழகைப் பார்த்து அலைமோதாதே'
தன்னையே கண்டித்தான், மிதுன். வெண்பட்டு சேலை, ஆங்காங்கே
...னியில் முத்து கலந்து கட்டப்பட்ட பவள நகைகள். அவளது
...ளம் தேன்நிற மேனிக்கு, முகத்தின் சாந்தத்திற்கு அந்நிறம்
...ப் பொருந்தியது. வெண்ணிற லில்லி மலர்களை சிறு செண்டாய்
கட்டி, தளரப் பின்னிய கூந்தலில் சூடி இருந்தாள்.

கொலுசின் சிணுங்கல் அவள் அழகைப் பாராட்டியபடி
...டன் சென்றது.

அவன் பார்வையை ஒரு புன்னகையுடன் எதிர்கொண்டு
விளக்கினாள்- "எஸ்டேட் சூப்பர்வைசரின்
குடும்பம் இங்கே வந்து, நம்மை அவங்க பேத்தியின் பெயர்
சூட்டலுக்கு அழைச்சாங்க. அதான் கிளம்பிட்டோம்."

"எங்கே- அவங்க வீட்டிற்கா?" ஆச்சரியமாய் இவன் கேட்க,
அங்கே வந்த தேவிகாம்மா விளக்கினார்.

"இங்குள்ள வித்தியாசமான கலாசாரம் மிருவிற்கு பிடிச்சுபோச்சு,
மிதுன். எல்லாம் ஆசையாய் பார்க்கிறா. குழந்தைக்கு அவ கையால்
பின்னின குல்லாகூட தயார் பண்ணிட்டா. நாம வர்றோம்னு

தெரிஞ்சதும் அவங்க வீட்டிலேயும் குஷி. இளமையில் நாலு இப்படி போனதுண்டு. உன் அம்மா இறந்தபிறகு வீட்டி முடங்கிட்டோம். இப்போ மிரு புண்ணியத்தில் மறுப கிளம்பியாச்சு– நீயும் வாயேம்ப்பா..."

"முகம் கழுவிட்டு வந்துடட்டுமா?"

அந்தப் பதிலில் மிருணாளினியின் முகம் பிரகாசமான போலிருந்தது.

தொழில் இடத்தில், முறையில் மட்டுமே அதுவரை பார்த்திருந் சூப்பர்வைசரை அவரது குடும்பத்துடன் பார்த்தது வித்தியாசமா இருந்தது. அவர்களது மகிழ்ச்சியும் அலாதியாக இருந்தது. ஓடி விழுந்து உபசரித்தார்கள். குழந்தையை வாங்கிக்கொண்ட மிருணாளினி, அதற்கு புது தொப்பியை மாட்டிவிட்டு, கையில் ரூபாய் தாளை செருகியதும், சூப்பர்வைசரின் கண்களில் நீர்தளும்பிவிட்டது. புதுக் குடும்பத்துடன் இயல்பாய் பேசி, பழகி, சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்பியபோது இவன் இதயத்திற்குள்ளும் ஒரு புது நிறைவு.

குழந்தையின் நெற்றியில் முத்தமிட்டுவிட்டு, கையசைத்தபடி காரில் ஏறிய மிருணாளினி– ஒரு தேவதை போலத் தெரிந்தாள். ஒருவரின் அழகில் மனதின் பங்கு பெரியது எனப் புரிந்தது. அன்பும், அறிவும் எனக்குண்டு என்ற அலட்டலுமின்றி, கூடவே பிறர் மீது கரிசனையும், தன் வாழ்வை அவர்களுடன் பகிரும் பக்குவமும் உடையவரின் அழகு தெய்வீகத்தன்மை கொண்டது என்ற ஞானத்தில் வாயடைத்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

வீடு வந்த சற்று நேரத்தில் அவனுக்கு சூடாய் பால் வந்தது. "நான் கேட்கலியே?"

"சின்ன மேடம்தான் உங்களுக்குத் தரச்சொன்னாங்க."

"ஓ..." பருகிய பாலின் சுவை வித்தியாசமாக இருந்தது. அவளைத் தேடிப்போய் கேட்டான்– "என்ன பால், அது? புது சுவையில் இருந்துச்சு?"

"தேன் கலந்தேன். சோர்வாய் தெரிஞ்சிங்க. அதிகமாய் யோசிக்காமல் இனி நிம்மதியான தூக்கம் வரும். அதான்..."

"நீ இத்தனை இதமான பெண்ணாய் இருப்பேன்னு அன்று– அதாவது, நம் முதல் சந்திப்பின்போது நினைக்கவேயில்லை, நான்! கடுமையாய் பேசினே..."

"அன்று நாம் கல்யாணம் செய்துகொள்வோமோன்னு ஒரு நினைப்பு. ஆக, கவனமாய் பேசினேன். யோசிச்சா, நான் தப்பாய் ஏதும் சொல்லலை என்பதும் உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கும். ஆனா, இப்போ நானோ வெறுமே ஒரு விருந்தாளி மட்டுமே.

...னும் சில நாட்களில் கிளம்பப்போறவ. உங்களைக் கவனிக்க, ...க்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது."

"ஆனா, அருமையாய் கவனிச்சுக்கிறே. நன்றி."

இருவரும் புன்னகையை பரிமாறிக்கொண்டார்கள்.

தான் கண்டுபிடித்த 'நகை' விவரத்தை, பாட்டியம்மாவும் ...தாவும் தன் காதில் போட்ட ரகசியங்களைக்கூட ...ணாளினியிடம் சொல்லிவிட பரபரத்தது, அவனுக்கு. ஆனால், ...ளே சொன்னது போல– வெறுமே விருந்தாளியாய் வந்தவளை, ... குடும்ப குழறுபடிகளில் குழைப்பது முறையற்றதாய்பட, ... மூடிக்கொண்டான்.

மறுநாள் மாலை– ஆனால், அந்த மவுனம் தப்பு என்று ... அல்லோகலப்பட்டபோது தெரிந்தது!

"சின்னவர்... மிரும்மாவை காணலை. உங்ககிட்ட ஏதும் தகவல் சொன்னாங்களான்னு பெரியம்மா கேட்கிறாங்க?" பணிப்பெண் ...வர– மிதுன் விழித்தான்.

முன்தினம் 'இன்னும் சில நாட்கள் மட்டுமே நான் உங்க விருந்தாளி' என்று மிருணாளினி சொன்னதிலே கலங்கிப் போனவனுக்கு இப்போது உயிரே போய்விட்டது!

"என்ன சொல்றே? அவங்க அப்பம்மாகிட்ட கேட்டியா?"

"அவங்க அழவே ஆரம்பிச்சாச்சய்யா. இப்படி சொல்லாமல் மிரும்மா வீட்டைவிட்டுப் போகவேமாட்டாங்களாம். வீடு முழுக்க தேடியாச்சு."

'ஸ்வெட்டர்' ஒன்றில் நுழைந்தபடி அவனும் வெளியேறினான். விதுஷ்தா சொன்னது மனதை உறுத்த– வீட்டின் பின்புறம் ...ந்தவன், வெளி தோட்டத்தில் வேலைப் பார்த்த ஒருவனிடம் விசாரித்தான்.

மிருணாளினிம்மா இங்கே வந்தாங்களா?"

அவன் கூச்சப்பட்டு நெளிந்தான்.

"எங்கே போனாங்க பார்த்தியா?"

அவன் கை காட்டிய திக்கைக் கண்டவன்– உள்ளே அமிலம் சுரந்தது. "அந்த... அருவிக்கரை பக்கமா?"

பணிப்பெண்ணிடம் "நான் அங்கே போறேன். பெரியவங்களைப் பதறாம இருக்கச்சொல்லு. ஆம்பளைங்க நாலைஞ்சு பேரை அனுப்பி வை. விது... விதுஷ்தாவிற்கும் சொல்லிவிடு" சொல்லும்போது நாக்கு மரத்துபோயிருந்தது.

நடக்காமல்– ஓடத் தொடங்கினான். அங்கு பாயும் மட்ஸா ஆறு ஒருபுறமிருக்க, எங்கோ ஒரு முகட்டில் ஊறும் நீர், சிறு அருவி போல

மறுபுறம் சலசலத்து ஓடையாய் ஓடும். ஓடை நீர் தேங்கிய இடத்தில் விதவிதமான பாறைகளும், அடர்ந்த மரங்களும், பூங்கொடிகளுமாய் வெகு ரம்மியமான சூழல். மிதுனின் பங்களாவிலிருந்து அரை மைல் தொலைவில் உள்ள அந்த குளக்கரைக்கு, வீட்டார் அடிக்கடி போவதுண்டு. கலந்த சோறு வகைகளைக் கட்டிக்கொண்டுபோய், மாலை வரை இருந்துவிட்டு திரும்பிய நாட்கள் உண்டு. ஆனால், எல்லாம் அந்த அசம்பாவிதத்தோடு கரைந்தே போயின.

'பார்க்க சாதுவாய், சவுந்தர்யமாய் தெரியும் இந்த குளத்தில் சுழல் உண்டு. நீர்வரத்து அதிகமா இருக்கப்போ, சில காலநிலைகளில் மாயமாய் தோன்றும் அச்சுழல், தன்னில் சிக்குவதை உள்ளிளுத்துக்கொள்ளும். மலைபிரதேசத்து மக்களுக்கு அந்த காலமாற்றம், சுழல் தோன்றும் அறிகுறி எல்லாம் புரிஞ்சிடும். அவர்களின் உள்ளுணர்வே அவர்களுக்கு ஆபத்தை உணர்த்திடும். மற்றவர்கள் சுழலில் சிக்கி விதுஷ்தா விளக்கியதால் அந்த இடம் வேலியடைத்து பாதுகாக்கப்பட்டது. நீலவேணி சம்பவத்திற்குப் பிறகு குடும்பத்தார் யாரும் இங்கு வரத் துணிவதில்லை.

'நீலவேணி பற்றி ஏதோ பேச ஆரம்பிச்ச உங்க பாட்டி, பிறகு ஏதும் சொல்லலை' என்று சில நாட்களுக்கு முன்பு மிருணாளினி கேட்டபோது தானும்கூட பேச்சை மாற்றியது– அது தப்பு என்பது இப்போது உறைக்கிறது. ஆபத்தை எடுத்து சொல்லி இருக்க வேண்டும்.

அந்தப் பக்கம் யார் அழைத்தாலும் நீ போகவே கூடாது மிரு' என்று எச்சரித்திருக்க வேண்டும்.

நேற்று மிருணாளினி செல்போனில் பேசியபடி பால்கனியில் நின்றது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

இந்நேரத்திற்கு கூப்பிட்டு பேசுவது யார்? ஆண் சிநேகிதமாய் இருக்குமோ என்ற பொறாமையைத் தட்டி ஒதுக்கினான். அத்தனை அழுத்தமான உறவு இருந்திருந்தால், முதல்நாள் தன்னுடன் மிரு தனியே வெளியே வந்திருக்கமாட்டாள்' என்பது நிச்சயம். அவள் நேர்மையின் மீது அந்தளவு நம்பிக்கை இருந்தது. இவன்புறமாய் வீசிய காற்று,'பாரீஸ்','சேலை','இசை' என்று சில வார்த்தைகளையும் எடுத்துவந்து இவன் காதில்விட, 'மிருணாளினி பேசுவது ஆரெய்வியுடனா?' என்ற கேள்வியுடனேயே உறங்கப் போனான். மிருணாளினி கரிசனையுடன் அனுப்பிய தேன் கலந்த பால், அவனை கிறங்கத்தான் செய்திருந்தது.

மறுநாளேனும் விசாரித்திருக்க வேண்டும். 'நேற்றிரவு உன்னோடு பேசியது யார்? எதுபற்றி பேசினீர்கள்' என்றெல்லாம்!

அக்கேள்விகள் அத்தனை நாகரீகமாய் இருந்திருக்காது. ஆனால், இப்படி நெஞ்சடைக்க தான் பதறி ஓடும் சூழலைத் தவிர்த்திருக்கலாமோ?

குளக்கரையை நெருங்க, அங்கு ஒரு விநோதக் குளிர் உறைந்திருந்தது.

அது ஆபத்தின் அறிகுறி.. அச்சத்தின் இரும்பு விரல்கள் அவன் நடுநெஞ்சை நொறுங்கப் பிசைந்தன. அங்கே யாருமே இருப்பதாய் தெரியவில்லை.

மிருணாளினி இங்கேதான் வந்தாளா? வந்த அவளைக் கரையில் காணவில்லை.. அப்படியென்றால் நீருக்குள் நீலவேணி போல அமிழ்ந்துவிட்டாளா?

12

கூடும் சரிவில் அத்தனை வீடுகளும் சமாளித்து நின்றன. சற்று நிலைதவறினால் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி உருண்டு விழுந்துவிடும் போல நின்ற அம்மேட்டில்– மூச்சிரைக்க ஏறிக்கொண்டிருந்தனர் இருவரும். தகர கூரைகளும், சின்ன ஜன்னல்களுமாக இருந்த வீடுகளில் ஒன்றின் மரக்கதவைத் தட்டினான், மிதுன்.

அவர்களை உள்ளே ஏற்றுக்கொண்டு மூடியது, கதவு. உள்ளே இருட்டு மட்டும்-இருந்தது– காற்றில்லை.

குளிரை விரட்ட மூட்டப்பட்டிருந்த நெருப்பு ஒருவித நெடியை உள்ளே சுழலவிட்டிருந்தது. புகையடிந்த சுவர்களில் மங்கிய படங்கள், காலண்டர்கள். தரையில், நைந்த நார்பாய். ஒரு மூலையில் சின்ன டிவி. பெட்டி. தொழிலாளர்களின் வீடுகள் பெரும்பாலனவை இப்படித்தான் இருக்கும் போல என்ற நினைப்புடன் குட்டை முக்காலியில் அமர்ந்துகொண்டான், அந்த வீட்டின் விருந்தாளி.

"உக்காருங்க சின்ன முதலாளி. உங்களிடமிருந்து அழைப்பு வரவும் பதறிட்டேன். அசம்பாவிதம் ஏதும் நேர்ந்திடுச்சோன்னு?" சொன்ன விதுஷ்தா தேநீருக்கான வெந்நீரை தயாரித்தார்.

"அதெல்லாம் வேண்டாம் விதுஷ்தா. இப்படி உட்கார்ந்து, முன்பு நடந்ததைச் சொல்லுங்க. இரண்டு நாள் முன்னே நீங்க என்னை எச்சரித்ததுமே நான் உஷாராகி இருக்கணும். விட்டுட்டேன்."

"நல்லவேளை... கடவுள் காப்பாத்திட்டார். ஆபத்தான இடத்தின்மேல் அந்தப் பொண்ணு ஏன் ஆர்வங்காட்டணும்? ஆக, அவ ஆபத்தானவள்னு எச்சரித்தது என் உள்ளுணர்வு. அது, அவங்க

உங்களுக்குப் பழக்கமானவங்க என்பதால் உங்க காதில் போட்டு வைக்கணும்னு தோணுச்சு" சற்று சங்கடமாகவே விளக்கிய அந்த முதிய நேபாளி, "நான் எங்க மொழியிலும் தெரிஞ்ச இங்கிலீசிலுமாய் சொல்றதை அம்மணிக்குப் புரியறாப்பல சொல்லிடுங்க, சின்ன முதலாளி" கெஞ்சியபடி பேசத் தொடங்கினார்.

முக்காலியில் உட்கார்ந்தவளுக்கு அவர் சொல்லப்போவதைக் கேட்கும் ஆவல் இருந்தாலும், அவதியுமாக தெரிந்தது. மிக நெருக்கமாய் தன்னை மிதுன் ஒட்டி அமர்ந்திருந்ததால் ஏற்பட்ட கூச்சமது. மனம் இன்னும் சற்று முன்பு நடந்த சம்பவத்திலிருந்து விடுபடவில்லை. தன்னை அருவிக்கரைக்கு தேடிவந்த மிதுன்– அப்படி பாய்ந்து தன்னைக் கட்டிக்கொள்வானென்று எதிர்பார்த்தால்தானே?

வீட்டின் பின்புற தோட்டத்தில் வேலை பார்த்த ஒருவனிடம் சைகையில் ஒருவழியாய் விசாரித்தபடி நடந்தவள்– அந்த பரந்த தேவதாரு மரத்தைக் கண்டதும் சற்று தெளிந்தாள். அதன் கீழே தெரிந்த பளிங்கு மேடை, இவள் சரியான திசையில் நடந்துகொண்டிருப்பதைத் தெரிவித்ததே! தொடர்ந்து போக, இசையாய் கேட்டது நீரின் ஒலி. நீர்நிலையின் பக்கமாய் வந்ததாலோ என்னவோ குளிர் அதிகமாக இருந்தது.

சொன்னது போல மிக ரம்மியமான இடம்தான் இது. மலர்களைச் சூடிக்கொண்டிருந்த பசும்புதிர்களின் ஊடாய் வகிடு எடுத்தது போல ஓடியது அந்த ஒற்றையடி பாதை. அதன் ஒருபுறமாய் நின்ற சதுர மேடையில் ஏறி நின்றவள் மூச்சை இழுத்துப்பிடித்தாள்.

மனிதர்கள் சிதைக்காத இயற்கை அங்கே நெஞ்சை அள்ளியது. வழுவழுப்பான பருத்த பாறைகளின் ஊடாய் சிரிப்பும், சிணுங்கலுமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது நீர். சில இடங்களில் நீர் தேங்கி இருப்பதாய் தோன்றினாலும், சற்று தொலைவில் அந்த ஓடை மறுபடி அருவியாய் வழியக்கூடும். நீர் புரண்டோடிய உற்சாகத்தைப் பார்க்க, அப்படித்தான் தோன்றியது. நீரை நெருங்கியவள், ராட்சச ஆமையின் ஓடு போலிருந்த ஒரு பாறையின் மீதமர்ந்து பாதங்களை நீரில் அமிழ்த்தினாள். முதலில் குளிர் கிள்ளினாலும், பழகப் பழக அக்குளுமை சுகமாகவே இருந்தது.

வந்தது சரியான இடத்திற்குத்தானா? வரச்சொன்னவளை இன்னும் காணுமே?

சற்று நேரம் கழித்து வருவாளா இருக்கும். பாதகமில்லை. இத்தனை அழகும், அமைதியுமான இடத்தில் தியானம் போல அமர்ந்திருக்க கசக்கிறதா என்ன?

ஆனால், மேலும் இருட்டினால் இதே தனிமை மருட்டக்கூடும்.

பின்புறம் சலசலப்பு கேட்க, எதிர்பார்ப்புடன் திரும்பினாள். எதிர்பார்த்தவர் இல்லை.

இங்குள்ள மிருகக்காட்சி சாலையில் பார்த்த வங்காளப் புலி ஞாபகத்திற்கு வந்து தொலைத்தது! எத்தனை பெரிதான பொன்னிறப் புலி.. அந்த ரக புலிகளில் ஒன்றுதான் இப்போது புதரின் பின்னே பதுங்கி இருக்கிறதோ?

இத்தகு கற்பனையினாலோ என்னவோ மிருணாளினியின் பிடரி குறுகுறுத்தது. யார் தன்னை நோட்டமிடுவது?

புலியின் தங்க நிற பசிப் பார்வையா? பிடரி சிலிர்க்க, அவள் சற்று குறுகி உட்கார, குளிரும் ஒரு காரணம்.

நேற்றிரவு தன்னை போனில் அழைத்தவள் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அவளிடம் வந்த அழைப்பே எதிர்பாராததுதான்.

ஆக, ஆரெய்லியின் குரல் இவளை சற்றுப் பதற்றப்படுத்தியது.

'இங்கே ஓரளவு ஒத்த வயசு, அந்தஸ்தில் இருக்கும் பெண்கள் அபூர்வம், மிருணாளினி. சந்தித்த அன்று நாம் அதிகம் பேசிக்க முடியலை. நள்ளிரவுவரை இங்கு விருந்துகள் தொடரும். அப்படிப் பார்த்தால் நீங்க சிக்கிரமே கிளம்பிட்டீங்க' கொஞ்சலாய் குறை பேசினாள்.

'மின்னல் போல மறைந்துவிடுவாளா?' என்று ஆரெய்லி கேட்ட கடுப்பிலோ என்னவோ மிதுனும், பெரியவரும் அன்று சிக்கிரம் வீடு திரும்பும் தவிப்பில் இருந்தனர்.

அது புரிந்தது போல ஆரெய்லி தொடர்ந்தாள்– 'சாரி மிருணாளினி. அன்று உன்னைப் பார்த்த உற்சாகத்தில் ஏதோ உளறிட்டேன்னு நினைக்கிறேன்' குரலில் தேன் குழைந்திருந்தது.

ஏதோ வேப்பமரத்தின் தேன்கூடு பற்றிய ஞாபகம் வந்தது. இவள் மனதில் கசப்பு வைத்து, வார்த்தைகளில் மட்டும் தேன் தடவித் தருவதாலா?

'பரவாயில்ல.. அதெல்லாம் மறந்துடலாம்.'

'மறந்தாச்சுன்னு சொல்லணும்.'

'சரி, ஆரெய்லி.'

'அது உண்மைன்னால் நாம நாளை மாலை சந்திச்சு பேச முடியுமா?

'எங்..எங்கே?'

'உன்னை யாரும் இங்கே அழைச்சு வரமாட்டாங்க. நானும் அங்கே வர்றதைப் பெரியவங்க விரும்பப்போறதில்லை. ஆக, பொதுவான ஒரு இடத்தில்? சும்மா மனம்விட்டுப் பேசிக்கத்தான். உங்க வீட்டின் பக்கத்திலேயே ரொம்ப அருமையான ஒரு அருவி

உண்டு. அங்கே?'

'பேச என்ன இருக்கிறது' என்று மிருணாளினி நினைத்தாள்தான். ஆனால், பேச்சு ஆரெய்லியின் உள்மனதை, உணர்வை வெளிப்படுத்தும் என்றும் தோன்றியது. மனம்விட்டுப் பேச இங்கே எனக்கு யாருமில்லை என்பவளிடம்– நானும் வரவில்லை என்று வெட்டிக்கொள்ள தயக்கமாக இருந்தது.

மிதுனைப் பற்றி பேசுவாளோ என்ற ஆர்வம் வேறு. அவனைப் பற்றி பேசினால் மட்டும் என்ன என்று ஒதுக்கமுடியாதபடி இதயத்தில் இளக்கம்– தன் அப்பா வேலை செய்த இடத்தை, அவரின் முதலாளியம்மாவை பார்த்தாகிவிட்டது. வீணான இளக்கங்களுக்கு இடம் தராமல் இனி முழுசாய் ஊர் திரும்ப வேண்டியதுதான்.

விநோதமான குளிர் வேறு இப்போது எலும்புகளைத் தொட்டு நீவ தொடங்கி இருந்தது.

வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் ஒரு வார்த்தையின்றி வந்திருந்தது வேறு உறுத்தியது. ஆனால், சொன்னால் கிளம்ப அனுமதி கிடைத்திருக்காது.

குயில் ஒன்று கூவியது–

இத்தனை ரம்மியமான சூழலில் வெகுநேரம் தனிமையாய் இருக்க சுகப்படவில்லை. இப்போது, இங்கே மிதுன் வந்தால்...?

அடிக்கடி ஏன் மிதுனை பற்றி நினைக்கிறோம்? சிறுவயதிலே தன் அப்பா அவனைப்பற்றி சிலாகித்து பேசியதாலா? அல்லது பாட்டி கேலி பேசுவதுபோல அவனது கவர்ச்சியான தோற்றம்தான் காரணமா?

அவன் பரிசை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பத்திரப்படுத்தி வைத்ததின் காரணம் என்ன? பெரியவர்களின் வார்த்தைக்கு மதிப்பு தந்து, இங்கே வந்ததாய் தானும் நினைத்து, பிறரையும் நினைக்க வைத்ததெல்லாம் சுத்த மழுப்பலோ?

அப்பம்மாவின் தோழி கவுசி-பாட்டி தன் கருத்துகளை எப்போதும் ஒரு கதையோடுதான் அவிழ்த்துவிடுவார்.

'அமெரிக்க கடலில் புயலாட்டம் நீந்தி வரும் திமிங்கலம் எம்பிக் குதிக்கும் பாரு... 22 அடி உயரமுள்ள கயிறையும் தாண்டிடும். எட்டு டன் எடையுள்ள ஒரு ஜந்துவை அந்த சாகசம் செய்ய வைக்கிறது லேசா? அதன் பயிற்சியாளர் விளக்கினார், ஒரு டி.வி. பேட்டியில்–

'எம்பி குதி'ன்னு திமிங்கலத்திற்கு நான் சொல்றதே கிடையாது. கயிறைத் தாண்டுவது மட்டுந்தான் அதன் இலக்கு– உயரமில்லை. மெள்ள மெள்ள கயிறை உயரே தூக்க, அதுவும் தாண்டும். குறிப்பிட்ட உயரத்தைத் தாண்ட அது ஆர்வம் காட்டலைன்னா

கட்டாயப்படுத்தறதில்லை'ன்னு சொன்னார்.

ஆனா நம்மூரில் பிள்ளைகளின் படிப்பு, உடை; பொழுதுபோக்கு, கல்யாணம் ஆகட்டும். எல்லாம் கட்டாயப்படுத்திதான்– குழந்தைக்கு சங்குல மருந்தைப் புகட்டறாப்பல. சுதந்திரம் தரப்பட்டால் பிள்ளைங்க அழகாய், அதிகம் சாதிப்பாங்க.'

அதைக் கேட்டபிறகே அப்பம்மா, பேத்தியின் உடன்போக ஒத்துக்கொண்டது– மிருணாளினியின் ஆசைக்கு சுதந்திரம் தரும்விதத்தில் யோசித்து முடிவெடுக்கும் உரிமை அவளுக்குத் தரப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் தெளிவாய் யோசிக்க விடாமல் மனசு குழப்பி அடிக்கிறதே!

மிதுனுக்கும் தனக்கும் இடையே உள்ள பெரிய, ஒரே தடை– ஆரெய்லி...!

அவளிடம் பேசினால் புது தீர்வு, தெளிவு கிடைக்கலாம்.

எதிரே நிச்சலனமாய் கிடந்த நீரில் புது சலனம் ஏற்பட்டது. திமிங்கலம் பற்றி யோசித்ததாலோ என்னவோ, நீர்பரப்பை கிறியபடி ஒரு பெரிய ஜீவன் வெளிப்படுமோ என்று ஒரு அசட்டு அச்சத்தில் சிலிர்ந்தாள்– உட்காரவிடாமல் அது அவளை எழுப்ப, பின்னால் யாரோ நடந்துவரும் ஓசை! அவசரமும், அச்சமுமாய் திரும்பியபோது...

தொடர்ந்து நடந்ததை இப்போது நினைத்தாலும் வெட்கம் தாளவில்லை.

ஒரே தாவலில் தன்னை நெருங்கி அவளை அணைத்து கொண்டவன், 'மிரு, இங்கே ஏன் வந்தே?' –சற்று காட்டமாகவே கேட்டான். கைகள் அவளைத் தன்னோடு இறுக்கி இருக்க, வேறு வழியின்றி அவளது காது அவனது மார்பில் ஒட்டிக்கிடந்தது.

'துதும்... துதும்...' முரசுபோல கொட்டியது அவன் இதயமா? ஓடிவந்தானா என்ன?

வேகமாய் மூச்சு இரைக்கிறதே? உடல் லேசாய் நடுங்குகிறதும்கூட. அதற்காய் தன்னை இவ்வளவு இறுக்கமாய் அணைக்க வேண்டுமா? அந்த இறுக்கத்தில் தனக்கும் படபடத்து மூச்சு வேகமெடுப்பது புரிய, சற்று நெளிந்தாள்– விடுபடுவதற்காய்.

'உஷ்... மிரு... நல்லவேளை... நல்லவேளை... நீ பத்திரமாய்...' நீரின் சலனத்தைக் கண்ட மிதுனின் கண்கள் இறுக மூடின– ஒரு புது ஆவேசத்துடன் தன் பிடியில் அடங்கியவளின் முகத்தை நிமிர்த்தி– அவள் நெற்றியில் பலமுறை முத்தமிட்டான். அது போதாததுபோல– அதிர்ச்சியில் மூடிய அவள் கண்களின் மேலும் மிருதுவான முத்தங்கள்

தூவப்பட்டன. கன்னத்திற்கு அழுத்தம் கூடின.

'மழமழவெனத் தெரிந்த அவன் கன்னம் இத்தனை சொரசொரப்பானதா?'

எல்லா ஆண்களின் கன்னங்களுமே இப்படித்தானா?

அப்பாவின் முத்தங்களைகூட அறியாத மிருனாளினி திகைத்தாள். எதனால் தன்னைக் கட்டியணைத்து இப்படி மாறி மாறி முத்தமிடுகிறான் என்பது புரியாத திணறல்–

முதன்முறையாய் நேர்ந்த ஆண் ஸ்பரிசத்தின் மயக்க தித்திப்பு.

அவன் கன்னத்து முள்பரப்பு அவளில் மோகத்தை கிளறவைத்தது.

மிரண்டு விலகினாள்– சற்று முரட்டுத்தனமாகவே!

'யார் மிரு உன்னை இங்கே வரச்சொன்னது?'

தன் செய்கையைப் பற்றிய விசாரமின்றி விசாரணையில் இறங்கினான், மிதுன்.

'ஏன்... என்ன ஆச்சு?'

'எங்கேள்விக்கு பதில் சொல்லு, மிரு...'

'வித்தியாசமாய் நடந்துக்கிறீங்க... என் பெயர்கூட ரொம்ப சுருங்கிடுச்சு...'

அவன் அணைப்பில் அவளது குளிர் மாயமாகி இருந்தது– ஆனால், முன்புபோல அவன் முகம் பார்த்து பேச முடியவில்லை.

'யார் உன்னை இங்கே வரச்சொன்னது– மிருணாளினி?'

'ஏன்... நான்... நானாத்தான் வந்தேன்.'

'இது ஆபத்தான இடம்– உயிருக்கே ஆபத்தாகக்கூடிய இடம்.'

'ரொம்ப அழகான இடம்னு ரசிச்சிட்டிருந்தேன்.'

ஒரு விநோத அச்சம் தன்னைத் தொட்டதை மறைத்து முறுவலித்தாள்.

'என்னாச்சு? திடீர்னு இத்தனை அவசரமாய் வந்து...'

'முத்தமிட்டாய்?' என்று சொல்ல முடியாமல் நிறுத்திக் கொண்டாள்!

'முதல்ல இங்கேருந்து போவோம்– நீலவேணியை நாங்க இழந்தது இங்கேதான். அதைப்பற்றி பேசக்கூட என்னால் முடியாது மிரு... விதுஷ்தாவிடம் உன்னை கூட்டிட்டு போறேன். உன்னையும் இனி பார்க்க முடியாதோன்னு... சேச்சே... அப்படி நினைக்கக்கூட முடியலை, மிரு...'

வழக்கத்தைவிட விரைவாய் பேசியவன், அவளை முதலில் வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போய், கொலு பொம்பை போல அங்கிருந்த அனைவரிடமும் காட்டிவிட்டு– இந்த நேபாள வீட்டிற்குக்

கூட்டிவந்துவிட்டான். காரில் வரும்போது இருமுறை இவள் கையைப் பற்றி அழுத்தினான்– 'இருக்கிறாய்தானே... பத்திரமாய்?' என்பதுபோல.

ஏன் இத்தனைப் பதற்றம்?

யாரந்த நீலவேணி?

முன்பே ஒருமுறை மிதுனின் பாட்டியும் அந்த பெயரைச் சொல்லிவிட்டு பின் மளுப்பியது மறக்கவில்லை.

"நீலவேணி அம்மாவைச் சிறுபெண் என கழுவிவிட முடியாது.ஒரு தேவதைங்கிறது பொருத்தமா இருக்கும்... பதினாலு வயதிற்கே உரிய கள்ளமில்லாத அழகு, குறும்பு... அவங்கதான் சின்ன முதலாளியை மணந்து எங்களின் சின்னராணியாகப் போறாங்கன்னு நினைச்சதால் எங்க எல்லாருக்கும் அவங்க மேல் கொள்ளைப் பிரியம்..."

விதுஷ்தா சொன்னது மிருணாளினியின் கவனத்தை அள்ளிச் சுருட்டியது. மிதுனின் நெருக்கத்தை மீறி, அவள் புலன்கள் நீலவேணியின் சரிதத்தை அறிய ஆயத்தமாயின.

"சொல்லுங்க..."

"பெரியம்மாவின் வழியில் அந்த சின்னப்பெண் சொந்தம்– தாயில்லாத அவள் வளர்ந்தது நம்ப வீட்டில்தான். சின்னவரைவிட நாலைஞ்சு வயசிற்கு இளமை– இவரும் ஒற்றைப்பிள்ளை என்பதால் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்தே திரியறது. பார்த்த கண்களை எல்லாம் நிரப்பற ஜோடி, அது."

"நீலவேணியை உடன்பிறந்தவளாய்தான் நேசித்தேன், மிரு... ஆனா, பாட்டிம்மா சதா நேரமும் 'இவதான் என் மருமகன்'ன்னு சொன்னதுண்டு– அதில் எனக்கோ... நீலாவுக்கோ உடன்பாடில்லை. கேலிதான் பேசுவோம்."

தாழ்ந்த குரலில் மிதுனின் இடைச்செருகல்.

அதற்குள் விதுஷ்தா தேநீரை பரிமாறிவிட்டு அமர்ந்தார்.

"இப்ப எங்க தேவதை– தேவதாரு மரத்தின் கீழுள்ள பளிங்கு மேடையில் சமாதி ஆகியாச்சு... ஆனா, அன்னைக்கு– எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எத்தனை தோரணையாய் நீருக்கடியே உள்ள அந்த பாறையில் உட்கார்ந்திருந்தா தெரியுமா? யப்பா... நினைக்கையிலேயே சிலிர்க்குதும்மா– அரசி தன் சிம்மாசனத்தில் இருப்பதுபோல..."

தேநீர் கோப்பையைப் பற்ற முடியாத அளவிற்கு அவரது முதிய விரல்கள் நடுங்க, அவர் அதை கீழே வைத்துவிட்டு பிடரியை அழுந்த நீவிக்கொண்டார்.

'ஒற்றைப் பிள்ளையாய் வளர்ந்த என் முரட்டுத்தனத்தை

மாற்றியது அவள்தான். 'பிறரின் நிலையிலிருந்து நீ யோசிக்கணும், மிது'ன்னு என்னை மிருதுவாக்கினவள்– அதாவது, ஓரளவு புன்னகைக்க முயன்றான், மிதுன்.

"அருவிக்கரைக்குத் திரும்பும் இடத்தில் உள்ளது அவங்க சமாதியா?"

"ஆமாம்மா– அவங்களைப் போலொத்த அழகு அபூர்வம்– குணமுந்தான்! கச்சிதமான உயரமும், அதற்கேற்ற உடம்புவாகும். இதற்குமேல் வெளுத்தாலும் எடுக்காது, கறுத்தாலும் சோபிக்காதுன்ற நிதானத்தில் அவங்க நிறம். ஆனா, கட்டுக்கடங்காத கூந்தல்– பின்னுற கைவிரல்களை நோகச் செய்யுற அடர்த்தியில். கோடை கால மதியத்தில் அருவிக்கரைக்குப் போய் குளிக்கறது அவங்களுக்குப் பிரியமாகிப்போச்சு..."

"எப்படியேனும் அந்நேரம் என்னை ஏமாற்றிட்டு போயிடுவா– ஏன்னா 'ஜிலீர்' என்ற நீரில் இறங்கி அலைவது எனக்குப் பிடிக்காது– தவிர அது ஆபத்தான இடம்னு ஒரு பேச்சுண்டு..."

"அது பொய்யுமில்லையம்மா– சில நேரங்களில் அருவியாய் விழுந்து தேங்கிய அந்நீரில் சுழல் தோன்றும். அந்நேரம் காற்றில்ஒரு விநோத குளிர் இருக்கும். நீருக்குள் ஏதோ குழறுபடி நடப்பது போல ஒரு சலனமுமிருக்கும். அந்த நேரம் தண்ணீரில் இறங்கக்கூடாதும்மான்னு நான் எச்சரித்ததுண்டு. ஆனா, சிறுவயசுக்கே உரிய ஆர்வம், குறும்பு, 'இந்த கிழவன் சொல்றது உண்மைதானா?'ங்கற சந்தேகம் எல்லாமாய் சேர, சுழல் தோன்றிய நேரத்தில் தேவதை நீருக்குள் இறங்க... அது அவளை உள்ளே இழுத்து இருத்திக்கொண்டது.

நான்தான் அப்படி விவரம் அறியாம இறங்கி, தண்ணீரில் சமாதியானவங்களை வெளியே சுமந்துகொண்டு வந்து சேர்க்கறது. எங்க சிங்காரப் பெண்ணைக் காணலைன்னு வீடும்– ஊரும் பதற, நான் அருவிக்கரைக்குப் போனேன்..."

"நீ இன்று உட்கார்ந்திருந்த பாறையில் நீலவேணியின் கூந்தலைக் கட்டும் பட்டு ரிப்பனும், செருப்பும் இருக்கக் கண்டதுமே விதுஷ்தா அழ ஆரம்பிச்சுட்டார்..."

"காற்றில் இன்னும் அந்த விநோத குளிர் இருக்க– அது குறைய பொறுத்தவன்– பிறகு உள்ளே குதிச்சு தேட, தேவதை அழகாய் ஆழத்தில், அலுங்காமல் உட்கார்ந்திருந்தா! நல்ல ஆழத்தில் திரண்ட பாறைகளில் இருக்கும். சடலங்களை அங்கே இஷ்டத்திற்கு கொண்டேபோய் ஒளித்து அல்லது செருகி வைத்துக்கொள்ளும், தண்ணீர். அந்த கோவக்கார சுழலுக்கு பயந்தபடி நாம தேடணும். இடையிடையே மூச்சுக் காத்துக்காய் மேல்பரப்புக்கு எம்பி, மறுபடி

அமிழ்ந்துதேடினப்ப,எங்கதேவதை அங்கேஇருக்கக்கூடாதுன்னுதான் கதிகலங்க வேண்டினேன். ஆனா, அவ அங்கே அரசியாட்டம் உட்கார்ந்திருந்தா..."

"எங்கே...?" மிருணாளியின் உலர்ந்த உதடுகள் முணுமுணுப்பாய் கேட்டன.

"நீரின் கீழே சிம்மாசனம் போலிருந்த ஒரு பாறையில்! மேனி வெளுத்து மின்ன, பாதி கண்கள் திறந்திருக்க, கூந்தல் கருநாகங்களைய் விரிந்து மிதக்க உட்கார்ந்திருக்க எங்க ராஜாத்தியைக் கையெடுத்து கும்பிட்டேன். தொட்டு தூக்கவும் கைவிரலை ஒருவழியாய் அவங்களை வெளியே எடுத்தோம்– இனியும் அப்படி ஒரு அசந்தர்ப்பம் நேர்த்திடக்கூடாதுன்னு அங்கே யாரும் போகக்கூடாதுன்னு உத்தரவு போட்டாச்சு. ஆனா, நீரின் சுழலுக்கு எங்க சின்னராணி சிநேக உத்தரவும் போட்டுட்டாங்க. ஆக, இன்னைவரை வேறு மரணமில்லை..."

கைகளிலிருந்த காலி தேநீர் கோப்பை குளிர்ந்திருந்ததுபோல– இவள் நெஞ்சும் சில்லிட்டிருந்தது.

"இப்போ– மிருளை நான் தேடி போயிருந்தப்ப– நீரின் சலனத்தை, முணங்கலை நான் கேட்டேன் விதுஷ்தா."

மிதுன் சொல்ல– முதிய தலை வருத்தமாய் ஆடியது.

"நீங்க ரொம்ப கவனமாய் இருந்துக்கணும்மா– ஏன்னா, இப்ப எங்க ராணி நீங்கதான்."

மேலும் அதிர்ந்துபோனாள், இவள்.

13

'எந்தப் பழக்கத்தையும் ஜன்னல் வழியாகத் தூக்கி எறிந்துவிட முடியாது– கையைப் பிடித்து படிப்படியாக இறக்கிப் போய்தான் வெளியேற்ற வேணும்' என்று மார்க் ட்வைன் சொன்னதே– மிதுனின் பாட்டியின் ஆலோசனையைக் கேட்டவளுக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

'சட்டுன்னு நாம சொல்றதை மிதுன் கேட்டுடமாட்டான். அதுவும் இந்தப் பொண்ணு விஷயத்தில்– தப்பாய் ஏதும் நினைக்க வேண்டாம்மா– அதாவது, ஆரெய்லி வெளிதேசத்துப் பொண்ணு– இங்கே அவளுக்கு வேறு யார் ஆதரவுங்கற அனுதாபம், அவனுக்கு. ஆனா, அவ சரியில்லைங்கறதை அவனுக்கு நாம மெதுவாய்தான் புரியவைக்கணும்' என்று சமீபமாய்தான் பெரியவர் சொல்லி

இருந்தார். ஆனால், ஆரெய்லி தடாலடியாய் காரியத்தில் இறங்கவிட்டாள். விதுஷ்தாவிடம் அருவிக்கரையின் சுழலைப் பற்றி கேட்டு அறிந்துகொண்டவள், தன்னை அங்கே அழைத்ததற்கான காரணம் என்ன? 'ஜன்னல் வழியே தூக்கி எறிந்துவிடலாம்' என்றா?

ரகசியமாய் அழைத்த சுழலுக்குத் தன்னை பலியாக்கி இருப்பாளோ?

புத்தி கண்டபடி கற்பனைகளைச் செய்து கலங்கியது.

காரில் இருவருக்கும் இடையே நின்ற மவுனத்தை விலக்கினான், மிதுன்.

"இனி நீ எங்கேயும் என்னைக் கேட்காமல் போக வேண்டாம். மிருணாளினி. பிளீஸ்..."

அவன் குரலின் கெஞ்சல் இவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு இறுகக்கட்டி, முத்தமிட்டானே– அதுவும்தான்!

மறுபடி அவன் கன்னத்து சொரசொரப்பை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு பரபரப்பு அவளுள்.

எத்தனை பயங்கரமான ஒரு ஆபத்திலிருந்து தப்பி இருக்கிறோம். இந்நேரத்தில் பயமின்றி இப்படி பரவசமான எண்ணங்கள் ஏன்? விதுஷ்தாகூட தன்னை தங்களின் 'மகாராணி' என்றுவிட்டதாலா?

"இல்லை... போகலை. ஆரெய்லி ஏதோ பேசமுனும் என்றதால்... பக்கத்தில்தானே என்று போனேன். நாம் அதிகமாய் கற்பனை பண்ணுறோமோன்னுபடுது" புன்னகைத்தாள்.

"அவ ஏன் அருவிக்கரைக்கு வரலைங்கிறது தெரியலை... ஆனா, வந்து உன்னை ஆபத்தில்... அந்த சுழலில் தள்ளிவிட்டிருந்தால்..." துணுக்குற்றாள்.

தனக்கு ஆருயிரான ஆருவைக் கொலைகாரி என்று பழிக்கிறானா மிதுன்?

"இனி எங்கே போகணும்னாலும் என்னிடம் சொல்லு. அழைத்துப்போறேன்."

"ம்... நாங்க ஊர் திரும்பவும் வேண்டியதுதான். அப்பா நேசித்த இந்த பூமியை, மக்களைப் பார்த்துட்டேன். பெரியவங்க பேச்சையும் தட்டலை. இனி..."

'அவ்வளவுதானா?' என்பது போல சுருங்கின அவன் புருவங்கள்.

நீரின் பரப்பை எல்லா மீன்களும் தொட்டு வெளியுலகை எட்டிப் பார்த்துவிடுவதில்லை. அதேபோலத்தான் மனதுள் குமையும் பல கேள்விகளும்– வாய்விட்டு கேட்டுவிட முடியாது.

"சென்னையில் பெரியப்பா தனியே இருக்காங்க."

"அடிக்கடி போனில் பேசிக்கிறீங்களே."

"பெரியப்பா முழு ஆரோக்கியத்தில் இல்லையே."

மறுபடி வீடு வந்தவர்கள், வேலைக்காரர்களின் முன் அதிக விவரங்களைச் சொல்லவில்லை. ஆனால், தனியே அப்பம்மா– பேத்தியை விரட்டி திட்டினார்தான்.

'கெட்டிக்காரின்னு நினைச்சேன் உன்னை. தான்தோன்றித்தனமான முட்டாளாய் நடந்துகிட்டியே. வந்த இடத்தில் எல்லாரையும் பதறவச்சிட்டு இப்படியா சொல்லாமல் கிளம்பறது? அந்த அருவிக்கரை, நீலவேணி பற்றியெல்லாம் பெரியவங்க சொல்ல எனக்கு கதிகலங்கிடுச்சு... மடத்தனம், மெத்தனம் உனக்கு" தன் அறைக்குப் போய் பால்கனியைத் திறந்த மிருணாளினிக்கு வெளியே மிதுன் பேச்சு குரல் கேட்டது. 'சிக்னல்' வேண்டி இப்படி ஜன்னலை ஒட்டி நின்றே இங்கு பேசவேண்டும்.

"இங்கே ஏதேனும் நடந்திருந்தால்... நீ உயிரோடு இருந்திருக்க முடியாது."

யாரை இப்படி மிரட்டுகிறான்? ஆரெய்லியையா?

அத்தனை அக்கறையா– மிதுனுக்குத் தன் மேல்?

முழு விவரம் அறியாமல் கண்டபடி கற்பனை செய்யாதே என்று அவள் தனக்கே கடிவாளமிட்டாள்.

சென்னை திரும்ப பயண சீட்டுகளை எடுக்க சொல்லியபோது மானேஜரும் பேசிப் பார்த்தார்.

"மறுபடி ரெயில் பயணமாம்மா? பெரியவங்க என்ன அபிப்ராயப்படுறாங்க?" என்று.

"ரெயிலில் டிக்கெட் வாங்கிடுங்க. வேண்டாம்னா ரத்து செய்துக்கலாம்" என்றவளுக்கு, மறுபடி இங்கு நடந்தவற்றை அசை போட அவகாசம் தேவை எனத் தோன்றியது.

விமானத்தில் சில மணி நேரங்களில் ஊர் போய் சேர்ந்தால்– பிறகு நிற்க, நினைக்க நேரமின்றி நிகழ்வுகள் அவளை அள்ளிக் கொண்டு போகும். ஆனால், யோசித்துதான் என்ன ஆகப்போகிறது என்று பெருமூச்சுடன் அறையைவிட்டு வெளியேறியவள், மிதுனின் அறைக்கு வெளியே கையைப் பிசைந்துகொண்டு நின்ற வேலைக்கார பெண்ணைப் பார்த்தாள்.

"என்ன?"

"முதலாளியைப் பார்க்க போலீஸ் வந்திருக்கு."

"கதவைத் தட்டி விவரம் சொல்லு."

"முதலாளி உள்ளே கோவமாய் பேசுறது மாதிரி இருக்கு."

இவளே மிதுனின் அறைக் கதவைத் தட்டினாள். திறந்தவனின் கோப முகம், இவளைக் கண்டதும் சட்டென குளிர்ந்தது.

"போலீஸ் உங்களைப் பார்க்க வந்திருப்பதாய் சொல்றா."

அவனும் துணுக்குற்றது புரிந்தது.

"யார்– இன்ஸ்பெக்டர் சித்தனா?"

"அது தெரியலீங்கய்யா."

பணிப்பெண் போனதும், கலக்கமாய் பார்த்திருந்த மிருணாளினியின் தோளைப் பரிவுடன் தட்டியவன், விடுவிடுவென படி இறங்கிப் போனான்.

கறுப்பு ஸ்வெட்டர், சாம்பல் வர்ண 'பேண்ட்'டில் இருந்த அப்போலீஸ் அதிகாரி, மிதுனைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று கைநீட்டினார். சீராய் வெட்டப்பட்ட ரோஜா நிற நகங்களுடன் அவர் கை மிருதுவாய் தெரிந்தது. மழித்த முகத்திலிருந்த முறுவலும்கூட மிருதுவானதே. ஆனால், கண்கள் கூர்மையாய் மின்னின.

வரவேற்று, பருக தேநீரை வரவழைத்த கையோடு மிதுன் நேரே கேட்டுவிட்டான்.

"என்ன பிரச்சினை இன்ஸ்பெக்டர்?"

"நாங்க கண்காணிக்கும் ஒரு நபர் உங்களுக்குச் சொந்தமான வீட்டில் தங்கி இருப்பதால்– உங்களுக்கும் விவரம் தெரிஞ்சிருப்பது நல்லதுன்னு நேரே வந்துட்டேன்."

"மேலே என் அறைக்குப் போயிடலாமா?"

"நல்லது. வெளியே விஷயம் கசியாமல் இருக்கணும். நம்ப சந்தேகம் தெரிஞ்சால் ரொம்ப உஷாராகிடுவாங்க. அதேநேரம், நீங்களும் உஷாராய் இருக்கணும் மிஸ்டர் மிதுன். நம்மிடம் ஏதும் சொல்லலியேன்னு நீங்க வருந்தவும்கூடாதில்லையா?"

சித்தன் பீடிகைப் போட்டு பேசும் ரகமல்ல. பிற தேயிலை தொழிலாளி பிரச்சினைகளில் முடிச்சை வெகு லாவகமாய் அவிழ்த்த, பகையின் வெப்பத்தை சில வார்த்தைகளில் குறைக்கத் தெரிந்தவர். ஒரு நல்ல முதலாளி என்றளவில் மிதுன் மீது அவருக்கும் மரியாதை இருந்ததால்தான் போனில் பேசாமல், நேரிலேயே வந்துவிட்டிருந்தார்.

ஜன்னலின் வெளியே தூரத்தில் தெரிந்த கஞ்சன் ஜங்காவின் மங்கலான வடிவைப் பார்த்தபடி சொன்னார்– "நான் பேச வந்தது மிஸ் ஆரெய்லியைப் பற்றி."

அதிகாலையில் பனிமூடிய அம்மலை சிகரம் ஆரஞ்சும், தங்கமுமாய் பளபளப்பதைப் பார்க்க நேர்ந்தால் மனசு பொங்கும். ஆனால்,

நெருங்கி ஏற முனைந்தால் அது மிரட்டலான அனுபவம்தான்.

அதுபோலவே ஆரெய்லியும்? பார்த்ததும் பரவசப்பட்டவன், இப்போது பதற்றமாய் பரிசீலித்துக்கொண்டிருந்தான்!

பாட்டி முதலில் நாசூக்காகவும், பின் வலியுறுத்தியும் ஆரெய்லி பற்றி பேசியபோது ஆத்திரப்பட்டவன்தான்.

'அந்த ரான்சாக்கோவிற்கு இந்த பிரெஞ்சு பெண் சொந்தமெல்லாம் கிடையாதுன்னு எனக்கு நிச்சயம் தெரியும்பா மிதுன். அது எப்படியோ... ஆனா, நீ தினசரி அவங்க வீட்டிற்குப் போய் பழகியிருக்க வேணாம்.'

'ஆருவின் ஒரு பாதி உறவு இந்திய– மலையாளி, பாட்டியம்மா. அந்த வழியே ரான்சாக்கோ அவளுக்குச் சொந்தமா இருக்கலாமே?'

'அப்படி இருந்தால் அவங்க பழகும் தன்மை வேறாக இருக்கும். அவங்க ஒரே அறையில்தான் தங்கி இருப்பதாய் ஊரில் பேச்சு.'

'பொதுவாய் தான் பரிசுத்தம் போலவும், பிறரைக் குறைத்தும் பேசுவது மனித சுபாவம். அதில் ஒரு அல்ப சந்தோஷம்– பாதுகாப்பு உணர்வும்கூட. சுடுகாட்டைக் கடந்து போகிறவன் தன் பயத்தை மறைக்கசத்தம்போட்டுக்கொண்டே போவது மாதிரி, தன் குறைகளை மறைக்க, அடுத்தவரிடம் குறை இருப்பதாய் உரக்க கண்டபடி பேசுறது.' அன்று சிடுசிடுத்து பாட்டியின் வாயை அடைத்தாயிற்று. அநாதரவான பெண் மேல் இப்படி அபவாதம் போடலாமா என்று வருத்தப்பட்டான்.

ஆரெய்லி அன்று 'மாமா' என்று அந்த மானேஜர் சாக்கோவைக் கொஞ்சலாய் கூப்பிட்டதும், ஒருவர் மற்றவரை சதா தொட்டபடி இருந்ததும், விகல்பமாய்படவில்லை.

ஊரார் பேச்சும், அதை பாட்டி தன் காதிற்கு கொண்டுவந்ததுமே விகாரமாக இருந்தது.

இப்போது இன்ஸ்பெக்டரின் பேச்சைக் கேட்டவனின் முகம் வெளுத்தது! பல விவரங்களைத் தந்தவர்– பிறகு, 'இப்போ சாக்கோவின் மரணம் பற்றி அவர் மனைவி சந்தேகங்களை எழுப்பி இருப்பதால்தான் எல்லாம் 'சட்'டுன்னு வெளிச்சத்திற்கு வந்திருக்கு' எனவும் திகைத்தான்.

"சாக்கோவின் மனைவியா?" யாருமற்ற தன் தனிமைக்கு ஆரு மட்டும் மருந்து என்றல்லவா சாக்கோ மறுகி இருந்தான்!

"தோளை மிஞ்சிய ரெண்டு மகன்களோடு அந்தப் பெண் கேரளாவின் இடுக்கியில். பையன்களின் படிப்பு பாதிக்க வேண்டாமென்று அவங்க அங்கேயே இருக்க, இங்கே இவர் பிரமசாரி வேடத்தில் குஷாலாய் இருந்திருக்கார்."

வாய்விட்டு சிரிக்கும் சாக்கோ, மனதினுள் வந்து நின்றான். கள்ளமற்ற சிரிப்பு என நினைத்தது பெரும் கபட நாடகமாக அல்லவா இருந்திருக்கிறது?

ஆனால், முன்பு 'பூமியின் நிழல்தான் சந்திரனின் களங்கமாய் நம் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. நாமோ அதை சந்திரனின் களங்கமென பழிக்கிறோம்' என்று வறட்டு தத்துவம் பேசி, ஆரெல்லியின் தூய்மையை நிலைநாட்ட அல்லவா சாக்கோ முயன்றான்?

நினைப்பில் அவனது முஷ்டிகள் மட்டுமல்ல... முகமும் இறுகியது.

"சாக்கோ இறந்தது அவர் மனைவிக்கு தெரிவிக்கப்படலை. ஏன்னா, அவனுக்கு கேரளாவில் ஒரு குடும்பம் இருப்பதே இங்கு யாருக்கும் தெரியாதே! இவன் லீலைகளில் முன்பே நொந்த அவள், எந்த தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், இளைய மகன் கல்லூரியில் சேரவேண்டிய கட்டத்தில் பெருந்தொகை தேவைப்பட, மகனுக்குத் தருவது அப்பாவின் கடமைதானேன்னு அவங்க கம்பெனி மூலமாய் முயல... அப்பதான் கணவன் உயிரோடு இல்லைங்கிறது தெரியவந்திருக்குது. தன் வீட்டில் முதலில் வேலை பார்த்த சொந்த ஊர்க்காரனை, ஆரெய்லி வந்ததும் துரத்திவிட்டாச்சு, சாக்கோ. அவனைப் பிடித்து இந்த மனைவி விசாரித்து–

'என் கணவரின் மரணத்தில் எனக்கு சந்தேகம் இருக்குது. நல்ல ஆரோக்கியமான அவர் திடுமென மரிக்க காரணமென்ன? விசாரணை பண்ணுங்க' என்று மேலிடத்திற்கு கம்பெனி மூலம் சொல்ல...

"என்னதான் அவங்க சந்தேகம்?"

இன்ஸ்பெக்டரின் கண்கள் கூர்மையாய் மிதுனை சந்தித்தன. "அவர் விஷமிடப்பட்டு இறந்ததாய்..."

"ஆனால், அவர் இறந்து ஒரு ஆண்டு இருக்குமே?"

"விஞ்ஞானம் வெகு முன்னேறிவிட்டது, மிதுன். புதைக்கப்பட்ட சாக்கோவின் உடல் நமக்கு நடந்ததை சொல்லிவிடும். சாக்கோ இறந்ததிலிருந்து ஆரெய்லி உங்க வீட்டில், பராமரிப்பில் இருக்கிறாங்க..."

இப்போது அவன் புத்தி முழுதாய் தெளிந்தது. ஆக, சந்தேகப் பட்டியலில் முதல் பெயர் தன்னுடையது என்று! அவனையும் மீறி பதறினான்.

"யாருமற்ற நிலையிலிருந்த பெண்ணிற்கு நான் செய்த உதவி அது, இன்ஸ்பெக்டர். அயல்தேசத்துப் பெண் வேறு. நிர்க்கதியாய் நிற்கவேண்டாமே என்று..."

இன்ஸ்பெக்டர் முகத்தில் சலனமின்றி கேட்டுக்கொண்டார். தன் பேச்சு பசப்பலாய் தோன்றுகிறதோ?

பாட்டியம்மா அந்நேரம் கடிந்துகொண்டது மறக்கவில்லை.

'பிச்சையைக்கூட பாத்திரமறிந்துதான் போடுன்னாங்க பெரியவங்க. இவளை நமக்குச் சொந்தமான வீட்டில் குடிவைக்கிறது தப்பு மிதுன். எங்கே போவாளா? அவ தேசத்துக்கே போகட்டுமே? அங்கே உறவுன்னு இருப்பாங்களே.' தாத்தாவிற்கு அப்போதே மறதி நோய். ஆக, பொதுவாய் 'பாட்டி சொற்படி நடப்பா' என்றார்.

அன்று அவர்கள் இரக்கமற்றவர்களாய், தான் தயாளப் பிரபுவாய் தோன்றியது.

"ஆரெய்லி பற்றி உங்களுக்கு என்ன, எவ்வளவு தெரியும், மிதுன்?"

"அவள் கவர்ச்சியானவள் என்பதைத் தவிர வேறேதும் தெரியாததுதான் வெட்கக்கேடு."

சித்தன் செருமியபடி தொடர்ந்து பேசினார்– "நாங்க விசாரித்ததில் பல நெருடலான விவரங்கள் கிடைத்தன. நல்ல காலம், சாக்கோவிடம் பணிபுரிந்த மூன்று பேர் இன்னும் ஆரெய்லியோடு உண்டு."

"ம்... விசுவாசிகள்."

"அவங்களுக்கு நம் தேசம் மீது விசுவாசம் உண்டு."

"புரியலை."

"ஆரெய்லியின் நடவடிக்கைகள் அவங்களுக்குப் பிடிக்கலை. வேற்று நாட்டோடு– அதாவது, இந்தியாவின் பகை நாட்டோடு அவளுக்குத் தொடர்பு இருந்தது அவங்களுக்குக் கசந்தது. அவங்க தந்த தகவல்கள் மூலம் ஆரெய்லியின் 'செல்'பேசியை நோட்டமிட்டோம். மான்ஷியர் லீயிடம் இருந்து பல அழைப்புகள்– செய்திகள்– ஆக, அந்தப் பெண் அவரது கைப்பாவையாய் செயல்பட்டிருக்கா. அவர் பிடி இந்தியாவில் விழ உதவி இருக்கா. உங்களுக்கு அதுபற்றி தெரியுமா?"

'உங்களுக்குத் தேவையான பணத்தை லீ தரத் தயாராய் இருக்க, ஏன் தயங்குறீங்க மிதுன்?' என்று ஆரு சிணுங்கிய ஞாபகம்– நடுநெஞ்சை அறுத்தது.

14

'பணம்–ஏழைகளிடம் கொஞ்சமாய் இருக்கும். பணக்காரனிடம் அதிகமாய் இருக்கும். ஆனால், யாரிடமும் போதுமான அளவு

இருப்பதில்லை' என்று பெஞ்சமின் பிராங்களின் சொன்னது மிகையில்லை.

இரண்டாம் கோப்பை தேநீரைப் பருகிய இன்ஸ்பெக்டர் சித்தன் சொன்னார்– "ஆரெய்லி, சாக்கோவிடம் முடிந்தளவு காசு கறந்திருக்கிறாள். இப்போதுள்ள வீடு, அதன் செலவுகள் அத்தனையும் செய்வது நீங்கள்."

தலையாட்டி ஆமோதித்தான், மிதுன். எப்பேர்பட்ட முட்டாள்தனம், அது.

இப்போது இவனும் கூட்டு சேர்ந்து சாக்கோவைக் கொன்றுவிட்டதாய் யூகிக்க இடமுண்டே. ஆரெய்லியை அபகரிக்க செய்த கொலை என்று நினைப்பார்களோ? ஆனால், அவன் அவளது கணவன் அல்லவே. மிதுனின் குழப்பத்தைத் கவனியாதது போல சித்தன் தொடர்ந்தார்–

"அதில் திருப்திபடாமல், ஆசைகளை பெருக்கிக்கொண்டாள் ஆரெய்லி. உதாரணமாய் விலையுயர்ந்த வைர நகைகள்."

ஒரே தடவையில் அதைக் கவனித்த மிருணாளினி நாசுக்காய் அதை தன் கவனத்திற்கும் கொண்டுவந்ததை எண்ணி மேலும் குறுகினான். இவன் பணத்தேவையில் இருந்ததால் பல லட்சங்கள் பெறுமானமுள்ள நகைகளை மிதுன் பரிசளித்திருக்க முடியாது என்ற யூகம் மிருணாளினிக்கு. இவனிடம் பெண்களுக்குப் பரிசளிக்கும் பழக்கமே இல்லையே.

அதாவது, ஒரேயொரு முறை சுந்தரம் மாமாவிடம் அவர் பெண்ணிற்கு தந்துவிட்ட அந்த நீல 'கிளிப்' தவிர... அதில்தான் அன்று கூந்தலை முடிந்திருந்தாளோ மிரு?

ஆனால், ஊரார் ஆரெய்லியின் அத்தனை வைரங்களையும் தன் பரிசாகத்தானே எண்ணி இருப்பார்கள். அவனுக்குக் கூசியது!

அந்தப் போர்வையில்– அவள் வேறு எங்கிருந்தோ அவற்றை லஞ்சமாய் பெற்றிருக்கிறாள். எதற்காய்?

"இங்கே உங்க எஸ்டேட்டின் வரவு–செலவு வரை எல்லாத் தகவலும் லீக்குத் தெரியும். தொழிலாளர்கள் இடையே கலகம்மூட்டவும் முயற்சி நடந்துகொண்டிருந்தது. ஆரெய்லி, பெருந்தொகையை லீயிடமிருந்து உங்களைக் கடன் வாங்கச் செய்திருப்பாங்க."

"அதை... என் மேல் ஆரு கொண்ட அன்பினால் செய்ததாய் நினைத்தேன். பணத்திற்காய் நான் அவ கையைவிட்டு, மிருணாளினியின் கைப்பற்றிவிடுவேனோ என்கிற அச்சத்தில் சொன்னதாய் நம்பினேன்."

"ஏற்றுமதியில் பிரச்சினை, பணநெருக்கடி என்று தகவல்களை

'லீக்கு சுடச்சுட தந்தது, ஆரெய்லி. அதற்கு சன்மானமாய் நகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டாள். அத்தனை பெரிய நகைகளை யார் சும்மா தருவா? அனைத்துமே வில்லங்கமானவை– திருட்டு நகைகள்!"

கண்களை இறுக மூடினான், மிதுன்.

"சாக்கோ மேனேஜராய் பணிபுரிந்த வில்லியமின் எஸ்டேட்டிற்கும் புது மேனேஜர் வரவிடாமல் தடை பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள், ஆரெய்லி. வயதான வில்லியமிடம் பேசி, அவர் சொத்தை 'லீ'க்கு விலை பேச ஆரம்பித்தாயிற்று. இப்போது ரெமியின் புராபின் பேரில் நாங்க எல்லாவற்றையும் விசாரிக்க ஆரம்பித்தோம்."

"ரெமி?"

"ரான் சாக்கோவின் மனைவி. அவங்க சந்தேகம் உண்மைதான்."

"ஓ... இப்ப பிரேத பரிசோதனைகூட முடிஞ்சாச்சா?"

"இப்போதும்கூட யாரிடமும் இதுபற்றி பேசக்கூடாதுதான். ஆனா, என் உள்ளுணர்வு இதில் எதிலும் உங்களுக்கு சம்பந்தமில்லை என்று அழுந்தச் சொல்வதால் பகிர்ந்துக்கிறேன். தவிர, உங்களிடமிருந்த தகவல் ஏதும் கிடைத்தால் உபயோகமாக இருக்கும்."

மிதுனுக்கோ அதிர்ச்சியில் தன் பெயரேகூட மறந்தது போன்ற நிலை! ஆக, மென்று விழுங்கியபடி கேட்டான்–

"சாக்கோவின் மரணம் இயற்கையானதில்லையா?"

"லீ முதலில் தொடர்பு வைத்திருந்தது சாக்கோவிடம்தான். தேயிலை செடிக்கான புதுவித ஊட்ட மருந்துன்னு ஒரு பொடியைத் தந்த லீ– அது உலகத் தரமானது, பரிசீலனையில் உள்ளது என சொல்லி, அதைப் பயன்படுத்த, ஏற்றுமதியில் பிரச்சினையும் வராதுன்னு தைரியம் தந்திருக்கார். அந்தப் பொடிதான் சிறிது சிறிதாய் சாக்கோவின் உணவில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது."

"வேலைக்காரர்களும் அதற்கு உடந்தையா?"

"அது சுவைக்கான உப்பு என்று சொல்லி சமையல்காரரிடம் தந்த ஆரெய்லி, சாக்கோவின் உணவில் மட்டுமே தூவச் சொன்னதில் சந்தேகம் ஆரம்பமானது. முரண்டிய அந்த மலையாள சமையல்காரரை துரத்திவிட்டவள், பிறகு தானே அதை சாக்கோவின் தட்டில் கலக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாள். அதைப் பார்த்த வேலையாட்களிடம்– இது ஆண்களுக்கான உப்பு' என கண்சிமிட்டியதாய் தகவல். அதாவது, 'வயாகரா' போல செயல்படும் அதுன்னு பிறரை நம்ப வைத்திருக்கிறாள்.'

மிதுனின் முகம் சிவந்தது.

"இங்குள்ள மருத்துவருக்கு ஏதோ தப்பு என்று பிரேத

பரிசோதனையில் சந்தேகம் தட்டினாலும், சரியாய் புள்ளி குத்த முடியலை. மும்பைக்கு பரிசோதனைக்கு அனுப்பி அது என்ன விஷம்னு உறுதிபடுத்தினோம். ஆரெய்லி தந்த உபரி பணத்திற்காய் வேலைக்காரர்கள் தொடர்ந்து அவளிடம் வேலை பார்த்தாங்க. அவங்க வெளியே போய் வாய் திறந்திடக்கூடாதேங்கிறதும் அவ வேலை. எல்லோரையும் ஒரேயடியாய் கொன்று புதைப்பது சாத்தியமில்லையே?"

கேட்டதும் அவனது நரம்புகள் பின்னிப் புரண்டன.

"என் மனைவிகூட என்னிடம் வருத்தப்பட்டா. மிதுன் அருமையானவர். ஆனால், ஆரெய்லியைத் தேர்ந்தெடுத்தால் அவர் வாழ்வு நரகமாயிடும்னு. பெண்களின் உள்ளுணர்வும் ரொம்ப துல்லியமானவை, மிதுன். ஆனால், அதை எப்படி உங்களிடம் சொல்வதென்று தயங்கிய எனக்கு... எனக்கு மட்டுமில்லை... உங்க தொழிலாளர்களுக்குமேகூட இப்ப ரொம்ப நிம்மதி."

புரியாமல் நின்றவனிடம் தொடர்ந்து பேசினார்– "அழகை விட்டுத்தள்ளுங்கன்னு சொல்லலாம். ஆனால், மேன்மையான– மென்மையான அழகுடன் மனைவி அமைவது நமக்குப் பெருமிதம்தானே? தவிர, அவங்க அன்பும்... பண்புமானவங்கன்னு பேச்சு பரவிடுச்சு."

"மிருணாளினி?"

"பெயரும்கூட அருமையானதுதான் இல்லை? இப்போ உங்க வீட்டை– அதாவது ஆரெய்லி இருக்கும் உங்களுக்குச் சொந்தமான வீடு எங்க பாதுகாப்பில் இருக்குது– அந்தப் பெண்ணும்தான்."

"அதாவது, வீட்டு சிறைவாசம் போல?"

"லீயிடம் அவள் தொடர்புகொள்ளமுடியாதபடி செய்தாச்சு. வில்லியமின் எஸ்டேட்டை அடுத்து உங்களின் பெரிய எஸ்டேட்டின் ஒரு பகுதின்னு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இந்திய மண்ணை விழுங்க ஆரம்பிச்சிருப்பான், லீ. இந்த மின்னல் தேசத்தின் மக்கள் எளியவர்கள். சின்ன கூலி தந்து, உங்க சந்தையில் பெரிய லாபம் பார்க்க கணக்கிட்டு காத்திருந்த லீயையும் சமாளிக்கணும். அது, மத்திய அரசின் மூலம் செய்யப்படும். ஆரெய்லியை நீங்க சற்று முன் கடுமையாய் திட்டி மிரட்டினதுதான் நான் இங்கே வரக் காரணம். அதாவது, உங்களுக்கு அவளைப் பற்றி இப்பதான் தெரியவந்தது. அடுத்து அவளது கொடூர குணம் உங்களுக்கு அதிர்ச்சி என்பது உங்களை நிரபராதின்னு காட்டியது."

"நீங்க அவளை வீட்டில் கைதியாய் வைத்ததால்தான் இப்ப மிருணாளினி உயிரோடு இருக்கா, இன்ஸ்பெக்டர்" என்றவன்,

தொடர்ந்து சொன்ன தகவல்களை உன்னிப்பாய் கவனித்து கேட்டார், அதிகாரி.

"ஆரெய்லி உங்க மனைவியாகிவிட முடிவெடுத்திருந்தாள். ஆக, மிருணாளினியை விலக்க வேண்டியிருந்தது. உங்க மனைவியாய் ஆகி இருந்தாலும் ஆரெய்லி உங்களுக்கு உண்மையாய் இருந்திருக்கமாட்டாள்."

கடும் ஆபத்திலிருந்து தப்பின அயர்வுடன் பெருமூச்செறிந்தான்.

"பெரியவங்க எச்சிரித்தபோது அது கற்பனை, கட்டுப்பெட்டித்தனம்னு நினைச்சேன், இன்ஸ்பெக்டர். அவங்க... உலக வாழ்வை நம்மைவிட ஆழமாய், அதிகமாய் படிச்சவங்க இல்லையா?"

"அந்த அனுபவசாலிகள் தேடித்தந்த பெண்தான் மிருணாளினி இல்லையா?"

சித்தனைப் போல இயல்பாய் பேசி புன்னகைக்க மிதுனால் முடியவில்லை. அதிர்ச்சி பெரியது– ஆக தாளமுடியாது திணறினான்.

அப்படியானால் ஆரெய்லியின் நிலை... அவ்ளது அதிர்ச்சி? தன் கள்ளத்தனம் அத்தனையும் கண்டுகொள்ளப்பட்டதே என்பது– அவளையும் நொறுக்கித் தள்ளி இருக்குமோ?

"இன்ஸ்பெக்டர்– நான் ஆரெய்லியைப் பார்க்கலாமா?"

"அது சரியாயிராது மிஸ்டர் மிதுன். பச்சாதாபத்தோடு ஒரு அயல்தேச பெண்ணிற்குக் காட்டப்பட்ட கருணை என்பதோடு உங்க பங்கை நாங்க சுருக்கப் பார்க்கிறோம்."

இன்ஸ்பெக்டர் எழ, உடன் எழுந்தவனின் கால்கள் நடுங்கின. தன்னை மட்டுமல்ல, குடும்ப கவுரவத்தையே அல்லவா தொலைக்க இருந்தான்? சக்கை போல துவண்டது உடம்பு. உள்ளம் பிழியப்பட்டதன் பாதிப்பு, அது!

மறுநாள் காலையில் தாமதமாகவே எழுந்தும், அசதி மிச்சமிருந்தது. முந்தைய நாளின் அதிர்ச்சிகள் அவன் ரத்தத்தை உறிஞ்சிவிட்டிருந்தன போலும். மிருணாளினியைப் பார்க்க வேண்டும், அவளிடம் பேச வேண்டும் போல ஒரு குறுகுறுப்பு மட்டும் உள்ளே இருந்தது. அதுமட்டுமே தன் தெம்பை மீட்டு தரும் என்பதான சிறு ஏக்கம்.

குளித்து, தயாராகி வெளியே வந்தவனுக்குக் காத்திருந்த தகவல் ஏமாற்றமாக இருந்தது.

"அம்மாமார் எல்லாரும் வெளியே போயிருக்காங்கய்யா."

இவனது புருவ சுருக்கம் மேலும் விவரங்களைப் பெற்றுத்தந்தது.

"நம்ப எஸ்டேட்டிற்கான ஆஸ்பத்திரி, பள்ளிக்கூடம் விஸ்தரிப்புக்கான இடம் தேர்வு பண்ணத்தான்ய்யா."

மிதுனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. எஸ்டேட் முழுதாய் நம் கையில் இருக்குமா என்பதே கேள்வியான நிலையில்– அந்த நோயாளிக்கு அலங்காரம் செய்ய இவர்கள் நகர்வலம் கிளம்பியாயிற்றா? மிருவாவது தன்னிடம் இதுபற்றி சொல்லி இருக்கலாமே?

'எந்தப் பக்கம் போனார்கள்?' என்று கேட்க மனமில்லை. பெண்களின் அட்டகாசம் அதிகமாகிறதே– அதுவும் நிலைமை புரியாமல்! என்ற கடுப்பு உள்ளே தெறித்தது.

வேலைக்காரன் இவனது அதிருப்தியை ஓரளவு புரிந்து நயந்தான். "முதலாளி! சாப்பாடு தயாரா இருக்குது. அவங்க போய் ரெண்டு மணி நேரமாச்சு... இப்ப வர்ற நேரந்தான்" என்று.

மிருணாளினிக்கு பிறர் மேல், அதிலும் தேவை உள்ளவர்களின் மீது கரிசனை உண்டுதான். அந்த ஆர்வக் கோளாறில் கிளம்பி இருக்கிறாள்.

இப்படியான யோசனையுடன் அவன் காலை செய்தித்தாளை புரட்டியபோது, நகர்வலம் போனவர்கள் திரும்பிய அறிகுறி தெரிந்தது. இரண்டாம் நிமிடமே மிருணாளினி அவனது அறைக்கு வந்தது– மிதுனை இதப்படுத்தியது.

"அயர்ந்து தூங்கிட்டு இருந்தீங்க. அதான் சொல்லாமல் கிளம்பிட்டோம். இந்த ஜூஸை குடிச்சிடுங்க."

"இப்பதான் சாப்பிட்டேன், மிரு."

"ரெண்டு டோஸ்ட்டும் காப்பியும் போதாது. நேற்றிரவும் பழமும், பாலுந்தானே எடுத்துகிட்டீங்க?"

அதுவும் அவள் தன் அறைக்கு அனுப்பியது என்று வேலைக்காரன் சொன்ன நினைப்பு வர, சற்று வியந்தே அவளைப் பார்த்தான்.

இளம் ஆரஞ்சு நிற சேலையில், சின்ன பவள நகைகளுடன் கண்களுக்கு இதம் தந்தாள்.

அவனருகே அமர்ந்தவள் "என்ன யோசனை?" என்றாள், பேச்சை சற்று வளர்க்கும் நோக்கத்தில்.

"விருந்தாளியான உன்னை நான் இப்படி கவனிக்கணும். ஆனா, நிலைமை இப்ப நேர்மாறாய் நடக்குது. நான் என்ன சாப்பிட்டேன் என்பது மட்டுமல்ல, எஸ்டேட்டின் தேவையும்கூட உன் பரிபாலனத்திற்குக் கீழே வந்திடுச்சு."

"பெரியம்மா அபிப்ராயப்பட்ட சில இடங்களைப் பார்த்தோம்.

கூட ரெண்டு பேர் இருந்தால் முடிவெடுக்க வசதிதானே?"

"இல்ல... அவசரமாய் கிளம்பி இருந்திங்க."

"நம் ஆயுள் குறுகியதுதானே? மொத்தம் எழுபது ஆண்டுன்னு வைத்தாலும் தூக்கம், உண்ண, உடுக்கன்னு பாதி காலம் போயிடுது. நம்மிடம் வசதிகளை செய்து தர வலுவும், தொழிலாளர்களிடம் அதை அனுபவிக்க காலமும் வேணுமே? அதான் சீக்கிரமாய் ஆரம்பிக்கலாம்னு..."

"எங்கே?"

"ஆரம்பப் பள்ளியையொட்டியே மேல்நிலைப்பள்ளி வர்றதுதான் சரி. அது கொஞ்சம் மேட்டுப் பகுதி. அங்கே நோயாளிகள் போவது சிரமம். லோ-டேல் அருகே உங்களுக்கு இருக்கும் அரை ஏக்கரில் ஆஸ்பத்திரியை கட்டிடலாம்னு யோசனை."

"உனக்கு கட்டிடக் கலை, கட்டுமானக் கலை எல்லாம் அத்துபடி போல?"

"இல்ல... ஆனா, அவை தெரிந்தவர்கள் எங்களுடன் வந்தார்கள்.

"இருக்கட்டும். ஆனால், கட்டிடங்கள் எழுப்ப மிக முக்கியமான ஒரு தேவை உண்டு, மிருணாளினி."

"நிச்சயமாய். பெரியப்பாவிடம் அதுபற்றியும் பேசிட்டேன். ஒரு அறக்கட்டளை போலாக்கி இந்த நல்ல காரியங்களுக்குத் தேவையான பணத்தைத் தருவதாய் சொன்னாங்க."

"அது உனக்கான வரதட்சணை இல்லையா?" அவன் கண்களில் சிறு கேலி இருந்தது.

"எனக்கு இப்ப கல்யாணமே தேவையில்லை. ஆக, வரதட்சணைக்கு அவசியமென்ன?" -மிருதுவாய் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினாள்.

15

இன்ஸ்பெக்டர் சித்தனின் விழிகளில் கூர்மையோடு இன்று கோபமும் மின்னியது.

"இத்தனைக்கும் உங்களிடம் அத்தனையும் விளக்கினேன் மிஸ்டர் மிதுன். அந்நேரம் நீங்க இந்தத் தகவலையும் என்னிடம் சொல்லி இருக்க வேண்டாமா?"

மிதுன் வேறு வழியின்றி தலைகவிழ்ந்திருந்தான்.

"நீங்க நகைக் கடைக்காரரிடம் ஒற்றைக் கம்மலோடு போய், அதன் விலை- தரம்பற்றிய விவரங்களை விசாரிச்சிருக்கீங்க."

"ஆமாம்..." ஒத்துக்கொண்டவன், நகையைப் பற்றி மிருணாளினி

எழுப்பிய சந்தேகத்தைச் சொன்னான்.

"நான் அதே 'செட்'டிலிருந்த மோதிரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு இன்று போக, நீங்க ரெண்டு நாட்கள் முன்பு அதே வேலையாய் தன்னிடம் வந்த தாய் நகைக்கடைக்காரர் சொல்றார். அது, இந்தியாவில் செய்யப்படலை- மிக விலை உயர்ந்ததுன்னு இதை அவர் கோர்ட்டில் சொல்ல, அது உங்களுக்கு எதிரான சாட்சியமாகும். ஏன்னா, நீங்க அந்தத் தகவலை என்னிடமிருந்து மறைச்சி இருக்கீங்கன்னுதானே ஆகுது?"

முட்டாள்தனத்தைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்- எனக் குன்றினான்.

பெயருக்குக் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார், தேவிகாம்மா-

"என்ன பிரச்சினை இன்ஸ்பெக்டர்- போனதரம் நீங்க வந்து போனதிலேயே ஆடிப் போயிட்டான், எம்பேரன். இல்லைன்னா இப்படிக் குறுக்கிடமாட்டேன். பேயறைஞ்ச தினுசில் இருந்தவன் சரியா சாப்பிடவுமில்லை... அந்த ஆரெய்லி பொண்ணு பற்றியா?"

"சரியாய் யூகிச்சிட்டீங்களேம்மா..." பவ்வியமாய், புன்னகைத்தார் அதிகாரி.

"என்ன பெரிய யூகம்- ஊர் முழுக்க பேசுதே. நேற்றைய செய்தி- அவளை நீங்க வீட்டுக் காவலில் வைத்திருப்பதாய்..."

மிதுன் அயர்ந்து நின்றான்- பெரியவர்களுக்குத் தெரிந்தது தனக்குத் தெரியவில்லையே?

"இப்ப அந்த பெண், மருத்துவமனையில்..."

"என்னாச்சு? தற்கொலைக்கு முயன்றாளா?"

"ஆமா! வைரத்தை நொறுக்கி விழுங்கிட்டா."

இச்செய்தி மிதுனை முழுக்க அடித்தது- தாளாமல் உட்கார்ந்து விட்டான்.

"அந்நகைகள் உங்களது பரிசு இல்லைன்னு நேற்றே சொல்லி இருந்தால், அத்தனையையும் பறிமுதல் செய்து அவற்றின் ரிஷிமூலத்தை ஆராய்ந்திருப்போம்... ஆரெய்லியிடம் இருந்ததால் இப்படித் தவறாய் பயன்படுத்திட்டா- ஏன்னா, இனி தப்ப முடியாதென்பது முடிவாயிடுச்சு..."

பெரியவரைத் தேடி உள்ளேவந்த மிருணாளினி- ஓரளவு விஷயத்தைக் கிரகித்துகொண்டு, "ஆக, பாரிசில் ஆரெய்லியின் நிலை- அதாவது வசதி எப்படி இருந்தது என்பதை அறிந்துகொண்டீங்க? அது அவங்க அங்கே சம்பாதித்தவையாய் இருந்தால்... நீங்க சிக்கலில் மாட்டிடுவீங்களே சார்?"

துணிவும், தெளிவுமாய் தன்முன் நின்று பேசிய இளம் பெண்ணை வியப்புடனேயே பார்த்திருந்தார், அதிகாரி.

இப்படி கேட்போருக்குப் பதிலளிக்க அவர் கடமைப் பட்டவரில்லைதான். ஆனால், அலசி ஆராய்வது அவருக்கு உதவியது.

"ஆரெய்லி ஆடிப் பாடிய விடுதிகளில் கடனாய் வாங்கிய தொகையில்தான் இந்தியா வருவதற்கான விமான பயணச்சீட்டே வாங்கப்பட்டது."

"ஆக, ராஜ் சாக்கோ அவளை இங்கே கூட்டிட்டு வரலையா?" தேவிகாம்மா கேட்டார்.

"அவரை நம்பி அப்பெண் வந்தாளே தவிர, சாக்கோ ஆரம்பத்தில் அவளுக்காய் ஏதும் செலவு பண்ணலை— போக போகத்தான் தன் வலையில் சிலரை விழவச்சிட்டா ஆரெய்லி."

பெண்களின் முன் இத்தரு தகவல்களைத் தர இன்ஸ்பெக்டர் சங்கடப்பட்டாலும் சொல்லிவிட்டார்.

மிதுனின் வெளிறிய முகத்தைக் கண்ட மிருணாளினி அனைவருக்கும் குடிக்க பானம் ஏதும் தர வெளியேற— மிதுன் மிக மெல்ல கேட்டான்— "அரு இப்ப உயிரோடு இருக்காளா?" என்று.

அந்நேரம் இன்ஸ்பெக்டரின் 'செல்போன்' சிணுங்க— எடுத்துப் பேசியவர்— இரண்டாம் நிமிடம் அக்கேள்விக்குப் பதிலளித்தார்.

"சாரி— ஆரெய்லி இறந்தாச்சு..."

மிதுன் இருகைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டான். முழங்கால்களில் ஊன்றிய கைகள் அவன் துக்கத்தைத் தாங்கின. கவிழ்ந்த பேரனின் தலையைப் பாட்டியின் விரல்கள் கோதின—

"சிறுமைப்படாம போயிட்டான்னு விடுப்பா..."

"இல்ல பாட்டிம்மா... 25 வயசுப் பொண்ணுக்கு இத்தனைத் துணிவான்னு இதுவரை எனக்குள்ளே ஓரத்தில் ஒரு ஆச்சரியம் இருந்தது. இப்ப அதையும் போக்கிட்டா. எத்தனையோ சாதுரியம், சாகசம் இருந்தவளுக்கு— தொடர்ந்து வாழும் தைரியம் இல்லையேன்ற வருத்தம்தான் இப்ப மிச்சமிருக்குது. தவிர, அவளோடு பல மாசங்களாய் பழகினேனே... அந்தத் துயரம்."

"தற்கொலை— தற்காலிக பிரச்சினைக்கான நிரந்தர தீர்வுன்னு சொல்லுவாங்க. தான் போனது தப்பான வழி என்பதால் வந்த பயம், இந்த முடிவிற்கு ஆரெய்லியைத் தள்ளிடுச்சு. தான் இத்தனை சாதுர்யமாய் எழுப்பிய சுகவாழ்வு தகர்வதைத் தாங்கும் சக்தியும் அப்பெண்ணுக்கு இல்லை. அவ நகைகள் எங்கள் வசமிருக்குது—

உங்க வீடும் விசாரணை முடியும்வரை எங்களிடம் இருக்கும்— சில மாதங்களுக்கு."

"நல்லது."

மிருணாளினி பரிமாறிய சூடான பானம் அனைவருக்கும் தேவைப்பட்டது.

"இத்தனைக்குத் துணிந்த அந்த ஆரெய்லியிடமிருந்து நம்ப மிரு இப்ப தப்பினது தெய்வாதீனம்தான்."

"ஆமாம்மா... நான் இங்கு வந்ததும் ஆரெய்லியின் கொலை முயற்சியைப் பற்றி மிதுன் சார் விளக்கவும்தான், நாங்க அவளைச் சுற்றிய எங்க வலையை இறுக்கினோம். இப்ப மரணத்தின்மூலம் அந்தக் கிளி பறந்திடுச்சு. ஆனால், அக்கிளியைச் சீட்டெடுக்கப் பழக்கினவங்களை மாட்டிட எங்களுக்குத் தேவையான ஆதாரங்கள் கிடைச்சிருக்குது. தன்னைப் பயன்படுத்தியவங்க, தன்னைக் கழட்டிவிட முனையும்போது, அவங்கக் குடுமி தன் கையில் இருக்கட்டும் என்பதற்காய் ஆரெய்லி பத்திரப்படுத்தி இருந்த சில குறிப்புகள், பதிவு செய்திருந்த சில பேச்சுகள், ரசீதுகள் உண்டு."

மூன்று நாட்களாய் அவ்வீட்டில் பொலிவில்லை. இருண்டு கிடந்தது. விதவிதமான உணவில்லை— வெளியே போவதும், உள்ளே சிரிப்பதுமாயில்லை.

அது, ஆரெய்லியின் மரணத்திற்கான துக்க அனுஷ்டிப்போ அல்லது அவள் பிடியிலிருந்து தப்பிய நிம்மதியோ—

மலைபோல தோன்றிய இக்கட்டும், அவப்பெயரும் பனியாய் விலகிய அமைதியே இருந்தது.

கவலையான ஒரு மௌனத்தில் நின்றது, வீடு.

"மிரு வந்த நேரம்— எல்லா சிக்கலும் அவிழ்ந்து, நிம்மதி வந்திருக்குது..."

"எங்களுக்கும் அதுல திருப்திதானக்கா— ஆனா, நாங்களும் இனி ஊர் திரும்பணும். மூத்தவன் இத்தனை நாள் தனியே இருந்ததில்லை." அவ்வளவுதான்!

"இன்னியிலிருந்து மூணாம் நாள் பயணத்திற்கு 'டிக்கெட்' எடுத்தாச்சு அப்பம்மா."

மிருணாளினி சொல்ல— பெரியவர்கள் இருவரின் முகங்களும் மாறின.

தனிமை வாய்ந்தபோது அப்பம்மா, பேத்தியை உலுக்கினார்—

"இதென்ன புதுப்பழக்கம்- பெரியவங்களிடம் கேளாமல் முடிவெடுக்கிறது? தேவிகாம்மாட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு பிறகில்ல பயண நாளைக் குறிக்கணும்?"

"சொல்லிட்டேன் அப்பம்மா..."

"சரி- அவர்கிட்ட சொன்னியா?"

"என்னன்னு?"

"உந்தலையில் மண்ணுன்னு..." மூச்சுவாங்க சீறினார், தயாம்மா- "இங்கே நாம வந்ததே அந்த பிள்ளைக்காகத்தானே?"

"நான் அவருக்காய் வரலை- பெரியவங்க வேண்டி கேட்க, மறுக்க மனமில்லாததால் வந்தேன்- அவங்களைப் பார்த்துப் பழகியதோடு, தேவையான பள்ளி, ஆஸ்பத்திரிக்கான இடம் பார்த்து, வரைபடத்தில் மாற்றம் சொல்லி, 'பட்ஜெட்'டும் தயார் என்கிற திருப்தி இருக்குதே."

"ஆமா- இவ பெரும் மேதை- இவளோட கருத்தைக் கேட்க ஆயிரம் மைல் தாண்டி வரழைக்கிறாங்க- கூட நான் வேற! கல்யாணப் பேச்சு என்னாச்சு? பயணமும் சேர்த்து இருபது நாளாய் இங்கே இருந்துட்டுப் போனால் உன்னை இனி வேற யார் பெண் கேட்பாங்க?"

"அதிலும் இப்ப எம்பேரில் பணமும் கிடையாது, அப்பம்மா- அது நல்ல, தேவையான காரியத்திற்குப் பயன்படுற திருப்திதான் மிச்சம்."

பேத்தியின் பெருமூச்சு, உண்மையா? போலியா? என்பது புரியாமல் திகைத்து நின்றாள் தயாம்மா.

அவரது வெளிறிய முகத்தைப் பார்த்து, விவரத்தை ஓரளவு கிரகித்துகொண்டே தேவிகாம்மா சிரித்தார்.

"மிருதான் ஏதோ விளையாடுறான்னா- நீங்களும் அதை அப்படியே நம்பிடுறதா தயா?" என்றபடி.

"எனக்குப் புரியலைதான் அக்கா- அந்த மினுக்கி ஆரெய்வி போனதும் இனி இடைஞ்சலில்லை, நம்ப பிள்ளைகளுக்கு வழி பிறந்திடுச்சுன்னு நினைச்சேன். ஆனா, மிரு கிளம்புறேன்னா, நீங்களும் எந்த முடிவும் எடுக்காமல் சரிங்கிறீங்க..."

"நான் சொல்றது மிரு சொன்ன பண விஷயத்தை- அவ பணம் அவ பேரிலேயே பத்திரமா இருக்கும். அவ அதை எதற்குப் பயன்படுத்தணும்னு முடிவெடுக்கும் வரை! நம்ம எஸ்டேட்டின் தேவைக்குப் போதுமான பணம் இங்கேயே இருக்குது. பணப் பிரச்சினை ஏதுமில்லை.

"எனக்குத் தலை சுழலுதுக்கா..." குறைபட்டார் தயாம்மா.

16

மின்னல்கள் 'சுளீர் சுளீர்' என மேகங்களைக் கீறின. ஆக, வானம் பொத்துக்கொண்டு- நீர் விரல்களை வெளிப்படுத்தியது. அவ்விரல்கள் இறங்கி பூமியைத் தொட, புகைக் கிளம்பியது. சாலைகளில் சிறு ஆறுகள் புரண்டு, தன்னை வழியனுப்புவது போலத் தோன்றியது- மிருணாளினிக்கு.

மழை இவளுக்கு மட்டுமல்ல; அனைவருக்கும் பிடித்திருந்தது. ஆனால், பேச்சும் சிரிப்புமாய் சாலையில் நடந்தவர்கள், மழை தங்களைத் தொடவிடாது குடை பிடித்திருந்தனர்.

சிலிகுரி வரும்வரை அதிகம் பேசாத மிதுன், கடைசி நேரம் வாய்த்த தனிமையில் மிருணாளியின் கையை இறுகப் பற்றினான். கடந்த சில நாட்களில் அவன் மெலிந்திருந்தாலும், வெள்ளையில் சாய்வான மஞ்சள்கோடுகளிட்ட சட்டையில்மேலும்இளையவனாய்தெரிந்தான்- மழமழவெனத் தோன்றிய அவன் கன்னங்களை வருட வேண்டுமென இவளது நுனிவிரல்கள் பரபரத்தன. அச் சொரசொரப்பை அனுபவிக்க ஆர்வமாக இருந்ததை அடக்கினாள்.

இதுதான் மிதுனைத் தான் பார்க்கும் கடைசிமுறையோ என்ற ஏக்கக் கேள்வியையும் எழுந்தது.

"இப்பதான் புரியுது மிரு..."

"என்னது?"

"பாட்டி சொன்னதுபோல, நான் முழு முட்டாள்னு..."

"சரி..."

அப்பாவியாய் அவள் சொல்ல- குறுஞ்சிரிப்பு அவன் முகத்தில் அரும்பியது.

"உன்னைப் பார்த்ததுமே என்னில் குழப்பம், சலனங்கள்- நீ அகம்பாவி, அலட்டல் பேர்வழின்னு சொல்லி என்னை அமைதிப்படுத்த முயன்றேன்."

"அவசியமில்லையே... ஏன்னா உங்களுக்கு அப்போ ஆரு இருந்தா..."

"அவ என்னில் ஆழமாய் இருந்திருந்தால் எந்த சலனமும் வந்திராது. நானே உனனைப் பார்க்கக் கிளம்பி இருக்கமாட்டேனே? அதுவரை ஒரு அழகான பெண்ணின் அண்மையை அறியாத என்னை ஆரெய்வியின் அழகும், வெட்கமின்றி அவள் என்னை

நெருங்கிப் பழகியவிதமும் சபலப்படுத்தின! நானும் சிரித்து, துடைத்து போட்டுட்டு விலகி இருக்கணும்– அந்தளவு புத்தி இல்லாவிட்டாலும், பெரியவங்க பேச்சையேனும் கேட்டிருக்கணும்..."

"அவங்க முதலில் உங்களுக்குத் தேர்ந்தெடுத்தது நிலவேணியைத் தானே?"

"அவ எனக்குப் பாதி தோழியாய்– மீதி தங்கையாய் இருந்தாள்– ஆனால், அப்போதே தாத்தாவின் நோக்கம் வேறு ஒரு சிறுமி மீது இருந்திருக்கிறது. எங்கே அவளைப்பற்றி பேசினால்– அவளையும் ஒரு தோழியாய், தங்கையாய் கருதிவிடுவேனோ என்ற தயக்கத்தில் அவங்க ஏதும் சொல்லலை."

அந்தப் பெண் தான்தான் என்பது ஓரளவு புரிந்தாலும், புரியாதது போலவே நின்றாள்.

"இப்ப நீ என்னில் மின்னலாய் இறங்கிட்டே..."

"இதோ இப்ப மின்னலாய் மறையவும் போறேன்."

"நான் முட்டாள்தான். மறுபடி உன்னைத் தப்பாய் மின்னலுக்கு ஒப்பிட்டுட்டேன் பாரு– சூரிய ஒளியாய் வியாபித்து இங்கே அத்தனைபேரின் வாழ்வையும் மேம்படுத்தி இருக்கே, மிரு..."

"நன்றி. ஆனா, மிகைப்படுத்துறீங்க– என் பணத்திற்குக்கூட இப்ப தேவையில்லைன்னு ஆயிடுச்சே!"

கிண்டலாய் பெருமூச்செறிந்தாள்.

"தாத்தா– பாட்டிதான் என்னை முட்டாளாக்கிட்டாங்கன்னா நீயும் சேர்த்து என்னை முழு முட்டாளாக்கிட்டியே?"

உண்மையாகவே குறைபட்டான்.

"பல காலமாய் நிறைய விழுதுகள்விட்டு நிற்கும் ஆலமரமான உங்க நிறுவனம், சில சிறு தடைகளால் தடுமாறாது என்பது உங்களுக்குத் தெரிய வேணாமா, மிதுன்?"

"ஆக, நம் நிறுவனம் எந்தப் பண நெருக்கடியிலும் இல்லைங்கிறதை யும் உடனே நீ கண்டுபிடிச்சுட்டே..." சிறு வியப்புடன் கேட்டான்.

"ம்... அதற்காய் நான் உங்க கணக்கு வழக்குகளைப் புரட்டலை. உங்க வீடு, எஸ்டேட்டிலுள்ள எல்லார் முகங்களிலும் நிறைவிருந்தது. யாரும் பதற்றமாய் வேறு வேலை தேடி அலைமோதுவதாய் தோணலை."

"அதாவது, மூழ்கும் கப்பலிலிருந்து தப்பும் மும்முரத்தில் யாருமில்லை? நீ சொல்றது சரிதான். ஆரெய்லியின் விவகாரம் பிறருக்கும் தெரிந்திருந்ததைப் போல, பணவிஷயமும் பிறர் கண்களிலிருந்து தப்பியிராது. பணத்தேவை என்றே புரளியைப் பெரியவங்க கிளப்பிவிட்டது, ஆரெய்லியிடமிருந்து என்னைக் காக்க, என்னைக் கட்டுப்படுத்த."

கடந்த சில நாட்களாய் இருவரும் நிம்மதியாய் பேச சந்தர்ப்பம் அமையவில்லை. பரிசோதிக்கப்பட்ட ஆரெய்லியின் சடலம் சகல மரியாதையோடும் அடக்கம் செய்யப்பட்டது. அவளுக்கு வேண்டியவர் எவரும் பிரான்சில் இருப்பின் அவர்களுக்குத் தகவல் தர மிதுன் முயன்றான்.

'சேச்சே... அப்ப அந்தப் பெட்டை நாயிடமிருந்து எம்பணம் திரும்ப வராதா?' என்று சிறிய இரவு விடுதியின் உரிமையாளருக்கு ஆரெய்லி வாங்கிய கடனைத் திருப்பினான்.

'ஏமாந்தாலும் வாழ்வை எனக்கு இத்தனை அவசரமாய், அப்பட்டமாய் ஆரெய்லி கற்றுத் தந்ததற்கான தட்சணை, இது' என்றபடி. அவனைப் பார்த்திருந்தவளுக்கு முன்பு–

வேப்பமரத் தேன்கூட்டினுள் தேனீக்கள் சேகரித்து வைத்த தேன் சற்று கசக்கும். தனக்கு அது தேவையில்லை என்று மறுத்தது– ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஆனால், ஆரெய்லியுடன் நேர்ந்த இந்த கடும் அனுபவம் மிதுனின் எதிர்காலத்தை ஆரோக்கியபடுத்தி இருந்ததில் சந்தேகமில்லை.

முகத்தைப் போலவே அவன் அகமும் தெளிந்திருக்கும். ஆனால், அதில் தனக்குத் தனி இடமுண்டா என்பதில்தான் சந்தேகம்.

இதோ அவர்கள் ரெயில் நிலையத்திற்கு வந்தாகிவிட்டது.

தங்களை வழியனுப்பிய கையோடு மிதுன் தன் வேலையில் முழுமூச்சாய் இறங்கிவிடுவான்.

வியாபார சிக்கல்கள், சொத்தை விற்க நேருமோ? எங்கே கடன் கிடைக்கும் என்ற பயபாரமின்றி இனி தொழிலில் ஈடுபடுவான். அந்த ஈடுபாட்டில் தன் மீது துளிர்த்த அவனது ஈர்ப்பு மங்கிவிடும். வியாபார சவால்களில், அருவிக்கரையில் அந்திநேரம் தன்னைத் தழுவி, முத்தமிட்டது மறந்தேகூட போகும்.

என்றேனும் இந்த மிருணாளினியின் நினைப்பு வந்தால்... அதுவரை தான் ஊர்போய் நிதானமாய் யோசிக்க வேண்டும்– தன் எதிர்காலம்பற்றி!

ஆனால், அந்த நினைப்பே கசந்தது.

அந்த மலைவாசஸ்தல மக்களும் அவளை ஈர்த்திருந்தனர்.

அவர்களுக்காய் எழும்பும் கட்டடங்களைக் கவனித்து, அவர்களின் இன்ப- துன்பங்களில் பங்கேற்க வேண்டுமென்ற தவிப்பு...

"வாசிக்க புத்தகம் ஏதும் வாங்கட்டுமா, மிரு?"

"இல்ல... பயணத்தின்போது வாசிக்க ஏற்கெனவே ரெண்டு புத்தகங்களைக் கொண்டுவந்தேன்."

"கச்சிதமாய் யோசித்து- எதற்கும் தயாராய் இருப்பவள் நீ."

ரெயில் கிளம்பும் நேரம் மிக நெருங்கிவிட்டதில் அவளது மனமும், உடம்பும் துவள ஆரம்பித்திருந்தன. அவன் இப்படி தொணப்பாமல் கிளம்பினால் என்ன என்ற ஆற்றாமை.

"வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கும் நீ தயார்தான் இல்லையா, மிரு?"

அத்தனை சந்தடிகளுக்கும் மத்தியில் அவன் மிகக் குனிந்து அவள் காதோரமாய் கேட்டது, அவளை உலுக்கியது. ஆனால், கேட்காதது போல நின்றாள்.

"இங்கே நீ சுசந்த மனதோடுதான் வந்தே, மிரு- தெரியும், அதில் தப்பில்லை. ஏற்கெனவே ஒரு பெண்ணை விரும்புபவன் எத்தனைத் துணிவு இருந்தால் என்னைத் தேடி வருவான் என்ற கோபம்- அதிலும், காசுக்காக வந்த கையாலாகாத கோழை இவன் என்கிற கொதிப்பு... ம்ம்?"

தன்னை மிக ஒட்டி நின்றவனைவிட்டு விலக எண்ணி, ரெயிலினுள் ஏறினாள். பெரியவர்கள் ஏற்கெனவே அங்கிருந்தபடி பேசிக்கொண்டிருந்தனர். தன்னைத் தொடர்ந்தவனை திரும்பிப் பார்த்து புன்னகைத்தாள்.

ஆனால், அது அத்தனை சுலபமாயில்லை.

மென்று விழுங்கிவிட்டு அவனுக்கு மட்டும் கேட்குமளவில் சொன்னாள்-

"அப்பா, உங்களை உங்கக் குடும்பத்தைப்பற்றி ரொம்ப உயர்வாய் பேசுவாங்க- ஆக, நான் அப்படி ஒரேயடியாய் உங்களைப்பற்றி சுசந்துக்க முடியலை..."

"அப்ப என் பரிசான அந்த நீல 'கிளிப்' போல, உன்னில் எனக்கு இடமுண்டு- அப்படித்தானே?" ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"ரெயில் கிளம்பப் போகுது" என்றபடி இவளுக்கு வாஞ்சையான ஒரு முத்தம் தந்து தேவிகாம்மா இறங்க, இவளை ஒட்டியபடியே நின்றான், மிதுன். ஆக, அவன் 'கிளிப்'பைக் கவனித்திருக்கிறான். அவள் பேச்சை மாற்றினாள்.

"நீங்க... நீங்க இறங்கலை?"

"நீ என் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவியே மிரு?"

"ஐயோ... ரெயில் கிளம்பிடுச்சு..."

"சீக்கிரம் பதில் சொல்லேன்- உன்னில், நான்... என் நினைவிருக்கிறது இல்லையா?"

"சீக்கிரம் இறங்குங்க" என்றவளுக்கு தன் அப்பம்மா பதறவில்லை என்பது அப்போதுதான் உறைத்தது.

ஏதும் நடக்காததுபோல தங்களின் கேபினுக்குள் நுழைந்து ஜன்னல் வழியே பார்த்திருந்தவரைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தாள்.

"நீங்க... எங்களோடு வர்றீங்களா என்ன?"

"முறையான அழைப்பு வந்தது- அதை ஏற்றுகிட்டேன், மிரு."

"யார் அழைச்சா?" தொண்டை அடைக்க, சிரமப்பட்டே கேட்டாள்.

"நீ விமானத்தில் கிளம்பி இருந்தால் இப்படி உன்னோடு கிளம்ப ஆசை வந்திருக்காது, மிரு. ரெண்டு நாட்கள் உன்னோடு பயணங்கறதைத் தவிர்க்க மனமில்லை."

"பெட்டி... மாற்றுடைகூட இல்லாமலா?"

"நீ ரெயில் டிக்கெட் எடுத்ததுமே, பாட்டிம்மா ஒரு டிக்கெட்டை எனக்காய் பதிவு செய்தாச்சு."

"பெரியவங்களா?" திணறினாள்.

"அடுத்த கேபினில் பெட்டி வருது. தவிர, உன் பெரியப்பா முறையாய் அழைக்கவும் செய்தார்- உனக்கு ஆட்சேபனை இல்லையே?"

பேசியபடி அவளை அமரவைத்தவன், தானும் அவளையொட்டி அமர- அவதியாய் தன் பாட்டியைப் பார்த்தாள், மிருணாளினி.

எதையேனும் கொறிப்பது, அல்லது நீட்டி நிமிர்ந்துவிடுவது என்றிருக்கும் அப்பத்தா, இத்தனை மும்முரமாய் வாசித்ததில், அதாவது ஆங்கில பத்திரிகையை வாசிப்பதாய் பாவ்லா செய்ததில் பேத்தியின் சங்கடம் கூடியது.

"எப்ப வரப்போறீங்க தம்பின்னு பெரியவர் கேட்க, மறுக்க முடியலை. பெரியவங்க பேச்சை மதிக்கணும் என்பதுதானே இப்ப எனக்கான அனுபவ கல்வியின் முக்கியப் பாடமே?"

சிரிப்பை அடக்க முயன்றாள்.

தன்னோடு இரண்டு நாட்களைக் கழிக்க என்று கிளம்பிவிட்டானா? அந்நினைப்பில் சிரிப்பு அடங்காமல் பொங்கியது.

"மானேஜரை எனக்கு ரெண்டு பாட்டில் சீரகத் தண்ணி எடுத்துக்க சொன்னேன்- வச்சாரா, மறந்தாச்சான்னு பார்க்கணும்" என்றபடி

அப்படித்தா— ரெயிலின் தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடி அசைந்து அடுத்த கேபினுக்குள் போக, இளையவர்களின் பார்வை பரஸ்பரம் மற்றவரை ஆசையாய் அள்ளி விழுங்கியது.

"தொலைந்த நான் கிடைத்தேன்
உன் விழிகளால்...
என் விழிகளில்
உன்னைத் தேடினாயே அப்போது" என்றோ வாசித்த கவிதை அன்று உண்மையானது!

இனியும் தாளமுடியாதது போல அவனது சுட்டுவிரல் மிதுனின் கன்னத்தில் பதிந்து— கோடு இழுத்தது.

"என்ன?"

"பார்க்க வழுவழுன்னு தோணினாலும், தொட்டால் சொரசொரப்பா இருக்குதே?"

இதிலென்ன புதுமை என்ற கேள்வி அவன் கண்களில்.

"அன்னைக்குத்தான் நான் அதைத் தொட்டு உணர்ந்தேன்."

"எதை... என்னைக்கு?"

"சொரசொரப்பை... அன்று அருவிக்கரையில்...

"உன்னை மெள்ள மெள்ள ஏற்றுக்கொண்டிருந்த எம்மனசுக்கு அன்றுதான் உறைச்சுது, மிரு. 'நீ இல்லாமல் நானில்லை'ன்னு. உன்னை உயிரோடு, முழுசாய் பார்த்தப்ப ஏற்பட்ட நிம்மதியில்... அப்படி கட்டி, முத்தம்கூட இட்டதாய் ஞாபகம்."

அவளது நாணத்தைக் கண்டவனின் முகம் கனிந்தது.

ஆண் ஸ்பரிசத்தை வியந்து தன்னை நெருங்கி நின்றவளை அதே தாபத்துடன் இறுகக் கட்டியணைத்தான்.

அந்த இறுக்கத்தில் அவளது உதடுகள் மிக இயல்பாய் அவனது கன்னத்தில் பதிந்தன.

அவன், அவளது மென் உதடுகளை—

அவள், அவனது முரட்டு கன்னத்தை, கண்மூடி அனுபவித்தனர்.

அவளுக்கு அவனது ஸ்பரிசம் உறுத்தினாலும், தித்தித்தது.

"இனி... இனிமேல்..."

"நமக்குள் பிரிவில்லை, மிரு..." —அவன் சொல்ல, உற்சாகமான அவளது நெஞ்சைப் போலவே ரெயிலும் தடதடத்து விரைந்தது!

(முடிந்தது)